

Giới thiệu Đồ Đầu Gấu! Tôi Yêu Em

Truyện: Đồ Đầu Gấu! Tôi Yêu Em

Tác giả: Đang cập nhật

Thể loại: truyện teen hay

Giới thiệu nhân vật truyện:

1. Nó – Thiên Ngọc Hân. Là chị hai của khu ổ chuột , con gái lớn của một gia đình chẳng khá giả là mấy. Vừa đi học vừa phải đi làm giúp mẹ vì cậu em trai yếu ớt bệnh tật. Vì vậy mà cô luôn phải đạt học bổng của trường trong các kì thi để giảm bớt gánh nặng của gia đình. đạt tới tư đẳng của vovinam . Sở hữu một khuôn mặt xinh xắn và mái tóc dài đen óng , và đặc biệt hơn là dáng hình cao và cực chuẩn tới 1m68.

2. Đặng Hà Vân – nhỏ bạn thân duy nhất của nó. Nhưng Vân lại có gia thế trái ngược lại với nó. Vân xuất thân từ gia đình quyền quý, bố là chủ một công ty xây dựng nổi tiếng trong và ngoài nước trong phạm vi nhất định. Mẹ là hiệu trưởng của một trường cấp 2 đứng đầu khu vực. Ngay từ lúc đầu quen nó gia đình Vân cũng phân đối kịch liệt và nói rằng không cho chơi với những đứa con của khu ổ chuột nghèo hèn, nhưng tình bạn của họ đã vượt qua mọi rào cản và nó cũng đã chứng minh cho bố mẹ Vân rằng : nó là bạn với Vân chưa bao giờ có 2 chữ lợi dụng.

3. Tạ Kiều Phong – Hần. Một thiếu gia con nhà giàu có- bố là một nhà kinh doanh nổi tiếng nhưng không làm việc tại Việt Nam mà hầu hết là đặt công ty gốc bên hàn, bên VN chỉ là những chi nhánh nhỏ của công ty. Là một hotboy của trường. Luôn được người khác nhìn bằng con mắt ngưỡng mộ. Nhưng trong mắt nó thì hần là một kẻ kèn kiêu, lăm chuyen, anh hùng rơm, công tử bột, hồng hách Nói chung là không tốt đẹp chút nào hết.

Còn một số nhân vật sẽ được liệt kê sau.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đầu Gấu! Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net.**

Chương 1

1. Nó – Thiên Ngọc Hân. Là chị hai của khu ổ chuột, con gái lớn của một gia đình chẳng khá giả là mấy. Vừa đi học vừa phải đi làm giúp mẹ vì cậu em trai yếu ớt bệnh tật. Vì vậy mà cô luôn phải đạt học bổng của trường trong các kì thi để giảm bớt gánh nặng của gia đình. đạt tới tư đẳng của vovinam. Sở hữu một khuôn mặt xinh xắn và mái tóc dài đen óng, và đặc biệt hơn là dáng hình cao và cực chuẩn tới 1m68.

2. Đặng Hà Vân - nhỏ bạn thân duy nhất của nó. Nhưng Vân lại có gia thế trái ngược lại với nó. Vân xuất thân từ gia đình quyền quý, bố là chủ một công ty xây dựng nổi tiếng trong và ngoài nước trong phạm vi nhất định. Mẹ là hiệu trưởng của một trường cấp 2 đứng đầu khu vực. Ngay từ lúc đầu quen nó gia đình Vân cũng phân đối kịch liệt và nói rằng không cho chơi với những đứa con của khu ổ chuột nghèo hèn, nhưng tình bạn của họ đã vượt qua mọi rào cản và nó cũng đã chứng minh cho bố mẹ Vân rằng: nó là bạn với Vân chưa bao giờ có 2 chữ lợi dụng.

3. Tạ Kiều Phong - Hân. Một thiếu gia con nhà giàu có- bố là một nhà kinh doanh nổi tiếng nhưng không làm việc tại Việt Nam mà hầu hết là đặt công ti gốc bên hàn, bên VN chỉ là những chi nhánh nhỏ của công ti. Là một hotboy của trường. Luôn được người khác nhìn bằng con mắt ngưỡng mộ. Nhưng trong mắt nó thì hân là một kẻ kênh kiệu, lảm chuyện, anh hùng rơm, công tử bột, hống hách Nói chung là không tốt đẹp chút nào hết. 4. Phạm Thiên Hoàng. Là bạn thân của hân, là một chàng trai đẹp và tao nhã. Ấn sâu cặp kính là đôi mắt hút hồn của Hoàng mà hiếm ai được chiêm ngưỡng. Và Hoàng luôn là người đứng sau nó trong thành tích của Trường – nói đúng hơn là nhường nó thôi. Chứ thực ra đo độ thông minh thì nó vẫn còn phải học hỏi Hoàng. Thân phận của Hoàng được che dấu. chỉ có 2 thằng bạn thân là được biết.

5. Lương Minh Long, cũng là bạn thân của hắn. Nhưng ngược lại với Hoàng, Long là một tên sát gái kinh khủng. Với ngoại hình đẹp không thua gì 2 người kia, đôi mắt lạnh lùng và nụ cười duyên với chiếc răng khểnh chết người. Thì đối với việc thiếu con gái bên cạnh là không thể. Hơn nữa ba Long lại cầm đầu hết tất cả các quán bar lớn trong phạm vi các thành phố lớn trong nước.

Reng ... reng Reng. Tiếng đồng hồ báo thức kêu inh ỏi mà nó không chịu dậy. Thò tay ra khỏi chăn phải vất vả lắm nó mới với được cái đồng hồ lăn lóc trên đầu giường và tắt nó đi. Hôm nay là thứ 2 đầu tuần, phải chào cờ mà nó cứ nằm dài ra như thế, mãi đến khi Huy – em trai nó vào phòng chị la lối om sòm.

- Chi Hân ơi. 7h30' rồi. Chi không dậy đi học à.

- Cái gì!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Lúc này nó mới lỏ ra khỏi chăn, chạy ra vợ vội bỏ đồng phục vừa đi vừa kêu “chết tôi rồi, hôm nay chào cờ, đi muộn là toi”

- Hỳ Hỳ. Em đùa đấy. Giờ mới có 6h hơn thôi.

- Hà. _ mặt nó đàn ra một lúc rồi đuổi Huy quanh nhà _ Mày có muốn chết không hả. Chị ngủ mày cũng không để yên nữa là sao.
- Tại chị không chịu dậy đi học chứ. Hết cách rồi.
- Thôi được. Coi như hôm nay chị hiền chị tha, không là mày chết với chị.
- Lều lều. E không sợ đâu. Chị đánh em, em khoe mẹ.
- Nhưng cậu em của tôi ời. Sáng nào mẹ chẳng đi làm từ sớm sao mà biết chị đánh mày mà mày khoe được chứ.
- Sý. Lúc mẹ về em khoe chị cũng bị la cho coi. Haha.
- Thôi được. Chị không chấp trẻ con nhà.
- Gì. Em 12t rồi đó. Sao chị cứ gọi em là trẻ con mãi thế.
- Không tranh cãi chị đi học đây. _ nó cười giơ tay bye bye Huy và đeo chiếc balô xuống nhà
- À chị ời. Mẹ mua bánh mì để ở bàn đó. mẹ mua cho em nhưng em không ăn. Chị cầm đi học đi.
- Hâm à. Thế em ăn gì.
- Có cái này rồi. _ thằng bé li húc móc trong túi quần ra gói mì tôm.
- Nhớ phải nấu chín ăn đó. Không được ăn sống. Hại da dày nghe chưa.
- Em biết rồi mà.
- Được rồi. chị đi học đây.

Nó ung dung xuống nhà cầm ổ bánh mì và dắt chiếc xe đạp trên đường từ nhà đến trường quen thuộc. Một tay cầm tay lái một tay cầm ổ bánh mì ăn vội. Vừa đến cổng trường nó thấy đông lạ thường, vì cái tính tò mò chết không đời nào cũng nhanh chóng gửi xe rồi chen chen vào xem là cái gì mà sao mọi người sầm sập với xem vậy. Trước mắt nó bây giờ là một chiếc xe mui trần thể thao màu đen trắng. Và từ xe bước xuống là 3 con người – à mà không 3 thiên thần (đó là những gì nó nghe thấy từ những người xung quanh). Nhìn kĩ coi nó tự nhủ. 3 người này cao cũng sắn sắn nhau tầm 1m8 hoặc 1m82. Dáng của một cầu thủ bóng rổ. người đi đầu tiên. Là một tên có làn da trắng như con gái, mái tóc nâu, mái chém. đôi mắt 2 mí long lanh cuốn hút mặc một chiếc áo trắng, trên 2 hàng cúc áo là một viên đen. Tay áo được gấp nếp gọn gàng, một chiếc quần bò tụt cao một chút ở phần đầu gối và ống đồng. Một đôi giày thể thao màu đen nhẹ. Tên đứng bên tay trái hắn: có một mái tóc đen gọn gàng, một cặp kính che đi đôi mắt huyền bí. Một chiếc áo trắng tinh không một vết hoen ố. Đi cùng với quần kaki trắng và một đôi giày thể thao trắng – nói chung từ trên xuống dưới hắn toàn màu trắng. Ngay cả chiếc đồng hồ hắn đeo ở tay cũng là màu trắng nữa. Đi cạnh anh ta là một người đối lập hoàn toàn. tóc anh ta để mào gà phớt ánh đỏ, bên tai trái đeo một chiếc khuyên kim cương đen lấp lánh, một chiếc áo sơ mi đen và có một dòng chữ vàng được ghi ở ngực chắc là nhãn hiệu nhưng đứng xa nó chẳng thể nhìn rõ, đi cùng với chiếc áo đó là một chiếc quần bò tụt, cao rách tứ tung, một đôi giày thể thao màu đen mạnh mẽ cuốn hút. “3 tên này hay thật đó, kẻ đi đầu thì vừa đen vừa trắng, 2 tên đằng sau thì một người trắng toàn bộ, còn một người lại đen toàn bộ như 2 cá thể đối lập nhau vậy, nhìn cũng được, vậy mà sao mọi người phải chen lấn xô đẩy làm chi cho một người ra.

- Ủi Zời!!!!!!!!!!!!!!! Tưởng gì cơ. Có gì đâu mà mọi người phải túm tụm vào xem thế chứ. _ Nó ngó một cái dài ngoằn rồi buông câu nói lạnh tanh khiến bao nhiêu người phải quay ra nhìn nó với nhiều ánh mắt khác nhau, lờm, ngạc nhiên, , kể cả là 3 con người đang từ từ tiến vào cổng trường kia.

Thấy mọi người nhìn, nó biết ý, chuẩn dần chuẩn dần ra ngoài. Thờ phào nhẹ nhõm. Lúc này thì nó cứ thẳng lưng tiến vào cổng trường. Hắn kéo một tên học sinh gần đó và hỏi:

- Con nhỏ đó là ai vậy?
- Dạ. Nó tên Hân, học lớp b1.
- Thú vị đấy. Điều tra về nó cho tôi. hết giờ chào cơ cầm tìm tôi và thông báo. rõ chữ.
- Vâng. Em biết rồi.
- Rồi. đi đi. _ hắn hẩy tay cho tên hs đó đi làm nhiệm vụ của mình.

Long đứng cạnh huých tay:

- định làm gì thế ông.
- thế ông nghĩ tao làm gì. Haha.
- Mới về trường mà đã có trò vui để xem rồi. _ Hoàng lắc đầu cười nhẹ

- Các ông yên tâm đi. Tôi muốn biết con nhỏ đó là ai mà giám to tiếng nói chúng ta không có gì để xem.
- À. Thì ra là thế. _ Long cười cười.
- Gì chứ. Con nhỏ đó coi thường chúng ta quá còn gì. 2 ông muốn chơi cùng tôi không.
- Nói cái gì vậy _ Hoàng nhăn nhó.
- Đã chơi phải có cả 3 chứ. Chúng ta là anh em à _ nối tiếp câu của Hoàng là Long và Hoàng cùng đồng thanh khiến hấn cũng hơi bất ngờ.

Còn về phía nó đang tung tăng nơi sân trường tìm bóng dáng nhỏ bạn thân quen thuộc. Mãi không thấy, nó lấy máy nt:

“ bà đang ở đâu thế, đến trường chưa “

“đằng sau bà nè. Haha”

Đọc xong tin nhắn, nó giật mình quay lại.

- Hi hi. bất ngờ không _ nhỏ vẫn đã đứng đó từ bao giờ.
- Bất ngờ gì. Giật cả mình ý. Bà như con ma vậy.
- Tôi mà là ma, tôi bám theo bà cả đời.
- Gì chứ. Chẳng ma thì bà cũng đang bám theo tôi còn gì.
- Mà thôi đến giờ chào cờ rồi. vào lớp cất cặp nhanh rồi còn ra.
- Ủ. Hihi.

2 nhỏ kéo nhau chạy tung tăng trên sân trường như 2 con chim trích đáng yêu. 17t rồi mà như hai đứa trẻ 5t vậy đó.

***** Tại phòng hiệu trưởng:

- Chào mừng các em đã trở lại trường. _ giọng thầy hiệu trưởng vui vẻ
- Vâng. cảm ơn thầy _ Hoàng lễ phép
- Hôm nay thầy sẽ giới thiệu các em với toàn trường được không.
- Vâng. Sao cũng được ạ. _ Long nói giọng bình thường không chút biểu cảm.
- Vậy các em về ngồi đây đợi nha. Thầy ra làm một số nghi lễ cho buổi chào cơ đầu tháng.
- À mà thầy. chúng em được quyền chọn lớp chứ à _ Giọng hấn mới lên tiếng.
- Dĩ nhiên. Em muốn vào lớp nào.
- B1 ạ.
- ừ. tốt. Ta sẽ thông báo cho cô chủ nhiệm ngay lập tức.
- Vâng. Cảm ơn thầy.

Khi thầy hiệu trưởng ra khỏi phòng, long tò mò nhìn hấn:

- Tại sao lại là b1. lớp đầu khối học một lớp
- Với tôi không thành vấn đề _ Hoàng từ tốn
- Ông không tính, đồ một sách _ Long gạt phăng câu nói của hoàng ra ngoài nhìn chăm chăm vào hấn
- Sao ông ngó thế. Sáng nay chẳng phai ta biết con nhỏ đó học b1 còn gì. phải cùng lớp quây nó mới đã.
- Thế còn. ...
- Yên tâm. Chả ai làm gì được chúng ta đâu. Lo lắng chuyện đó làm gì _ hấn cười cười, một nụ cười khinh khỉnh. “Hấn à! Cô sẽ là món trò tiêu khiển để

tôi quậy phá ngay từ lần đầu tiên quay về trường, có vẻ thú vị đây, và cô sẽ hối hận khi đã cố gắng gây sự chú ý của tôi trước đám đông sáng nay.”

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đầu Gấu! Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Giọng thầy hiệu trưởng nghiêm nghị.

“Trong buổi chào cờ ngày hôm nay, thầy muốn giới thiệu với các em 3 học sinh mới của trường chúng ta, họ đã rời trường 1 năm để tham gia một khoá học bóng rổ tại Nhật Và đó chính là 3 em. Tạ kiều Phong, Phạm Thiên Hoàng và Lương Minh Long.”

Thầy vừa rút lời thì 3 người họ bước ra sân khấu, như một ngôi sao, tiếng vỗ tay của học sinh toàn trường và lời giới thiệu của thầy hiệu trưởng. Học sinh bên dưới bàn tán về họ, nhiều người ghen tị, người thì ước ao được học cùng lớp, người thì xì và đủ thứ, riêng nó thì vẫn đang lúi húi nghe nhạc và tập trung cao độ chơi game, mãi đến khi thầy hiệu trưởng nói qua là 3 người họ sẽ học tại B1. Nghe loáng thoáng thấy tên lớp mình nó mới tháo tai nghe và nhìn lên sân khấu. Rồi quay sang gõ vai nhỏ Vân:

- Ê bà. 3 tên kia là ai vậy. Lại đám đá nhau sao mà đầu tháng đã được nên cột cờ đứng rồi.
- Ủi. 3 người đó không phải hạng vừa đâu, nói lăng cẩn thận vào.
- Thế nhưng mà họ là ai.
- Học sinh mới về trường đó, Toàn là những cầu thủ bóng rổ đầy tiềm năng của trường mình đó.
- Ủi zời. Toàn bọn công tử bột thì tiềm năng cái gì.
- Bà cẩn thận cái mồm cái miệng đó, cứ ăn nói lug tung là lại vác hoạ vào thân chẳng chơi.
- Nhưng tôi nói thật.
- Tôi biết, nhưng mà không phải cái gì thật cũng được nói ra đâu. Khó lắm. Thôi bà chơi game đi.
- Ủ. Tí vào lớp gọi tôi với. haha.
- Biết rồi.

Sau đó là một hồi cả cầm của bí thư đoàn trường về tình hình ý thức, lễ nếp của các lớp nói riêng và từng khối nói chung. Cuối cùng thì 45' chào cờ cũng đã qua. học sinh mỗi lớp ai về lớp đó. Nó và Vân dắt tay nhau lên lớp vừa đi vừa cười vui vẻ lắm. Đi lên đến cầu thang vì mãi trêu đùa nó quá Vân đâm sầm vào một ai đó trước mặt và ngã nhào xuống đất. Ngửa mặt lên Vân nhăn nhó nhìn nó.

- hix. Có sao không. đi với đứng _ nó hốt hoảng nâng nhò bạn đứng lên.
- Không sao. Tại tôi không chú ý thôi.
- Ủ. Thôi đi vào lớp.

2 đưa nó cứ đi mà mặc kệ cái kẻ đâm vào mình là ai. Hấn kéo vai Vân lại:

- ê. Đâm vào người ta rồi bỏ đi không một câu xin lỗi là sao
- ơ... mình _ Vân ấp úng - Cậu là ai cơ chứ. Dù có là ai đâm đi nữa, nhưng là cậu ấy ngã, cậu đâu có sao mà bắt người ta phải xin lỗi chứ. Cậu là kiểu người ở đâu vậy
- Cô biết đang nói với ai không vậy. đâm vào người ta thì phải xin lỗi chứ.
- Tôi nói cậu không hiểu sao. Nếu cậu ấy cứ không muốn xin lỗi thì sao.
- Hãy biết lấy cái địa vị của mình đi. _ Hấn lừ lừ.
- Tôi vẫn luôn biết.
- Con nhỏ hỗn xược. đừng tưởng muốn gây sự chú ý trước bọn này là được nha. Bọn đây biết hết cả đấy.

- Anh nghĩ anh tốt đẹp lắm sao mà tôi phải gây sự chú ý với anh.
- Cô _ hấn túm lấy cổ áo nó.
- anh chỉ làm được đến vậy thôi sao _ nó cười, một nụ cười nửa miệng.

Vân chạy tớiii, kéo tay hấn ra. Để giải thoát cho cô bạn, nhưng vô tình hấn hất mạnh cô làm cô ngã xuống đất đau điếng. Nhìn thấy bạn mình bị người khác đối xử như vậy no vô cùng tức giận, từ lúc vào cấp 3 tới giờ, nó chưa lần nào để người khác chạm vào Vân, vì nó biết Vân hiền lành yếu đuối lên rất dễ bị bắt nạt, nên lúc nào nó cũng phải đi cạnh Vân. Không thể nhường được nữa. Nó nhìn hấn, hấn đang cười, một nụ cười xấu xa nhất mà nó từng thấy từ trước tới nay. Nó nhẹ nhàng đưa một tay cầm lấy tay hấn, bước chéo chân về phía người hấn “ RẦM”. Một cú gãi tuyệt đẹp đối với hấn, hấn đo đất, mặt hấn bắt đầu nóng dần nên. Từ trước đến nay cũng chưa ai giám động vào hấn dù chỉ là một cú đấm vậy mà đằng này lại là một đứa con 2, Long và Hoàng đứng ngoài mà mắt phải mở to hết cỡ. Nó đứng dậy:

- Cứ thử động vào bạn tôi lần nữa xem

Rồi no chạy đến đỡ Vân dậy và đi vào lớp. Không phải vì nó sợ hấn mà là sắp đến giờ cô lên lớp, nó không muốn vào trễ chút nào hết.

Hấn đứng dậy, nhìn theo nó. Ngần giọng:

- Hãy nhớ tôi đó, con nhỏ đáng ghét
- Mà Phong đó chẳng phải là con nhỏ Hấn sáng nay sao. _ Hoàng nghiêng đầu nhìn hấn.
- Vậy sao. Vậy thì nợ cũ nợ mới, tôi sẽ trả hết vào thời gian tới. Con nhỏ đáng ghét, con nhỏ chết tiệt.
- Mà cô ta cũng lợi hại thật đó. _ Long cười
- Liệu có phải cô ta là đầu gấu không. _ Hấn mắt sáng nên nhìn 2 thằng bạn.
- Thôi nào. Đi vào lớp thôi. Trò chơi còn dài mà. Đầu cần thiết phải vội thể _ Hoàng đưa tay khoắc vai hấn và Long kéo vào trong lớp.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đầu Gấu! Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

- Lớp trật tự _ giọng cô chủ nhiệm đầy nghiêm khắc. _ theo như thầy hiệu trưởng nói thì hôm nay lớp chúng ta sẽ đón 3 học sinh mới của trường. Thật là một vinh hạnh cho lớp ta đúng không. Và giờ hãy cho một tràng pháo tay để chào đón 3 người bạn mới của chúng ta vào lớp nào.

Sau lời giới thiệu của cô 3 người họ bước vào. Mỗi người đều nở một nụ cười hết sức thân thiện với lớp mới. Lần lượt từng người giới thiệu. Rồi cô nói tiếp:

- Bây giờ 3 em sẽ ngồi bàn cuối, và Hấn em tạm thời nên bàn trên ngồi với Vân nha.
- Vâng thưa cô. _ nó lễ phép rồi thu dọn đồ lên bàn Vân và nở một nụ cười thật tươi mà không để ý có ai đó đang nhìn nó bằng ánh mắt hình viên đạn.
- Nài. Lần này chắc tội mình chết rồi _ Vân tỏ vẻ lo sợ
- Chết gì chứ.
- Thì 3 cái tên đó đó, giờ học cùng lớp, nhờ họ bắt nạt bà thì sao.
- Ôi dào. tôi có sợ ai bắt nạt bao giờ đâu, chỉ sợ bà thôi. Mà kệ đi. đừng nghĩ vớ vẩn nữa. Mở sách vở ra nào.
- Ừ ờ rồi.

Đúng lúc đó thì 3 người kia đã yên vị với cái bàn học cuối lớp rồi.

- Lại gặp cô rồi. Hấn à! _ Hấn nổi khế nhưng đủ cho nó nghe thấy tiếng.
- Có chuyện gì sao? _ Nó cũng đáp trả một cách bình thường nhưng tuyệt nhiên không quay lại.

- Rồi cô sẽ biết thôi. Cô đã vượt quá giới hạn của mình rồi đó.
- Tôi chẳng quan tâm. Tôi chỉ muốn bảo vệ bạn tôi thôi.
- Thân mình còn không lo nổi mà muốn bảo vệ người khác ư.
- Đó không phải chuyện của anh. đừng dờ giọng dạy đời với tôi. Tôi với anh chẳng có liên quan gì đến nhau cả ngoài vụ việc vừa xảy ra.
- Thế còn sáng nay.
- Chỗ cuối lớp _ tiếng cô chủ nhiệm nhắc nhở.
- Tôi không biết chuyện gì cả. Nhưng giờ thì tôi phải học.
- Cứ chờ xem. đừng đánh trống lảng với tôi.
- Tôi không rảnh để làm mấy cái trò mèo đó.
- Thôi bà. học đi _ vãn hích tay nó
- Ồ. hỳ.

Cuối giờ. Vì nó phải cầm chìa khoá phòng lớp lên luôn ở lại cuối cùng, nhỏ vân cũng ở lại cùng nó. 3 tên kia đã đứng ngoài cửa. Nhìn thấy nó ra, hần cười:

- Cô ngủ trong đó sao mà lâu thế.
- Tôi có chuyện gì nói với anh sao.
- Có chứ. Chuyện sáng nay. Thái độ cô là sao.
- Tôi không hiểu.
- Giữa đám đông cô hét lên với giọng điệu không coi chúng tôi ra cái gì mà cô còn dám nói là không hiểu sao. - Thế các anh là gì mà tôi phải coi trọng.
- Nài. Cô cũng mạnh mẽ lắm _ Long cười khẩy.
- Sao các anh cứ thích gây chuyện với tôi. Tôi đâu có quen biết mấy người đâu chứ.
- Thế thì xin lỗi tội này đi, chẳng phải sáng nay cố làm thế là để gây sự chú ý của tội này sao. _ Hoàng dựa lưng vào tường nói không nhìn mặt nó.
- Lũ Khùng, lũ khinh người

Nói rồi nó kéo nhỏ Vân đi.

- Bà không sao chứ _ Vân nhìn nó
- Bà nhìn tôi giống người có chuyện gì lắm sao.
- Thôi mà, tôi đã nói là đừng dây dưa vào bọn đó mà.
- Tôi đâu muốn, tại chúng kiếm chuyện trước. thế nên tôi mới muốn bỏ đi sớm chứ, không đứng đó với giọng bộ của tôi là đánh nhau to ý.
- Không biết sau này tôi với bà ra sao nữa, nhưng mà tôi có linh cảm không hay.
- Oái. Tôi thì không sao, chỉ lo bà vì tôi mà liên lụy tôi cũng ngại lắm.
- Trời nói gì không biết. Tôi biết là bà sẽ bảo vệ tôi mà.

Quay lại với 3 người kia, họ đang rất nóng, ngay cả người điềm tĩnh như hoàng cũng phải ngạc nhiên trước câu nói lạnh lùng không cảm xúc của nó trước khi đi:

- Giờ ông định xử thế nào đây _ Long nhìn hần.
- Con nhỏ này cũng kinh đấy, nhưng tôi muốn xem tôi thắng hay nhỏ đó thắng. _ Hần cười khinh khinh.
- Biết là thế rồi, nhưng giờ ông định làm gì nó đầu tiên, sao chẳng trả lời đúng câu hỏi gì cả _ hoàng nhần.

- đợi thẳng em đến đưa thông tin về con nhỏ này đã. Mà sao bảo nó hết tiết chào cờ cơ mà sao giờ không thấy. _ Hấn nhú mày.
- Nói tới tào tháo tào tháo tới kia. _ Lòng hất hàm ra xa nơi có một thẳng học sinh đang thực mạng chạy nhanh tới chỗ 3 người họ.
- Anh... Em. Xin lỗi. Em quên. _ vừa nói gãi vừa thờ.
- Tạm tha, báo cáo đi. _ Hấn nói
- Dạ..! Con nhỏ đó tên đầy đủ là Thiên Ngọc Hấn, nhà ở 1 khu ổ chuột, con nhỏ này đánh nhau cũng khá giỏi, nhà có 4 người nhưng nghèo vì nó có thẳng em ốm đau suốt ngày, hiện giờ nó vẫn phải vừa đi học vừa đi làm, còn nữa thành tích học của con nhỏ này khá đỉnh anh ạ, nó hầu như không mất đồng học phí nào nhờ vào tiền học bổng mỗi kì thi, và nó rất hay ra nhà vào buổi tối, khi mà ít ai để ý là nó đi.
- Còn gì nữa không.
- Dạ hết rồi ạ.
- À. Có biết quán nó làm thêm ở đâu không.
- Nó bụng bê dọn dẹp ở một quán cà phê cách trường mình tầm 500m đó ạ. tên là... à. Dream.
- được rồi. về đi.
- Em xin phép

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đầu Gấu! Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Hấn khoắc vài Hoàng:

- Tôi cần ông giúp đây.
- Chuyện gì vậy. _ Long hớn hờ.
- Tôi chỉ cần ông đạt điểm cao nhất trong kì thi tới là được rồi.
- Để làm gì. _ Long ngơ ngơ
- Ngó thế. Chẳng phải con nhỏ đó sống ở trường này bằng tiền học bổng sao, giờ mất hồng bổng rồi xem nó xoay xở làm sao. Tiền học trường này đâu có nhỏ, với điều kiện nhà nó lại càng khó khăn.
- Ông làm được chứ _ Long nhìn Hoàng con mắt nghi nghi
- Ông lại hạ thấp tôi rồi. Tôi chẳng là một sách còn gì. Có mỗi cái việc con con này làm không nổi thì tôi còn mặt mũi đâu mà đi học. _ Hoàng nhìn Long nhăn nhăn
- Haha. Tôi quên mất đó.
- À Long
- Hà.
- Tôi nhờ ông việc nữa.
- Cứ thoải mái.
- Ông nhờ lũ đàn em của ông tìm xem trong các quán bar lớn nhỏ trong khu vực này có con nhỏ không.
- Sao lại tìm con nhỏ đó trong bar của tôi.
- Thế ông không nghe nó hay ra khỏi nhà vào buổi tối à, cái lũ con gái ra khỏi nhà vào giờ đấy thì đi đâu ngoài bar.

- Ông định làm gì vậy _ Hoàng thắc mắc.

- Cho nó tuyệt đường thôi cả danh dự, cả tài năng. _ Hấn lạnh lùng buông thẳng câu đó. 2 thằng bạn cũng lặng đi. Trước giờ vẫn thế, ai động vào hấn đâu có được yên thân đâu. Ít nhất là 2 người kia cũng đã quen rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đầu Gấu! Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Vừa về đến nhà, nó cất tiếng gọi:

- huy ơi. Chị về rồi nè.

Không ai trả lời, nó thấy lo lo, chạy thẳng lên gác. Huy nằm trên đất, không phải là cậu bé ngủ mà là cậu bé ngất đi. Nó lo lắng bết sốt Huy dậy rồi chạy xuống nhà. Bố mẹ đều đi làm phải cả tuần mới về một lần, vì nơi làm việc xa nhà, không có phương tiện đi lại nên họ phải ở tại công trường những ngày trong tuần chỉ duy nhất ngày chủ nhật là được về với 2 con ở nhà, có lần công trường nhiều việc quá họ phải ở đó cả tháng trời không được về với con lần nào, chỉ tìm cách gửi tiền về cho chúng ăn uống thôi. Mọi việc đều 1 tay nó lo hết. Nó chuyển sang công Huy rồi chạy thẳng tới bệnh viện, nó không thể đi xe đạp vì không ai ôm Huy, nhưng ra đường bắt taxi lại không được, sợ nguy hiểm tới em nên nó đành chạy, chạy thật nhanh tới bệnh viện gần nhất. Mồ hôi nó nhễ nhại, vừa chạy vừa gọi tên Huy trong tiềm thức. Đang chạy thật nhanh bỗng một tiếng phanh xe “kítttttttttt”, bánh xe trượt trên mặt đường tạo ra một âm thanh chói tai cực kì. Nó ngã, Huy cũng ngã. nó chẳng kịp nhìn đó là ai chỉ kịp cúi đầu.” xin lỗi! Tôi xin xin lỗi”. Rồi nhanh chóng đỡ Huy nên lưng, đang định đứng dậy chạy tiếp, thì có tiếng người nói:

- Cô đi đứng kiểu gì vậy, không nhìn à.

- Tôi xin lỗi! thực sự xin lỗi nhưng giờ tôi có việc gấp phải đi. không thể chậm được. _ nó nói nhưng vẫn không nhìn mặt người đối diện chỉ đưa tay ra sau vuốt giọt mồ hôi trên trán em mình.

- Đúng là oan gia. Đi đâu tôi cũng phải gặp cô là sao.

Nghe đến đây. Nó ngẩng mặt nhìn người đối diện:

- Là anh sao.

- Không là tôi thì ai vào đây chứ.

- Thôi được, tôi sẽ đền bù cho anh sau, nhưng giờ thì không thể. _ nó toan chạy đi nhưng bị hấn kéo lại

- Cô muốn bỏ chạy ư. đừng đóng kịch với tôi.

- Bỏ ra, tôi không muốn tranh cãi lúc này. tôi nói là tôi đang rất vội cơ mà _ nó gần như hét lên.

- Hấn chết đứng người.

- Chị... Chị..Hấn _ Huy mở dần mắt rồi khẽ gọi.

- Em tỉnh rồi à.! em sao thế. _ Dù nó đang tức tối nhưng khi nghe thấy Huy gọi, nó như quên hết mọi chuyện vậy.

- Em không sao. Mình về đi chị, đừng đứng ngoài đây cái lộn nữa, không hay đâu. - để chị đưa em đi khám nhá.

- Em không sao mà chị. Mình đi thôi.

- Thôi được rồi. Nhưng có sao là phải nói với chị ngay đó biết chưa.

- Em biết rồi mà. Chị bỏ em xuống đi để em đi bộ.

- Thôi. Ngồi yên đó đi, để chị cõng em cũng được. Có mệt thì ngủ luôn trên lưng chị đi.

- Vâng!

rồi nó bước đi. Hấn lại kéo nó lại:

- Cô định đi đâu

- Đi về_ nó lạnh lùng
- Thế còn chuyện xe tôi thì sao.
- Xe anh làm sao, tôi đâu có động chạm gì vào xe anh đâu, không một chút, giờ thì bỏ tôi ra. Tôi về.
- được. Coi như lần này cô may mắn, cứ thử lần sau xem, cô sẽ biết tay tôi.
- Tôi không quan tâm. Bỏ tay tôi ra.
- Đó. đi đi. Bọn ỏ chuột đáng khinh. _ hấn buông tay ra nói bằng giọng khinh khinh

Nó bỏ ngoài tai những lời nói đó, bởi vì với nó khu ỏ chuột không có gì là xấu xa cả, nó hạnh phúc vì có ba có mẹ yêu thương nó và cả cậu em trai dễ thương. Dù hoàn cảnh gia đình không có nhưng cuộc sống của nó vẫn luôn rất vui.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đầu Gấu! Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Hấn vào xe. Long hỏi:

- chạm chán đúng người nhĩ.
- Đúng là oan gia mà. làm gì mà vừa con nhỏ phải to tiếng với tôi cơ chứ _ hấn nhăn
- Chắc nó cũng vội thật _ Hoàng nói mà mắt thì nhắm chặt.
- Tôi ngồi trong xe nghe loáng đầu được vài câu 2 chị em nó nói chuyện với nhau. Hình như là thằng bé đó bị sao đấy _ Long nói về bác học.
- Tôi không quan tâm, con nhỏ ngu ngốc nếu nó đi taxi thì tôi đã không phải bực mình thế này.
- Như thế thì đâu có chuyện để nói nữa _ Hoàng cười.

Cồng Huy lên gác, đặt thằng bé xuống giường, nhìn Huy ngủ nó an tâm biết bao. Nó xuống nấu cơm rồi gọi Huy dậy. Lúc ăn cơm, nó hỏi Huy:

- Em lại đau hả.
- Vâng!.
- Đau hơn lần trước nhiều không.
- Dạ cũng như nhau thôi.
- Sao không uống thuốc vào.
- Em. ... _ thằng bé loay hoay.
- Sao vậy.
- Dạ hết thuốc rồi. _ Huy cúi mặt xuống bát cơm
- Hà. Sao em không nói cho chị biết _ khuôn mặt nó hiện lên 2 chữ lo lắng
- Bố mẹ chưa được lương thì lấy tiền đâu mà mua thuốc cơ chứ. Em biết mà.
- Chị có tiền đi làm thêm nữa mà.
- Tiền đó để ăn uống cũng còn thiếu, em đọc được quyển sổ ghi chép tiền sinh hoạt của chị rồi. em biết chứ.
- Thôi được rồi. Em ăn đi. Chị sẽ cố gắng mua thuốc cho em trong thời gian sớm nhất.

- Em không sao mà chị.
- Không được nói lung tung. Ăn cơm đi.
- Vâng.

Chiều nay nó nghỉ học thêm. Để đi làm. được phần nào thì được, nó thà chịu vất vả chứ không thể để Huy chịu đau như vậy nữa. Không thấy nó đi học, Vân lo lắng gọi điện:

- Bà sao mà nghỉ vậy.
- Tôi đi làm.
- Trời ơi. Bà làm nhiều vậy, đã làm ca tối rồi giờ lại chiều nữa là sao.
- Hôm nay Huy lại đau, mà nó hết thuốc không chịu nói với tôi.
- Vậy thằng bé sao không.
- Nó ổn rồi. Tôi phải cố gắng mua thuốc sớm cho nó, tôi sợ nó lại tái phát. đợt này bố mẹ cũng nhiều việc nên tôi không muốn nói.
- Trời ơi. Bố tay luôn rồi. Bà có làm ca tối nữa không.
- Có chứ. Tranh thủ.
- Điên rồi.
- À. Mà bà này.
- Hà.
- Lát lên gặp cô chủ nhiệm cho tôi nghỉ hẳn học thêm nha.
- Sao thế. Bà điên à.
- Không đâu. Nhưng mà
- Bà học không mất tiền mà.
- Nhưng tôi phải dành thời gian đó đi làm. Tôi
- Không được. Như thế ảnh hưởng đến học tập, tôi không ghánh nổi đâu.
- Vân. Bà giúp tôi đi. Thôi thế nhá, tôi làm đây. Bye bà
- Ủ' bye.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đầu Gấu! Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Cúp máy, nó thở phào nhẹ nhõm, còn Vân thì khuôn mặt đầm chiêu đang suy nghĩ chuyện gì đó.

- Nài. 2 ông con nhỏ kia hôm nay sao nó không đi học nhi _ hấn thắc mắc
- Sao tôi biết _ Long lắc lắc.
- Con nhỏ này được đưa vào đề tài bàn tán của chúng ta từ bao giờ vậy Phong _ Hoàng cười, nhưng nụ cười rất đều.
- Ông nói vậy là sao. Tôi chỉ muốn trêu tức nó thôi mà. hurrmm!
- 2 ông bị sao đấy _ Long nhìn _ Tôi nay đi chơi đi, lâu lắm mình không đi rồi.

- được thôi. được bữa phá tan quán ông _ hần cười hà hà.
- Tôi chỉ sợ ông không phá được thôi, mấy em của tôi nhớ tôi lắm rồi.
- Thôi đi. Ngồi cạnh tôi tôi đừng động đến mấy vấn đề đấy chứ _ Hoàng quay sang nhìn Long bằng ánh mắt hình viên đạn.
- Thôi thôi. được rồi. Tôi biết 2 ông kinh rồi. 10h như mọi lần nhá.
- Được rồi.

7h tối. Vân đã có mặt tại quán nó làm thêm. Vân chọn một chiếc bàn trong góc khuất của quán. Rút điện thoại Vân nhắn tin cho nó

“Tôi đang ở chỗ bà làm nè. Ra đây đi.”

“Trời. Tôi đang bận chút. đợt mình nha” _ nó rep lại nhanh chóng

“được rồi. Phải nhanh lên đó”

15’ sau. Nó ra vỗ vai nhỏ bạn:

- Có chuyện gì vậy
- Bà hết giờ làm chưa
- Minh hết rồi.
- Hỳ. Vậy coi như mình mời cậu uống nước. Gọi nước đi, như cũ.
- Trời. Bà lắm chuyện lắm đợt tôi lát.
- Hỳ. Nhanh coi. - Đây, uống đi _ 5’ sau nó đã đi ra với một li kem dâu và một cốc cacao nóng
- Hân. Bà coi tôi là bạn chứ hả.
- Ó. Sao hỏi kì vậy. Dĩ nhiên rồi.
- Vậy thì cần lấy cái này đi. _ Vân đưa cho nó một tập được bọc bằng giấy.
- Gì vậy. tôi không nhận được
- Thôi mà. Tôi với bà là bạn coi như là giúp nhau thôi.
- Tôi không thể mà.

- Tôi biết bà nghĩ gì. Nhưng cứ cầm lấy mua thuốc cho Huy đi. Dù bây giờ bà có làm nhiều đi nữa nhưng cũng đâu có tiền ngay đâu chứ. Tôi đã nói qua với bố mẹ rồi, họ đều đồng ý giúp bà mà.

- Tôi...

- Bà cứ cầm đi. Coi như là tôi cho mượn cũng được. Khi nào có thì trả tôi.

- được không.

- được mà. Hi.

- vậy tôi cảm ơn nha.

- Có gì đâu. Nhưng với một điều kiện.

- Chuyện gì.

- Hôm nay bà phải chở tôi đi mua thuốc cho Huy nè, nấu cơm cho tôi ăn và quan trọng hơn là bà phải cho tôi đi xem trận đấu tối nay của bà.

- Gì. Sao mà bà biết.

- Hà hà. Thế tôi mới là bạn của bà được chứ. Tôi còn chuẩn bị quần áo rồi nè.

- Hơ. Bà ma quái lắm. Rồi chúng ta đi thôi.

Vân về nhà nó chơi. Ăn uống rồi cho Huy uống thuốc. Thăng bé đi ngủ, 2 đứa nó mới hí hục thay quần áo để đi tới trận đấu.

9h30. Tại sân bóng rổ sau khu công trình đang thi công tại trung tâm thành phố. Liệu có ai nhận ra nó không. Nó mặc một chiếc áo phong trắng rộng thùng thình và khoác ngoài là một chiếc áo khoác đen với một chiếc mũ to lù che hết một vùng chán. Nó phải che khuôn mặt mình bằng chiếc khẩu trang đen có hình đầu lâu trắng. Cũng ăn mặc gần như giống nó, Vân ngồi ở một góc khuất của sân để không ai chú ý đến mình nhưng vẫn đủ quan sát nó thi đấu. Trận đấu bắt đầu. Là bóng rổ đường phố nên việc đánh khi cướp bóng là chuyện rất bình thường. Nó luôn phải vận dụng hết kỹ thuật của mình để tránh những đòn đá không thương tiếc. Chiều cao khá hạn hẹp đối với một cầu thủ bóng rổ nhưng khả năng dẫn bóng của nó luôn xuất quỷ nhập thần không ai có thể đoán trước được. Trận đấu chỉ có 2 người, nó và một tên to cao nữa. Chỉ cần dẫn bóng qua người hắn là nó dễ dàng ném bóng vào rổ từ vạch 3 điểm. Tỉ số trận đấu luôn nháp nhô vì cả hai bên thực sự đều rất mạnh. Sắp hết giờ, nó thực sự rất sợ. Bóng đang trong tay nó, nhưng gần như các kỹ thuật dẫn bóng của nó đều đã bị hắn nhìn ra một chút chỗ hở. Nó biết, vào thời gian cuối hắn sẽ tấn công những đòn cực mạnh nếu không phải là một cú rỏ to khoẻ thì khó mà đỡ được. Nó đánh liều một phen. Dẫn bóng qua chân hắn và lách người đập bóng nên cao, nhưng hắn đã đập thẳng vào chân trái của nó một cách không thương tiếc, nó không thể thua. Nó chỉ đau chân trái thôi nó còn chân phải. Nó móc đòn chân phải ra sau đập vào đũng huyệt vai của hắn, tiếp tục là một đòn tay tại quai hàm nhanh chóng đón bóng và ném vào rổ. Nó thắng. Đưa mắt nhìn Vân, nhỏ đang típ mắt lại vì thành tích của bạn mình. Nó được tiền thưởng như thoả thuận, cầm số tiền trong tay nó thực sự hạnh phúc. Nó đã phải luyện tập rất lâu và đây cũng chính là lí do mà tối nào nó cũng ra khỏi nhà muộn, đầu như hấn đoán.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đầu Gấu! Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Vân hí hửng kéo tay nó:

- Bà chơi hay quá.
- Hi. Có gì đâu mà.
- Minh về thôi.
- Ủ. Mà Bà bắt đầu chơi từ bao giờ thế.
- Cũng mới từ năm ngoái.
- Lí do.
- Trời. Chuyện cũng dài lắm.
- Hic. kể tôi nghe đi.
- Vậy vừa đi vừa kể nha.

1 năm về trước. Hôm nay nó đi làm về muộn. Vì vậy nó đi đường tắt về nhà. Đi qua phía sau khu công trình xây dựng nó thấy một đám đông người đang tụ tập. Nó tò mò đi tới thì mới biết là họ đang chơi bóng rổ đường phố. Nó cũng thích bóng rổ lắm, nhưng ở trường lại không có câu lạc bộ bóng rổ cho nữ. Hơn nữa nó cũng không có điều kiện để đến tập tại cái club thể thao trong trung tâm thành phố. Bỗng có một người đàn ông đến vỗ vai nó:

- Làm gì vậy cô bé.
- Ơ. Dạ cháu.
- Cháu thích bóng rổ lắm sao.
- Vâng ạ! Nhưng cháu....
- Cháu có thực sự có niềm đam mê với bóng rổ không.
- Dạ có chứ.
- Vậy cháu có sẵn sàng học không, ta có thể dạy.
- Thật không ạ. Cháu cảm ơn. Cảm ơn chú nhiều lắm ạ.

đội khi trận đấu kết thúc, mọi người về hết. Nó đứng đối diện với ông.

- Cháu sẽ phá vượt qua thử thách của ta.

- Vâng, Cháu sẽ cố

Ông chỉ cười mà không nói gì thêm cả. Cầm quả bóng trên tay ông ném thẳng thật mạnh vào mặt nó. Nó ngã, rất đau. Nhưng nó vẫn đứng dậy. Chỉ nhìn ông, đôi mắt đỏ, không ai đoán được điều gì cả. Tiếp tục một quả bóng mạnh từ cao xuống nữa. Nó chỉ kịp dơ tay nên đỡ trên mặt. Khoé môi nó rất và nhăn. Thì ra là chảy máu. Nó vẫn chống tay đứng dậy. Vẫn vị trí đó. Nó liên tục bị ông ném đến không biết bao nhiêu quả bóng, khiến người nó như muốn rời ra từng bộ phận vậy. Nó đau, đau lắm chứ. Nhưng hình như cái đam mê trong người nó đã là nghị lực để nó vượt qua nỗi đau này.

- Tốt lắm cô bé. _ ông cười hiền

- Dạ. _ nó vẫn đang không hiểu chuyện gì xảy ra

- Ta đã thấy được niềm đam mê trong cháu. Vậy từ nay ta sẽ là thầy dạy của con.

- Con... con... cảm ơn chú nhiều lắm

- Sao lại là chú, phải là thầy chứ.

- Vâng ạ.! _ nó cúi đầu chào một cách lễ phép.

- Nhưng con hãy nên nhớ, bóng rổ đường phố không dành cho con gái, vì thế con phải cải trang để người ta không nhìn ra con là ai. Và bóng rổ đường phố là một môn võ cùng bạo lực. Họ có thể đập con bị thương thật nặng để cướp bóng nên con phải hết sức chú ý. Hãy biết bảo vệ mình khi chơi bóng rổ đường phố. Con có chắc là con giám chơi không.

- Con chắc ạ.

- Tốt lắm

Từ đó ông dạy nó tập hàng ngày vào giờ này, khi các trận đấu kết thúc, nó đều ở lại để luyện tập. Qua bao ngày tháng cần cù và chăm chỉ, nó đã trở thành như ngày hôm nay. Với nó như thể chưa là thành công, nhưng nó đã vượt qua chính mình, vượt qua thân phận là một đứa con gái để đến với bóng rổ đường phố. Bất chấp mọi nguy hiểm để đạt được niềm đam mê của mình.

- đó là tất cả những gì tôi kể được cho bà nghe đó

- Ui. Cứ như trong phim ý. Thích thế.

- Hờ. Thích gì mà thích chứ. Mỗi mình thầy và bà biết tôi là con gái khi chơi bóng đó.

- Thế thầy giờ ở đâu.

- Thầy vào Nam rồi. Trước khi đi thầy có tặng tôi một quả bóng. Và một bộ quần áo để tôi đi đấu. Nhưng chẳng bao giờ tôi động vào nó vì đó là thứ duy nhất để tôi nhớ về thầy.

- Tôi gương mộ bà thật đó.

- Có gì đâu chứ. Trước tôi chỉ định chơi cho thích thôi, nhưng sau này vì biết tới chuyện thi đấu có thể có tiền nên tôi đã tham gia, một cách để thêm thu nhập.

- Thảo nào. Bà hay ra khỏi nhà tối lắm sao.

- Ủ. Cũng hơi. Khi nào Huy ngủ tôi khoá cửa rồi lại đi.

- Bà không sợ nguy hiểm sao.

- Thế này bà nhìn tôi có giống con gái không mà nguy hiểm cơ chứ. Ngổ thế _ nói rồi nó nhún đầu Vần

- Hi. hi. Hôm nay cho tôi ngủ với bà nha.

- Gì. Bà ngủ sao được ở nhà tôi.

- Có gì mà không thể chứ.

- Không được mà. Còn chưa xin phép bác nữa.

- được hết. Tôi xin phép từ lâu rồi. Hi hi.

- Bất lực.

2 đưa nó tay trong tay đi trên đường về. Nhưng giờ nó đã bỏ đi bộ quần áo bóng rổ đường phố mà thực sự là 2 cô gái xin xắn (vừa thay quần áo rồi ý). Mà cũng không hiểu là 2 người này nghĩ gì mà đêm hôm khuya khoắt vẫn còn dăng dăng dề trên đường không biết nữa.

Thực sự mà nói thì con gái đi đêm vô cùng là nguy hiểm. Và đúng như thế. Gần về đến con hẻm 2 đưa nó gặp một lũ côn đồ đi ngược đường, nhìn kĩ ra thì chẳng thằng nào ra hồn cả. Vân thấy lo sợ còn nó thì đã chuẩn bị tinh thần chống trả rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đầu Gấu! Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Chúng đến gần 2 đứa nó. Nó kéo Vân sau lưng mình. Việc quan trọng nhất bây giờ là nó phải bảo vệ Vân.

- Đứng yên sau lưng tôi nhá.

- Híc. Bà cẩn thận đó.

- được rồi. Tỳ cứ cầm cây trên tay, thằng nào xông đến thì đập nha.

- Tôi sợ lắm

- Thôi nào. Bình tĩnh đi. Cứ đầu nó mà đập.

- Ừ.

Một thằng cạo 1 bên đầu, đi lên nhìn 2 đứa nó:

- Sao giờ này 2 cô em vẫn còn ở đây, bị lạc sao.

- Tránh xa tụi tao ra. _ nó nói rất bình thường

- Ôg, kinh quá ha. Tụi này không tránh thì em làm gì được nào _ rồi tên đó cười ha hả thật kinh tởm.

- Thôi. Đi với tụi anh đi. _ một tên nữa đi nên, đưa tay cầm lấy cầm nó, rồi cười.

- Bỏ ra. _ nó ngược nên nhìn hấn, đôi mắt đầy sự căm thù.

- Ôi. Kinh chưa kia. _ hấn cười ha hả.

Nó không nói gì. Cầm lấy tay của hấn chặt thật chặt sau đó vặn ngược lại sau, ém cổ ăn 2 cái lên gối và đòn cuối là đòn chẻ chân từ độ cao gần 2m xuống ngang lưng. Hấn hét nên như con thú điên rồi nằm vật xuống đất.

- đã bảo là bỏ ra cơ mà. Hurrmmrrr. _ giọng nó bình thường, nhìn kẻ nằm dưới chân nó cười, nụ cười nhạt hết mức

- Mà cười gì, con nhỏ lão toét kia.

- Tao cười tên ngu ngốc không biết lượng sức mình, cười cái loại chỉ biết ăn chơi phá hoại, ức hiếp con gái nhà lành, dù không có tao trong đó, nhưng tao khinh. được chứ.

- Mà... mà đánh đc 1 thằng liệu 20 thằng tụi tao mà đánh làm sao.

- Tùy mà thôi. Nó vừa rút câu thì cả 20 thằng đều xông nên. Nếu như là mình nó thì cũng không vấn đề gì là khó khăn lắm, nhưng đi cạnh nó còn có Vân, nó không thể để Vân sảy ra chút vấn đề gì. Nó lao thẳng vào đám đông. Rút trong cặp nó là một cây tít nhỏ, cứ ai đến chỗ nó, nó cũng đều dùng tít đập, đầu tiên là tay sau đó là cổ, cuối cùng là lưng bụng và chân. Tên cầm đầu như nhìn ra chỗ hờ của nó là Vân đã ra hiệu cho một thằng luôn ra sau túm Vân. Trong tay Vân có cây, vẫn cứ đập đập tứ tung vậy mà cũng vào mặt hấn mấy cái. Tuy thế nhưng hấn vẫn tóm được Vân. Tên cầm đầu cười ha hả:

- Đánh thế đủ chưa.

- Ý gì. Nói thẳng ra.

- Mày đánh hết lũ em tao vậy tao đánh đũa bạn mày chắc là hoà.
- VÂN.... _ nó quay ra sau thì đã thấy Vân nằm trong tay 1 thằng côn đồ. Nó quay lại nhìn thẳng vào hấn _ Mày. Thả bạn tao ra.
- Đơn giản vậy sao.
- Mày muốn gì.
- Mày thay vào chỗ bạn mày đi.
- đừng mà. đừng mà Hấn. kệ tôi đi. Bà chạy đi _ Vân gào nên.
- Im _ tên đang giữ Vân quát
- đừng động vào bạn tao. Tao đồng ý với mày. Thả Vân ra.
- Mày tự chới tay vào đi. _ tên đó ném cho hấn cái dây
- được thôi. _Nó bắt lấy cái dây rồi tự chới tay mình vào. Đi đến trước mặt Vân
- Thả bạn tao ra.
- Thả con bé ra _ tên cầm đầu ra hiệu
- Chạy đi. Đừng quay lại. Tôi tự lo được. _ nó nhìn Vân
- Tôi không thể. _ Vân khóc
- Chạy đi. Nhanh lên _ nó hét nên.

Vân khóc vừa chạy vừa nhìn nó. Vân không biết làm gì, Vẫn nghĩ là mình chạy để tìm người cứu. Vừa chạy Vân vừa ngã, đau lắm nhưng Vân phải đứng dậy để tìm người cứu nó. Nó đang gặp nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đầu Gấu! Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Quay lại với nó bây giờ, tay bị chới ra, và bị giữ chặt. Nó vẫn rất bình tĩnh. Tên cầm đầu đến trước mặt nó. Nhếch mép một nụ cười đều rả:

- Thế nào. Mày còn muốn đánh lại tao nữa không
- Nếu như còn cơ hội. Tao không chịu thua đâu. _ nó cười. bước rộng chân ra một chút nó cúi xuống tóm lấy chân thằng đang giữ mình rồi quay lại cho hấn một đòn vào chân vào bụng đau điếng. Nó giật lùi, cố gắng tháo dây chới ở tay ra. Còn tên cầm đầu chỉ đứng đó, hấn ta cười, một nụ cười ngạo nghễ:
- Khá lắm. Nhưng liệu mày còn có thể chạy được nữa không.

Hấn lập tức tấn công nó, nó chỉ có thể tránh, không thể đánh đòn trả được vì tay nó vẫn đang bị trói mà. Nhưng thực sự rất khó, nó đã lãnh nguyên một cú đá móc của tên đó. Nó ngã. chống cả 2 tay xuống đất, đau rát,. Cổ tay nó đỏ cả nên rồi, nó không biết phải làm gì nữa. tên đó cười, một nụ cười kinh tòm

- Thế nào. Mày còn muốn chống lại tao nữa không

Nó không trả lời, chỉ cúi húi tháo cái dây ở tay nó ra. Thấy thế hấn rất tức, tiếp tục đập nó một cái nữa. Nó vẫn không phản ứng.

- Sao tao hỏi mày không trả lời hả con nhỏ kia.

Vì quá tức giận hấn đã túm tóc nó và kéo dậy. Tên đó định đánh nó tiếp nhưng thật không may trong thời gian hấn tức giận nó đã tháo xong sợi dây chới ở tay và nhẹ nhàng xoay người, vòng tay vào tay hấn, sốc lách, vẫn chiêu quen thuộc, ém cổ nên gối, nhưng lần này nó không còn kết thúc bằng đòn chân nhẹ nhàng đó nữa, nó để hấn đứng dậy, nhìn nó bằng ánh mắt căm thù rồi lại tấn công nó như một con thú hoang, nó lé, tránh nhanh như sóc, nó giật lùi và cúi xuống nhặt cái tít. Tên đó dựa thoi cơ đá thẳng vào mặt nó nhưng nó như đoán trước được, nó cười và cầm cả cái tít chặn chân hấn.

Xoay típ và đập thẳng típ vào đùi hân, tiếp là một cái đá thẳng vào bụng móc lên cầm khi hân cúi xuống ôm chân. Đón quyết định là chiếc típ được đặt ngang vào cổ tên đó. Một chiến trận 20 người nằm lẫn lộn trên đó, chẳng ai chết nhưng đủ nằm giường bệnh vài tuần là ít. Nó vơ lấy cái balô, cạy típ vào và lấy điện thoại gọi cho Vân. Vân nhanh chóng nghe máy:

- Alô.
- Bà đang ở đâu đấy
- Hân à. Bà có sao không.
- Tôi không sao. Nhưng bà đang ở đâu đấy.
- Huhu. Tôi không biết.
- được rồi. đứng yên đó đi nha.
- Ủ.

Nó chạy thẳng con đường vừa Vân chạy. Phải thật lâu nó mới nhìn thấy Vân đang ngồi co cốp ở bên đường. Nó chạy đến trước mặt Vân, vừa nói vừa thở:

- Hờ... hờ... Vân... bà...bà... không sao... chứ
- Hân ơi. Huhu. Tôi sợ quá. _ Nhìn thấy nó Vân nhảy nên ôm chầm, khóc oà như một đứa trẻ con.
- Thôi được rồi. Tôi không sao rồi mà. Ngạt thở. Xin lỗi để bà sợ nhá.
- Xin lỗi gì chứ. Tôi xem bà nào. Kiểu gì cũng xứt xát cho xem _ Vân nhìn người nó.
- Tôi không sao đâu mà.
- Không sao cái gì, môi chảy máu rồi nài. Tôi biết mà.
- Oai, nhẹ mà. Mà bà nhìn bà kia sao quần áo lại lấm lem thế này.
- Tôi vừa chạy đi tìm người giúp thì bị ngã.
- Trời ơi. Thấy chưa hậu đậu lắm cơ, giờ này thì lấy đầu ra người giúp cơ chứ, ngổ quá cơ. - Hic.
- Thôi về thôi muộn lắm rồi. Mai còn đi học nữa.
- Ủ.

Có lẽ đường về nhà của 2 đứa nó đã an toàn rồi. Một chiếc ô tô vụt qua. Có một người trong xe, một khuôn mặt lạnh lùng, nhìn vào trong gương chiếu hậu, nở một nụ cười nhẹ nhàng.

Tại quán bar:

- Sao không thấy tên Hoàng đến nhĩ _ Long thắc mắc
- chắc đang đến thôi. _ hân nhâm nhĩ ly wicky
- Tòì đây. _ Hoàng mở cửa đi vào.
- đây thấy chưa. Nói tào tháo tào tháo tới liền. _ hân cười
- Sao hôm nay đến muộn thế. Mọi hôm ông vẫn đúng giờ lắm mà.
- Ông bà nhà tôi gọi điện về. Có truyện quan trọng. Haizz!
- Chuyện gì vậy.
- Liên quan đến con nhỏ Hân đó. _ Hoàng lắc đầu.
- Gì nữa đây _ Long nhăn nhó.
- Bố mẹ con nhỏ đó là ân nhân của bố mẹ tôi, bắt tôi gì là bảo vệ, và quan tâm đến nó để coi như đền ơn, khi nào họ về nước rồi lại tính.

- Ặc. Sao lại thế _ hấn tỏ vẻ khó chịu
- Tôi cũng không biết nữa. Nhưng ông biết rồi đấy, tôi không bao giờ ngược ý bố mẹ mà.
- Thế trò chơi phải dừng lại à. _ Long ngạc nhiên.
- Không được. chưa bắt đầu sao bắt tôi dừng _ Hấn cãi
- Ừ. Phong nói đúng đó.
- Thế giờ ông định làm sao.
- Tôi rút ra khỏi cuộc chơi thôi. Tôi không thể tham gia nhưng cũng không muốn ngăn lại, nên rút vậy 2 ông cứ thoải mái.
- Vậy thế còn chuyện đứng đầu trong kì thi tới này ông vẫn làm chứ hả _ hấn nghiêng nghiêng đầu
- Dĩ nhiên, nhưng chắc chỉ được một lần thôi.
- được rồi. ok _ Long cười.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đầu Gấu! Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Sáng mai khi đi học, ngồi sau xe Vân cứ xuýt xoa:

- Hấn à. Tay bà thực sự không sao chứ. đồ lừ nên rồi. Hay tôi với bà đi mua thuốc rồi hãy đến trường nha.
- Khổ nhì. Đã bảo không sao mà. Bà cứ nói hoài, nó chỉ hơi đỏ tý thôi. Tại hôm qua dây chót chắc quá thôi.
- Hic. Sao bà từ chối mà không lỏng một chút.
- Bà có bị sao không vậy. Tên đó đâu phải mù đâu, hấn nhìn là biết liền à. nhờ làm thế chúng nó làm gì bà thì sao.
- Hic. Cũng tại tôi vô dụng quá.
- Nói cái gì thế. Đến trường rồi. Xuống thôi.
- Ừ.

Thật ra mà nói thì tay nó bầm hết cả nên rồi, cũng không đau lắm nhưng Vân cứ lo lắng hoài làm nó thấy ngại. Không muốn người khác chú ý nên hôm nay đi đâu nó cũng buông ống tay áo xuống, đóng cúc gọn gàng.

Từ sáng tới giờ, hấn đến lớp cứ nhìn nó bằng con mắt lạ lạ mà cũng chẳng nói gì, chỉ thỉnh thoảng cười, 1 nụ cười khó đoán.

Cô giáo vào lớp, nở một nụ cười khá thân thiện:

- Chỉ còn khoảng 2 tuần nữa là chúng ta làm bài kiểm tra học kì rồi, nên các em nên chăm chỉ và giúp đỡ nhau để đạt điểm cao trong kì thi này nha.
- Vâng ạ! _ tiếng trả lời đồ dằng dục dưới lớp.
- Nói tới lại buồn ngủ. Haizz! _ Hấn ngao ngán nằm dài ra bàn
- Ngủ à. Tôi ngủ mý. Hôm qua về muộn quá. Giờ buồn ngủ chết mất _ Long ủa vào với hấn rồi cũng nằm dài ra luôn
- 2 ông ngủ, tôi cũng ngủ, không thức biết nói chuyện với ai _ thế là Hoàng cũng nằm xuống luôn

Cô giáo đứng trên bục giảng cũng chỉ biết lắc đầu. Rồi nói “Lớp tự học “. Vân hí hửng:

- Bà phải dạy thôi học đó nha
- Ồ. Bà kém tôi chắc.

- Kém chứ, kém xa, xa ời là xa kè.
 - Thôi đi bà nội. Thế mà còn kém gì nữa chứ.
 - Tôi có nhiều ời là nhiều chỗ không hiểu bà chỉ tôi đi.
 - Bắt lưc. Đâu ở đâu.
 - Đây nè. Đây. cả đây nữa._ vẫn chỉ chỉ trên quyển sách
 - Sao lắm thế. _ Nó quay phắt sang nhìn Vân
 - Hỳ. đây bà thấy không. Bà mà không chỉ tôi thì tôi chết mý ba ma tôi đó.
 - được rồi. Chỗ này ... đó...@#%^&**&^%\$#@. Hiểu chưa _ Nói một hồi, nó quay sag hỏi Vân
 - Rồi. Hỳ. _ Vân cười tít mắt
 - Trời ời. Bà đừng cười vậy nữa.
 - Hả. Sao lại vậy _ vẫn phụng phịu ngạc nhiên
 - Dễ thương thế, tôi chịu sao được. Nhờ tôi yêu bà thì sao._ nó cười
 - Ồ. ... _ vẫn đỏ mặt rồi quay nên nhìn nó _ thế nghĩa là trước giờ bà không yêu tôi. Dối rồi. _ Vân quay mặt đi, nhưng nở một nụ cười thật tươi, nó đâu thể biết chứ
 - Ồ kìa. Tôi đùa mà. Sao nhanh dối thế _ Nó lay lay người Vân _ Thế giờ tôi phải làm sao.
 - Bà cho tôi một buổi chiều ngày hôm nay được không. _ Vân quay phắt người lại, nhìn nó bằng đôi mắt cực gian
 - Hả. Làm gì nữa vậy.
 - Đi đi mà. Nhá. Chiều nay đi cùng tôi.
 - được rồi.
 - Hân ời. Đi bê đồ với mình được không. _ Lớp trưởng đến bàn nó cười và nói
 - Ủ. Được chứ.
 - Tks bà nha. _ Mai- lớp trưởng.
 - Gì thế. Khách sao quá đấy.
 - Hi. Mình đi thôi.
 - Ủ. Tôi đi đây _ nó quay lại chào Vân
- Trên đường đi, nó cùng Mai nói chuyện khá vui vẻ:
- Giờ mình đi đâu vậy
 - À. xuống phòng thầy tổng phụ trách bê hồ sơ của lớp về cho cô ý mà.
 - Cô làm gì vậy
 - Tôi cũng không biết nữa. Chắc cũng chẳng có gì quan trọng đâu.
 - Ủ.
 - À mà Hân này, cậu thấy thế nào về 3 người mới của lớp mình
 - Hả. 3 tên đó à. Không duyệt được điểm nào.
 - Trời. Chắc cậu là người duy nhất nói câu đó đó.

- Sao lại thế.
- Thì 3 người họ trước đã là ngôi sao của trường rồi.
- Trước á. Là sao.
- À. Họ hơn mình một tuổi mà. Học 1 năm ở trường mình rồi, hầu như ai cũng biết đến luôn. Năm ngoái nghỉ 1 năm để đi thi bóng rổ đấy chứ. Năm nay lại về học với tụi mình nà,
- Ủ. Thế sao cậu biết chứ.
- Nghe mấy anh chị trong đoàn nói chứ, cũng có rõ lắm đâu.
- Ủ ừ. Bóng rổ à. _ nó lắm lắm
- Cậu nói gì vậy
- À không có gì đâu.

Tan học. Vân chạy đến chỗ nó:

- Giờ bà về nấu cơm cho Huy rồi sang nhà tôi nhá.
- ừ. Được rồi.

Nó đi thẳng xe về nhà, nấu cơm cho Huy, rồi dặn dò Huy vài điều, xoa đầu thằng em rồi nó mý đi được. Nó lấy điện thoại ra gọi:

- Alo. Vân à.
- Ủ.
- Tôi đang ở cổng nhà bà nè.
- đợi tôi tí, tôi ra mở cổng. Hỷ
- Ủ. Nhanh không thành gà quay.
- Vào nhà đi _ lát sau Vân chạy xuống mở cửa.
- Ủ. được rồi.
- Vào đây vào đây _ Vân kéo nó xềnh xệch vào bếp
- Từ từ thôi nào. Hai bác không có nhà sao.
- Ủ. Ba mẹ mình đi làm hết trơn oai. Còn 2 đứa ở nhà thoải.
- Haha. Ta sẽ ăn thịt mì.
- Không sợ. _ Vân lè lưỡi
- Thế giờ làm gì.
- Làm bánh gatô mý tôi.
- Hả. Sao lại phải làm bánh, bộ tặng sinh nhật ai à.
- Ủ. Tí bà còn phải đi mua quà với tôi nữa kìa.
- được rồi. bắt đầu thôi,
- Ok_ vân nháy mắt
- Làm cái to không vậy
- Nhỏ nhỏ cho dễ thương, lấy cái khuôn hình lục giác kia cho nó độc đáo.
- Ủ. rồi cho vào lò nướng đi. _ nó sai Vân

- Ủ. Đợi tí xiu.

Hai đứa nó lại hụi trong bếp đến 2h rưỡi xong cái bánh, một tác phẩm tuyệt đẹp và nhìn nó mới ngon làm sao.

- Xong rồi. Giờ thì bỏ vào tủ lạnh nhá.

- Ủa. Không phun tên sao.

- Lo gì. Tỷ nữa mang đi tặng phun cũng được mà.

- Ủ nhỉ. Quên. Hi

- Giờ thì đi mua quà với tôi nào.

- Hà. Nghỉ chút đi. Đang mệt.

- Không nghỉ. Tỷ xong mới được nghỉ.

- Trời đất ơi.

- Giờ đi xe tôi hay xe bà.

- Xe tôi _ Vân cười.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đầu Gấu! Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

Vân và nó đi ô tô tới Fashion lớn nhất của thành phố.

- Chọn đồ cho ai vậy

- Thì người mà tôi tặng bánh đó.

- Tôi biết rồi. Nhưng ý tôi nói là trai hay gái. Bao nhiêu tuổi

- À. quên quên. Con trai, tầm 12-13t đó.

- À. bằng nhóc Huy. Thế thì để tôi chọn cho nha.

- Thì thế tôi mới gọi bà đi đấy chứ.

- ừ. Bọn trẻ tuổi này để nó năng động một chút.

- Vậy bà chọn đi.

- Ủ. một chiếc áo phông này nha, một chiếc quần soccer, một đôi giày và một chiếc mũ nữa là ổn rồi đó.

- Vậy thôi sao.

- Bà muốn mua nhiều à.

- Ủ. Hi. Hay mua một bộ đồ ngủ nữa nha. _ Vân cười rồi kéo tay nó tới quầy đồ ngủ.

- Đây là hàng của con gái mà.

- Tại nhóc ý dễ thương lắm. Lấy bộ đồ hồng này nha, hay là gấu nâu, sói xám cũng đáng yêu nữa nè.

- Trời đất, mua cho con trai sao chọn đồ con gái, cái gì mà cũng thích thế thì lấy hết cho xong.

- Vậy hả. Thế thì tôi lấy hết.

- Ô. Tôi đùa mà. Bà lấy thật à.
- Đùa gì mà đùa. Ba tôi mới chuyển tiền vào thẻ, tôi quậy tý ý mà.
- Bỏ tay với bà luôn.
- Rồi rồi. đi sang hàng phụ kiện đi.
- Lại nữa à.
- Thôi nào, bà bảo cho tôi cả một buổi chiều cơ mà.
- Thì bà phải cho tôi nghỉ chứ. Tôi toàn phải kéo đồ không à
- Đã bù là tí nghỉ một thẻ cơ mà. Nói chả chịu tiếp thu gì cả.
- được rồi. được rồi. tôi đi _ nó uể oải.
- Bà ơi, coi cái này đẹp không _ Vân chỉ vào cái đồng hồ con ếch màu xanh nhạt.
- ừ đẹp.
- Thế còn cái này. _ đó cũng là một chiếc đồng hồ hình con cá heo, dễ thương lắm ý
- Ủ. Nhưng giống đồ con gái quá.
- Tôi đã bảo là nhóc đó dễ thương lắm mà.
- Thôi tùy bà đây. tôi chỉ đi theo xách đồ thôi.
- Cũng được. Thế thì tôi đứng tôi chọn.
- Nhưng cũng vừa vừa thôi đó. Tôi có thấy ai mua quà sinh nhật như bà đâu. Cảm tưởng như khuôn cả cái cửa hàng của người ra về đó.
- Nếu như có thể.
- Oai. _ nó ngán ngẩm.

Đi sau Vân, nó cứ nhìn quanh quanh, bất chợt ánh mắt dừng lại ở một khu bán đồ thể thao.

- Bà cứ chọn đi, tôi ra đây coi cái này chút nha _ nó nói
- Ủ. Bà đi đi.

Rồi nó đi. Nó nhìn qua một lượt rồi dừng lại ở một bộ đồ thể thao với chiếc áo khoác ngoài màu đen đơn giản những đường kẻ trên áo, và một chiếc mũ rộng, đó là cái mà nó thích nhất trên cái áo. Nó đứng ngắm nhìn bộ quần áo đó một lúc rồi lại đi sang khu vực giày. Ngay ánh mắt đầu tiên nó đã thấy đôi giày màu trắng đặt ở trên giá kia. Như một chiếc nam châm hút nó lại gần đôi giày đó, nó cầm một chiếc giày lên, cứ ngắm rồi chỉ chăm chú vào đôi giày đó thôi. Bỗng có một tiếng nói sau lưng nó:

- Người của khu ổ chuột cũng tới đây mua giày sao _ là hấn, giọng nói khinh khinh mỉa mai
- _ nó chỉ im lặng quay lại nhìn người vừa nói câu đó.
- Sao. Cô không cần phải nhìn tôi như vậy đâu. Cô thích thì cứ lấy nó đi. Coi như tôi cho vậy.
- Vẫn im lặng. Nó biết đây không phải nơi dành cho nó, không phải vì dừ lời hứa với Vân thì nó cũng chẳng bao giờ mong mình sẽ tới đây.
- Cô cảm hả. Tôi nói mà cô không nghe thấy gì sao. Hay là thấy tôi nói thế, thích quá, không nói được gì nữa rồi. _ hấn cười, một nụ cười nửa miệng
- Không. Tôi chỉ tự hỏi là, có phải ai nhà giàu cũng khinh người như anh không.
- Cô. Tôi cũng không muốn tranh cãi với tôi nhiều. Cô cầm lấy đôi giày đó đi, tôi nghĩ là cửa hàng nhà tôi sẽ không bán được nó đâu, khi đã có một bàn tay dơ bẩn chạm vào nó.
- Nhà anh sao. _ nó nhìn hấn, với ánh mắt vô cùng bình thường
- Đúng đó. Cô đâu cần phải ngạc nhiên như vậy chứ.

- nó chỉ cười, rồi quay lưng đi
- Sao thế _ hấn gọi với _ cô không muốn nhận món quà đó của tôi sao.
- Quà à! Tôi tưởng đó là thứ ném đi của nhà anh.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đầu Gấu! Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

- Thì cô cũng chỉ xứng đáng nhận những thứ ném đi đó còn gì. Cô không dùng nó mà đem nó đi bán cũng được một khoản mà mua đồ ăn cho thằng em cô đó, tôi nhìn nó cũng khan khổ lắm _ sau câu nói đó là những nụ cười vang lên. Không phải là một người, cũng không phải chỉ riêng 3 người đó, mà những người mua hàng xung quanh cũng đã đứng lại xem cuộc cãi lộn giữa thiếu gia của fashion này và một người con gái lạ mặt.

Nó im lặng, sống mũi nó cay rề, nó biết gia đình nó ở vị trí nào trong xã hội, nó cũng biết rằng những kẻ thượng lưu sẽ nhìn nó bằng con mắt thế nào. Trước đây và ngay lúc này nó đã nhận nhục rất nhiều, người khác có thể nói nó, có thể ***** nó thế nào cũng được, nhưng nó không cho phép ai xỉ bảm gia đình nó và đặc biệt là nhóc em trai tội nghiệp khi phải mang trong mình căn bệnh hiểm nghèo, phải chịu những cơn đau, và những giọt nước mắt. Rồi nó cười, một nụ cười chua chát. Nó quay lại nhìn thẳng vào mắt hấn:

- Đúng. Tôi nghèo, tôi là 1 thành viên của khu ổ chuột. Tôi yêu tiền nhất trên đời này. Thì sao. Đó cũng đâu phải là phận sự của anh đâu. Ngay từ nhỏ anh đã được sống trong nhà cao cửa rộng, anh được chăm sóc tử tế, hơi ốm đau thì mẹ lo mẹ lo, anh đâu có sợ vất vả. Nhưng anh không có quyền xỉ bảm người khác một cách quá đáng như thế.

- Thì sao nào. Cô sẽ giết tôi chắc. _ Hấn vênh mặt

- Không. Tôi đâu có khả năng đó, Anh biết mà. Haha. Nếu như một lần thôi, anh phải chịu cơn đau như đứa em tôi, một lần thôi anh đứng trong nhà mà như đang ở ngoài trời với cơn mưa tầm tã, và một lần thôi anh chịu ăn mì tôm sống để nhường cái bánh mì mẹ để lại cho chị đi học thì anh sẽ không bao giờ nói câu đó. Anh có quyền nói tôi sao cũng được, nhưng đừng hạ thấp đứa em của tôi. _ nó đag phải kìm nén, nó cảm tưởng như tim mình sắp nổ tung ra. Nó không được khóc, nó phải nhịn, nó không thể khóc.

- Gì chứ. Cô lên mặt dạy đời với ai. Cô tưởng cô giỏi lắm sao. _ lúc đầu khi nghe nó nói hấn cũng sững người lại, nhưng rồi chẳng biết vì sao hấn lại thốt nên câu đó.

- Cậu quá đáng quá rồi _ Hoàng nói nhẹ

- Đúng rồi đó. Dừng lại đi _ Log đặt tay lên vai hấn

Hấn cũng biết là như thế đó, nhưng biết bao cơn mắt đang nhìn hấn, có lẽ vì cái sĩ diện của một thiếu gia hấn không thể dừng lại. Nó không nói gì chỉ quay lưng bước đi. Dù có nói ra đi nữa, nó vẫn không cảm thấy thoải mái hơn chút nào.

- Cô đi đi, đi khỏi nơi đây. Không có tiền thì đừng vác mặt vào đây mà động chạm vớ vẩn, nó quá bần. _ rồi lại là những tiếng cười, những tiếng xỉ xầm to nhỏ 2 bên. Nó khựng lại:

- Anh nói hết đi, nói hết trong ngày hôm nay đi, để tôi không phải nghe thêm bất kì lời xỉ bảm nào nữa.

- Không bao giờ. Tôi muốn ngày nào cũng nói, ngày nào cũng phải cho cô uất ức ô ứ cái nơi ở của mình. Nếu như có một điều ước, tôi sẽ ước cho cái bọn ổ chuột như cô biến hết khỏi thế giới này. Như vậy cuộc sống sẽ tươi đẹp biết bao. _ hấn nói với cái giọng khinh biệt.

- Nó lại im lặng.

- Thôi đi, ông quá lắm rồi _ long gắt.

- Ông cảm thấy đủ chưa. _ Hoàng vẫn dừ giọng nói điềm tĩnh nhưng thực sự trong lòng đã nóng lên cả rồi.

- Không. Tôi phải nói. Cô còn biết tôi ước gì không, tôi ước cái thằng mà cô đã đem ra so sánh với tôi đó chết càng sớm càng tốt mà phải chết trong đau đớn, thì lúc đó cô mới không còn cái gì để nói lại tôi nữa. Cô biết chưa.

- Đủ rồi. _ Nó hét lên, chặn giọng của Hoàng. Nó không thể nhìn được nữa. _ Thằng bé không có tội. Anh không cần phải trù ẻo nó như thế. Nó sống hay chết cũng đâu liên quan gì đến anh.

- Có chứ. Tôi căm thù nó, khi cô giám đem tôi ra so sánh với thứ bần thiêu đó. Nó đâu có xứng, nó là cái gì cơ chứ.

Lần này thì nó không còn đứng yên mà nhả nhục được nữa. Nói đúng hơn là nó không hề muốn. Nó đã quay lại, nhìn hân bằng đôi mắt căm thù. Và nhào tới. Đạp hân một cú thật đau, hân ngã. Rồi nó túm cổ áo ngồi nên người hân mà vừa đấm, vừa gào thét như một con thú hoang bị tước bỏ quyền tự do:

- ANH IM MIỆNG ĐI. HỌ KHÔNG CÓ TỘI GÌ CẢ. HỌ CŨNG LÀ CON NGƯỜI. HỌ CŨNG CÓ QUYỀN ĐƯỢC SỐNG. DÙ HỌ SINH RA Ở ĐÂU ĐI NỮA. CHỈ LÀ HỌ KHÔNG MAY MẮN, HỌ NGHÈO, NHƯNG HỌ CŨNG CÓ LÒNG TỰ TRỌNG, ANH ĐỪNG NGHĨ MÌNH LÀ THIẾU GIA CÔNG TỬ THÌ ANH MUỐN NÓI GÌ THÌ NÓI. ANH KHÔNG CÓ QUYỀN ĐÓ. TỪ TRƯỚC ĐẾN NAY ĐỒNG TIỀN MÀ ANH TIÊU, ĐÓ KHÔNG PHẢI CỦA ANH. ANH LÀ KẼ ẮN BẮM BỎ MẸ. VẬY THÌ KHÔNG BAO GIỜ ANH CÓ QUYỀN XỈ BẮM HỌ CẢ.

Nó cứ đấm, đấm không ngừng nghỉ, từng cú đấm với sức mạnh của một tuyến thủ vovinam, hân như chết lịm. từng giọt nước mắt nó chảy dài trên gò má đang đỏ ửng nên vì tức giận. Mọi người bên ngoài hoảng hốt, chỉ đứng đó nhìn rồi xì xầm to nhỏ. Long và Hoàng phải đứng đờ ra một lúc rồi mới dùng sức kéo nó ra. Nó vật ra bên cạnh giá dây. Nó bàng hoàng không biết vừa mình đang làm gì. Nó ngồi đó, ôm đầu rồi nhìn hân. Khuôn mặt hân đã bầm nên, môi bật máu. Nó nhìn lại đôi tay mình. Tay nó cũng đã đỏ lên. Mọi người xung quanh chỉ chò nhìn nó rồi nhìn hân.

Vân lúc này mới từ đâu chạy tới. Xà vào nó:

- Hân, bà sao vậy

Nhìn thấy Vân, nó như tìm lại mình, nhảy lên ôm chầm lấy cổ Vân.

- Tôi... tôi sợ lắm... tôi không biết mình đang làm gì nữa.

- Bà đã đánh hân ta sao. _ Vân nhìn Phong

- Ủ. ... tại hân rửa em tôi chết... hân...

- Thôi nào. Sẽ không có chuyện gì đâu.

- Hân sẽ không làm gì Huy chứ.

- được rồi mà, tôi sẽ giúp đỡ bà bảo vệ Huy được chưa.

Nó cứ ôm chặt lấy Vân như vậy. Chưa bao giờ Vân thấy nó yếu đuối đến thế.

Một lúc sau. Hân tỉnh lại. Nhìn nó bằng ánh mắt căm thù rồi đứng dậy bỏ đi. Mọi người cũng tản dần ra, chỉ còn nó và Vân ngồi đó. Nó vẫn gục đầu vào vai Vân nhẹ nhàng, nhưng cái ôm thật chặt.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đầu Gấu! Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Trước đây chỉ có Vân mượn bờ vai nó, đây là lần đầu tiên nó mượn bờ vai nhỏ bé của Vân để dựa dẫm.

- Vân à. Có phải tôi đã sai không

- Không đâu. Có lẽ hân cũng đã quá đáng, nên bà mới làm thế. Tôi hiểu bà mà.

- Hân rửa Huy chết mà phải chết trong đau đớn hân mới vui, hân căm ghét những người sống trong khu ổ chuột. _ giọng nó run run

- Thôi. được rồi. Mình về thôi.

- Ủ,

- Tôi biết khó khăn cho bà nhưng tối nay bà vẫn phải giữ lời hứa với tôi.

- được rồi.

- Tôi nói ngắn gọn thế này nhé. Giờ tôi với bà đi siêu thị mua ít đồ nấu ăn, rồi bà đem về bà nấu, tối tôi sang. Ok

- Ủ. Sao cũng được mà _ nó thờ dãi

- Thôi mà. Cười nên đi _ Vân đưa tay véo má nó.

Tiến hành theo đúng kế hoạch mà Vân đã nói trước. Nó sách túi đồ ăn to lù về nhà, huy nhìn thấy chị cũng tò mò hỏi:

- Sao hôm nay chị về sớm mà sao sách nhiều đồ vậy

- À. Chị cũng chả biết. Nhỏ Vân bắt chị làm thế đó.

- Vậy là cả ngày hôm nay chị đi mý chị Vân à.

- Ủ.

- Tí nữa Vân sang ăn com với hai chị em mình đó

- Thật á. Thích thế. E quý chị Vân lắm đó.

- Thôi đi ông tướng. Rồi giờ đi dọn dẹp nhà cửa tinh tươm để đón chị Vân nha. Còn nhiệm vụ của chị là phải vào bếp rồi.

- Vâng Em biết rồi.

Huy chạy đi, sắp xếp lại nhà cửa xong xuôi lại chạy vào bếp cười tít mắt:

- Em phụ chị được chứ

- Dĩ nhiên.

- Hỳ. Thế giờ em phải làm gì ạ.

- Gọt cho chị củ cà rốt này nha.

- Vâng. _ huy rộng rạc trả lời.

- À mà chị ơi.

- Hà.

- Mai sinh nhật em, bố mẹ có về được không

- Chị cũng không rõ nữa. Nếu không có bố mẹ chị sẽ bù đắp cho em, được chứ.

- Dạ _ Huy lí nhí.

- Vậy mai chị chở đi ăn kem nha.

- Thật ạ _ Mắt Huy sáng nên.

- Dĩ nhiên rồi. chị đã nói dối em bao giờ chưa nào.

- Dạ chưa. EM vui lắm chị ạ.

- Ủ. Vân sắp sang rồi đó. Chị em mình phải nhanh lên thôi. - Dạ. em biết rồi.

Như được báo trước, hai chị em nó vừa xong xuôi tất cả thì Vân vào.

- he lu. Có ai ở nhà không

- Chị Vân. _ Huy chạy ra ôm lấy Vân

- TRời, mới mấy ngày không gặp em mà em đã nhớ chị vậy sao.

- Dạ... _ huy đỏ mặt _ không có mà. tại nhìn thấy chị em vui thôi.

- Được rồi. Chị đùa tí xiu mà.

- Bà đến sớm vậy sao.

- Hỳ. Thế mọi thứ xong hết rồi hả. Bày ra bàn đi chứ. Tội ra ngồi một chút.

- Ủa có ai ngoài đó sao.
- Không. Tôi quên đồ ngoài xe, ra lấy ý mà. 2 chị em bà chuẩn bị đi, tôi vào giờ.
- ừ được rồi. _ 5’ sau _ Vân ơi. Lâu thế, tôi xong rồi nè
- Ủ ừ. Tôi cũng đang vào đây, khổ quá. _ Vân nói vọng từ ngõ vào.

Vân đi vào. Tay bê một chiếc bánh gatô nhỏ nhỏ hình lục giác, vừa đi Vân vừa hát “happy birth day to Huy, happy birth day to Huy”, rồi sau Vân là một loạt người tay ai cũng thấy ôm nhiều quà hết. Rồi chẳng cần ai nói gì, họ tự đi tới bàn rồi để quà ở một góc gọn gàng rồi ra về. nó và Huy sửng sờ:

- Vân à. Bà làm cái gì vậy
- Tôi chúc mừng sinh nhật Huy mà.
- Chị ơi! mai mới là ngày sinh của em cơ.
- Ồ. Thế chị nhớ nhầm à. _ vân cười
- Vân, hoá ra là cả ngày hôm nay bà bắt tôi đi với bà là để làm cái này đó hả _ nó nhìn vân, ánh mắt hình viên đạn
- HÀ hà. Bà đừng nóng, tôi chỉ muốn gây bất ngờ thôi mà.
- Bất gì chứ. Bà làm thế, tôi và Huy không thể nhận được.
- Gì mà không thể chứ.
- Đó là phần quà quá lớn mà.
- Tôi không biết đâu. Tôi mang đến đây rồi, người nhà tôi cũng về hết rồi, ai khuôn về cho tôi.
- Chị à. _ Huy kéo tay Vân _ em cảm ơn chị, nhưng em cũng như chị Hân không giám nhận món quà quá lớn của chị đâu.
- Cái thẳng này. Bánh này là chị Hân và chị cùng làm, quà này 2 người cùng chọn, có phải của riêng chị đâu.
- Nhưng mà ... _ nó bối rối.
- Không nhưng, giờ thì ngồi xuống ăn đi, không thức ăn nguội hán bi giờ.

3 người họ, không một ngôi nhà tồi tàn của một góc thành phố trong một khu ổ chuột, nhưng không khí thật ấm cúng, tiếng cười giòn tan của Huy nó và Vân đã làm nao động không khí yên lành của buổi tối. Đợi khi Xong xuôi hết, Huy đã đi ngủ, nó đứng lặng ngoài cửa, đôi mắt cứ hướng về nơi xa vô định nào đó. Vân lặng lẽ đứng cạnh nó:

- Bà lại nghĩ về chuyện lúc sáng sao.
- Ủ. Tôi có cái cảm giác gì đó không lành.
- Thôi được rồi. đừng nghĩ nữa. nghỉ sớm đi, tôi về đây.
- Ủ. Bye bà. À hôm nay cảm ơn bà nhiều nha.
- Có gì đâu. ngủ đi nha.
- Ủ. Đi về cẩn thận đó.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đầu Gấu! Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

Hôm nay nó đi học, hần nghỉ, chỉ có Long và Hoàng đi học, nhưng họ cũng lướt qua nhìn nhau rồi thôi. Cả ngày hôm nay nó bồn chồn không yên, không biết đã có chuyện gì xảy ra nữa, nó lo cho Huy quá. Vân thấy nó như vậy cũng hỏi thăm đôi câu nhưng nó cũng ậm ừ cho qua nên Vân cũng thôi.

Lúc trưa học về, nó đạp xe như điên về nhà. Rất may là không có chuyện gì xảy ra với Huy, nhưng sao trong lòng nó không vui đi chút nào. Lúc ăn cơm, nó cũng hỏi Huy:

- Hôm nay em có thấy gì lạ không.
- Chị cũng thế sao. Em cứ có cảm giác lo lắng hay sao ý. Em sợ chị trên đường học về có chuyện gì.
- Chị cũng thế. Khi nhìn thấy em an toàn rồi mà chị cũng không bớt lo. Không hiểu đã có chuyện gì xảy ra nữa.

Đúng lúc đó. Có một người công nhân, chân thấp chân cao chạy thẳng vào nhà nó. Thì ra đó là bác hàng xóm cùng khu, làm cùng với bố mẹ tại công trường.

- Hân ơi, Huy ơi.

Nhìn thấy bác lại nghe tiếng gọi hốt hoảng cả hai chị em nó đều chạy ra đỡ bác:

- Có chuyện gì thế bác
- 2 đứa... bố mẹ cháu..._ bác vừa nói vừa thở
- bố mẹ cháu... bố mẹ cháu làm sao ạ _ giọng Huy run run
- Bố mẹ cháu bị tai nạn nơi công trường. Giờ đang ở trong bệnh viện.
- Gì ạ. Cả 2 người họ sao. Bệnh viện nào ạ.
- Bệnh viện trung ương.
- Cháu cảm ơn. Huy chị em mình đi thôi.

Nó vội lấy cái cặp trên bàn rồi kéo tay Huy đi, mặc kệ cửa nhà ở đó. 2 chị em ngồi trên taxi rồi mà lòng không sao yên.

- Chị ơi. Bố mẹ không sao chứ ạ.
- Ừ. Không sao đâu. Em đừng lo _ nó nắm chặt lấy tay Huy.
- Dạ. _ thằng bé ngoan ngoan trả lời.

Tới bệnh viện, nó đi thẳng tới phòng cấp cứu. Vừa đến cửa, nó thấy người ta che tấm khăn trắng nên mặt ba mẹ nó, nó thành có 2 người mặc áo công nhân đứng cạnh giường bệnh gọi tên mẹ và bố nó. rồi họ khóc. Nó cứng đờ người, nó không biết họ đang làm gì. Nó siết chặt lấy tay Huy. Nước mắt nó đã lăn dài trên gò má. Huy cũng khóc vì Huy thấy chị nó khóc, Huy cũng chưa biết chuyện gì. Từng bước, từng bước nó đến gần 2 chiếc giường có 2 người bị phủ khăn trắng. Mọi người trong phòng nhìn thấy nó và Huy đều quay đi đau xót, thương cho 2 đứa bé. Huy giật tay chị ra đến kéo áo bác sĩ:

- Bác sĩ ơi. Bố mẹ cháu đâu rồi. Cháu thấy người ta bảo bố mẹ cháu cấp cứu ở phòng này, sao cháu không thấy họ _ Huy nói với giọng khàn khàn
- Bố mẹ cháu.... _ giọng của vị bác sĩ trầm hẳn xuống.
- Sao bác không trả lời ạ. 2 người nằm trên giường kia không phải bố mẹ cháu đúng không. _ rồi Huy chạy đến chỗ nó _ chị ơi. Đi thôi, họ chỉ nhầm phòng rồi, đây không phải là phòng của bố mẹ đâu. Bố mẹ không thích bị người khác che khăn nên mặt đâu.

Nó đứng lặng ở đó, còn Huy thì cố hết sức kéo nó đi. Huy không tin, Huy không tin đó là bố mẹ mình. Huy nhớ là bố mẹ sẽ về với nhà với em, chứ không phải là đến bệnh viện:

- Chị Hân. Đi tìm bố mẹ, không được đứng ở đây nữa. _ Huy gần như gào lên trong tiếng khóc.
- Huy... _ nó ôm em vào lòng _ đừng thế nữa. yên lặng đi.
- Chị ơi. Đó ... đó không phải là bố mẹ mình đâu, bố hứa sẽ về mua ô tô cho em mà. bố mẹ không bỏ chị em mình đâu.
- Thôi nào. đừng khóc, em sẽ ngất mất. _ nó gạt dòng nước mắt đang lăn dài trên má Huy.
- Em muốn mẹ ôm, em muốn được bố xoa đầu. Chị ơi... Em... muốn được ăn cơm với bố mẹ, em... muốn nhiều thứ lắm chị.

Nó không biết phải nói gì nữa. Chỉ biết ôm Huy, ôm thật chặt, nó kìm nén một cách đáng sợ. Huy cứ khóc, cứ nói:

- Chị Hân ơi. Có phải là tại em nên bố mẹ mới thế không, có phải tại em bị bệnh nên bố mẹ phải đi làm xa không, là tại em hả chị.

- Em không được nói thế.

- Không. em biết mà, EM BIẾT TẤT CẢ LÀ TẠI EM MÀ _ Huy hét nên rồi ngất đi, bác sĩ hốt hoảng bế Huy đi. Nó không còn chạy theo nữa, nó đỡ người đến cạnh giường bệnh. Khi mà phòng không còn ai, Nó kéo tấm vải trắng che mặt bố mẹ mình xuống. Nó khóc lắc nên, nước mắt chảy ướt đầm một góc tấm vải trắng, nó cầm tay mẹ:

- Mẹ ơi. Con biết là mẹ không thích bị che mặt đâu, con sẽ không để ai làm thế đâu mẹ. Mẹ ơi, mẹ không chết, mẹ chỉ mệt quá mẹ ngủ thôi, mẹ không bỏ chị em con mà đúng không, con biết mà. Mẹ còn hứa sẽ đan cho 2 chị em con chiếc khăn vào quàng cổ vào mùa đông tới mà. Mẹ còn hứa nhiều lắm. Mẹ nói làm người thì hứa phải làm, thế mới không bị người khác chê cười. nhưng mẹ chưa thực hiện được mà. Mẹ ơi. Mẹ ngủ 1 tí rồi mẹ dậy với con nhá. Con chỉ cho mẹ ngủ 1 tí thôi, con biết mẹ mệt nhưng mẹ dậy con sẽ đắp lưng cho mẹ, Huy sẽ kể chuyện cho mẹ nghe để mẹ hết mệt nhá. Mẹ nói chỉ cần nhìn thấy chị em con cười là mẹ sẽ tiêu tan hết mệt nhọc mà đúng không. Mẹ. Mẹ trả lời con đi. _ rồi nó quay sang giường bên, cầm lấy tay bố _ bố ơi, huy nó nhớ bố lắm, nó thà chịu đau chứ không chịu xa bố đâu, bố về với em đi, bố cũng hứa là sẽ làm cho Huy một gia đình rõ bát bưng gỗ mà. Bố mới làm được bố và mẹ thôi còn 2 con nữa mà. bố và mẹ không bỏ con và em đâu, bố mẹ mở mắt đi.

Người ta đi vào, đẩy lại tấm vải trắng, rồi kéo bố mẹ nó đi. Nó gào thét, nó đuổi theo, nó giằng:

- Không được, các chú không được đưa bố mẹ cháu đi đâu hết, các chú không được che khăn, bố mẹ cháu không thích thế đâu. Bỏ ra đi. Chú để bố mẹ cháu về phòng để bác sĩ khám, bố mẹ cháu không chết, các chú đưa bố mẹ cháu đi đâu.

- Hân à. Ngoan nào cháu. Để họ yên nghỉ _ 2 người công nhân giữ tay nó lại

- Không. Bố cháu ra, Bố mẹ cháu không chết, bố cháu ra, cháu đi với bố mẹ cháu, bố mẹ cháu không chết mà. ... bố mẹ cháu không chết họ chỉ ngủ thôi. họ mệt nên họ chỉ ngủ thôi ... họ không chết ... thả cháu ra đi... bố cháu ra.... bố mẹ cháu không chết _ nó như đuổi sức, giọng nó nhỏ dần, nhỏ dần ngồi nó ngã xuống đất.

Một người phụ nữ trung niên, ôm nó vào lòng, nó lắc nên:

- Mẹ cháu cũng ôm cháu như thế này đó. Bác ơi. Cháu có còn cơ hội để được mẹ ôm như thế nữa không. Còn Huy, còn em cháu, nó phải làm sao.

- Rồi sẽ qua thôi mà cháu.

Nó đến thăm Huy tại phòng hồi sức, môi trắng bệch nhợt nhạt. Ngay cả khi ngủ, Huy cũng khóc, từng giọt nước mắt nóng hổi chảy trên gò má, nó đưa tay gạt đi.

Người ta cho bố mẹ nó vào lò thiêu rồi đưa cho nó 2 hộp tro. Bố mẹ nó làm công nhân lao động trên công trường đang thi công, chẳng có hợp đồng nào chính thức nên không được đền bù thỏa đáng. Chủ công ti có đền đưa cho nó một ít tiền gọi là tiền đền bù rồi bỏ đi. Đợi ông ta đi khuất, nó nhìn vào chiếc phong bì, cười nhạt nhẽo, mạng của bố mẹ nó chỉ đáng giá có bấy nhiêu thôi sao. Rẻ mạt. Giờ đây căn nhà nhỏ bé nhưng sao lạnh lẽo, hương khói nghi ngút, sức khỏe của Huy ngày càng yếu, nó không biết phải làm gì nữa. Tiền ăn học của 2 chị em nó còn lo được, nhưng còn tiền thuốc của Huy. nó phải làm gì đây. Nó không thể nghỉ học, Huy lại càng không, rồi nó chợt nhớ đến bóng rổ. Nhưng việc đó cũng vô cùng khó khăn, tỉ lệ thắng cũng chỉ là 60-40. Cả đêm nó nằm ôm Huy ngủ và suy nghĩ cuối cùng thì nó quyết định đi làm thêm ở bar.

Ở lớp chỉ có Vân biết chuyện gia đình của nó, nó cũng không muốn cho ai biết nên cũng nói với Vân là coi như không có chuyện gì. Ngày mai bắt đầu thi học kì. Hân đã đi học, khuôn mặt hân đỡ nhiều nhưng cũng vẫn còn một vài nốt bầm nhỏ ở mặt. Càng đến gần kì thi hân càng vui còn nó thì bận rộn cả ngày. Dù có ý định là làm tại bar nhưng nó cũng phải đi qua kì thi đã, không thi nó không thể lấy được học bổng.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đầu Gấu! Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

Tại nhà hân. Hân chán nản khi bước về cái ngôi nhà này. Cái không khí ngột ngạt. Bố hân đang ngồi ở ghế với bà mẹ kế. Nó cười một nụ cười chua chát. đi thẳng lên tầng mà không nói câu gì, bố nó tức giận:

- Phong. Mày đứng lại.

Hân chỉ làm theo mà không nói câu gì.

- Mày vào nhà thấy bố thấy mẹ mà mày không mở mồm chào được một câu à.

- Vâng. Con chào bố _ hân lạnh lùng _ giờ thì con đi được chưa.

- Mày...

- Vì đó không phải mẹ con. Con không có nghĩ vụ phải chào. _ nói rồi hấn bỏ lên nhà.
- Mày đi cho khuất mắt tao.
- Nếu như bố muốn thì đưa cho con chìa khoá ngôi nhà ở đường 21 đi, con sẽ đi.
- Được thôi. Tớ sẽ có người chuyển cho mày. Mày ở cái nhà này cũng chỉ vương mắt tao.
- Vâng con biết. Con cảm ơn _ Hấn cười, nụ cười khinh khỉnh rồi đi thẳng lên tầng.

Bố hấn – ông không thể làm gì với thằng con trai quý tử của mình. Ông đã có lỗi với hấn, nhưng mọi chuyện thực sự đã qua rất lâu rồi.

10 năm trước. Khi hấn mới là cậu nhóc 8t, ngây thơ, luôn được ôm ấp trong vòng tay ấm áp của mẹ. Nhưng hấn rất thắc mắc là bố ít khi về nhà ăn cơm với mẹ con hấn, căn nhà rộng rãi chỉ có cậu bé 8t và một người phụ nữ đẹp ngồi ăn cơm trong bếp. Cậu bé thắc mắc hỏi mẹ:

- Mẹ ơi. Sao bố không về ăn cơm với mẹ con mình
- Bố con bận lắm, bố phải đi làm thì mới có tiền mua ô tô và người máy cho con trai của mẹ chứ.

Từ nhỏ, hấn luôn ước mơ sẽ thành tài được như bố, có được một người vợ hiền và đẹp như mẹ nên rất cố gắng trong học tập và thành tích là luôn đứng đầu lớp.

Nhưng rồi một buổi tối, bố hấn nhem về nhà **** và đánh mẹ nó. Nó không giam xuống can, cậu bé thương mẹ, nhưng cậu bé không giám xuống, bố nói nhiều thứ lắm, cậu bé không hiểu. nhưng nhìn thấy mẹ bị bố đánh cậu bé thấy ghét bố lắm và từ ngày hôm đó, trong mắt cậu bố không còn là một cái gương tốt nữa vì bố đánh mẹ.

Cũng chính vì thế mà mỗi khi ông về nhà và ôm cậu vào lòng cậu đều tìm cách lé tránh. Như thế được vài tuần thì ông quay sang trút giận với mẹ cậu là bà không biết dạy con. Rồi lại đánh đập bà. Một buổi tối muộn, ông về nhà và dẫn theo một người phụ nữ trẻ đẹp hơn bà rất nhiều, bà khóc, cậu chưa ngủ, vẫn đứng trên cầu thang lấp ló nhìn xuống nhà. Vì không kìm được cảm xúc bà đã xông tới người phụ nữ đó để gào thét, ngay lập tức ông kéo tay bà rồi hét ra. chỉ là vô tình thôi ông đã gây ra cái chết cho bà, đầu bà đập vào thành ghế, bà đau. Nhưng ông đã mặc kệ rồi bỏ đi cùng người phụ nữ đó. Cậu chạy xuống ôm lấy mẹ, khóc nức nở:

- mẹ ơi là tại con hư, con xin lỗi, từ nay con không thể nữa. Mẹ đừng chết
- Con ngoan... con nhớ phải sống tốt nhá. - Mẹ... mẹ không bỏ con đâu, con biết mà.
- Ừ. mẹ sẽ luôn theo con.

Nhà cậu không còn ai để kêu cứu, và rồi bà mất trong sự đau đớn của người chồng phản bội nhưng lại được nằm gọn trong vòng tay của cậu con trai.

Từ đó, cậu trở nên căm ghét bố và lớn lên trong sự lạnh lùng của mọi người. Chỉ đến khi tìm được Hoàng và Long là bạn, đó chính là điểm tựa lớn nhất của cậu trong cuộc đời này. Từ một cậu bé ngây thơ hoà đồng đã trở thành một người con trai đẹp nhưng với một khuôn mặt lạnh như băng.

Quay lại với hiện tại. Hấn nằm dài trên giường. Hấn thấy một chút vui vì sắp được chuyển khỏi cái nhà này. được tự do một mình, tuy nhợt nhèo nhưng còn hơn rất nhiều khi phải nhìn thấy mặt người mẹ kẻ và bố mình yêu thương nhau. Vì thế nên hấn ghét những đứa con gái thủ đoạn và luôn cố tìm cách để vây quanh hấn. Hấn chợt nhớ đến nó và nở một nụ cười nham hiểm.

Cuối ngày Hôm nay là ngày thông báo kết quả trong đợt thi vừa rồi, mọi người chen lấn tại bảng tin còn hấn- Long – Hoàng vẫn ung dung đứng trên lớp nhìn ra. Và chắc hẳn họ đã biết trước kết quả của mình.

- TRời ơi ai đã đứng đầu kia _ hs1
- Là anh hoàng đó. _hs2
- Ui. Đúng là thần tượng mà. _ hs1
- Thì thế anh mới giám bỏ một năm để đi học bóng rổ chứ _hs2

Nó chen vào đến trong bảng tin, mọi người nhìn nó, người lắc đầu, người cười rồi họ tản dần ra về. Nó không hiểu gì nhìn nên những tờ giấy in đầy chữ trên kia. Nó bàng hoàng. Tên của nó đứng thứ 2. Số điểm của nó là 98 còn của người đứng đầu là 100, không thiếu một điểm nào. Đã có chuyện gì xảy ra với nó thế này, lần này nó không có được học bổng, nó cảm tưởng như cả bầu trời đổ sập xuống đầu mình vậy. Và còn bảng hoàng hơn cả là người đứng đầu là Hoàng. Có lẽ đây là sự sắp xếp của hấn – nó cũng chỉ nghĩ vậy. Nhìn chằm chằm vào bảng điểm 2 mắt nó sụp xuống nặng trĩu, người nó nghĩ đến lúc này là Huy, là con đầu của thằng bé, nửa kì còn lại nó phải tự lo tiền học cho mình, mà học phí của trường rất cao. Mình nó biết ghánh làm sao.

Ông trời đang phạt nó sao. Nó đã làm gì sai. Mưa. Mưa to lắm. Nó vẫn đứng đó, mắt ngước lên bảng tin, nhìn lên cái người có vị trí số 1 rồi lại nhìn đến

tên nó. 2 điểm thời, nó đã đánh mất đi tất cả sự hi vọng còn lại. Chân nó không bước nổi nữa. bộ đồng phục ướt nhèm, mái tóc dài xoã xuống che mắt đi đôi mắt đang đỏ ngầu vì cay. hấn đứng nhìn nó một lúc rồi sao thấy tội cho nó quá:

- Tôi đã sai sao _ hấn quay sang nhìn Long và Hoàng

- Tôi cũng không biết nữa. _ Hoàng lắc đầu

- Nhưng sao có mỗi chuyện như vậy mà cô ta phải hành thân mình như thế. Muốn thể hiện sao _ hấn cứ nhìn về phía nó. miệng luôn nói ra nhưng lời nói độc địa. nhưng thực sự hấn đâu có như vậy

- Tôi nghĩ là không đâu _ Hoàng nói

- Thôi về. _ Long kéo hấn và Hoàng đi

Nó đứng đó cho đến khi sân trường chẳng còn một bóng người. Vẫn có việc đã về trước từ lâu rồi. Nó cũng không muốn Vân nhìn thấy nó trong tình trạng này. Rồi nó lịm đi. Người nó lạnh toát. Nó mơ màng, hình như có ai đó đang bế nó. Là hấn. Hấn đã quay lại trường và thấy nó nằm ở đó, dưới trời mưa tầm tã và một tâm trạng không còn gì tồi hơn với nó. Đưa nó vào xe. Hấn phóng như điên đến bệnh viện

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đầu Gấu! Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Nó miên man nửa tỉnh nửa mơ:

- Bố mẹ ơi... đừng bỏ con... chị em con cần bố mẹ lắm mà... con biết làm gì... làm gì đây... làm gì để sống trong khi không còn có vòng tay ấm áp của bố mẹ nữa. Về với con và em đi... Con không thể mẹ à. Dù con có cố, nhưng con đã thất bại... mẹ à... nói con nghe đi.. con phải làm gì... mẹ... con cần mẹ... mẹ đừng ngủ mà, con biết mẹ mệt, nhưng đừng ngủ mà...

Nó cứ nói trong sự bất lực của cơ thể. Hấn chết sững người khi nghe nó nói như thế. “bố mẹ con nhỏ chết rồi sao, lúc nào vậy, sao không ai biết“, hấn tự nghĩ trong đầu mình như thế. Nhìn vào gương, hấn thấy nó khóc, giọt nước mắt chảy ngay cả khi nó đang miên man, có lẽ hấn sai rồi, hấn sai thật rồi, đáng nhẽ hấn không nên làm thế với nó, không nên trả thù nó, không nên rửa những người khu ổ chuột của nó chết đi, để giờ họ bỏ 2 chị em nó ở lại thật. “chắc con bé đau khổ lắm, không có học bổng, giờ nó định làm gì cơ chứ, tự nhiên lo quá” _ Không biết từ bao giờ, nó đã xuất hiện trong suy nghĩ của hấn, trước đây là căm ghét còn bây giờ là sự quan tâm và lo lắng. Hấn đang làm gì cơ chứ. Hấn cũng không biết nữa. Có lẽ hấn phải đền đáp cho nó, để nó vui đi nỗi đau mất mát. Đến cửa bệnh viện, hấn bế nó vào phòng cấp cứu. Nó được bác sĩ đưa đi, hấn chỉ biết đứng ngoài cứ ngóng nên lại ngóng xuống. Có điện thoại của Hoàng:

- ông đang ở đâu thế.

- Bệnh viện.

- Hà. ông làm gì ở đó.

- Con bé Hân nó ngất, tôi đưa nó vào thôi.

- Hà. Sao ông biết.

- Chuyện dài lắm, để khi khác tôi kể.

- Thôi được, tôi và Long đến ngay đây.

- Có cần không.

- Tôi là người bảo hộ của nhỏ nữa mà.

- Ừ.

Hoàng tắt máy và đang trên đường đến bệnh viện cùng Long. Còn hấn chỉ biết ngồi ôm đầu bên cạnh phòng cấp cứu. Một lúc sau, cửa phòng mở, bác sĩ đến gặp hấn:

- Bạn cháu có sao không ạ

- Cháu đừng lo, cô bé chỉ là kiệt sức mà lại dầm mưa khá lâu nên bị cảm thôi. Chỉ cần để cô bé nghỉ ngơi là được.

- Vâng.
- Nhưng trong thời gian này đừng để cô bé ngấm nước mưa hoặc làm việc quá sức sẽ không tốt cho sức khoẻ của cô bé.
- Vâng. Cháu rõ rồi ạ
- giờ thì cháu có thể vào thăm bạn cháu được rồi đó.
- Cháu cảm ơn ạ.
- Ừ. Không có gì.

Hắn đẩy cửa vào phòng, nó nằm trên giường, đôi môi nhợt nhạt, hàng mi như nặng trĩu, hắn khẽ đưa tay lên vuốt những sợi tóc vương trên mặt nó.

- Sao phải làm thế chứ. Sao lại tự hành hạ mình thế này. Sao mà ngốc thế hả. Tôi xin lỗi. _ lời nói của hắn nhẹ nhàng như gió, đôi mắt buồn buồn đắm chiều cứ nhìn nó mãi.
 - Nhỏ có sao không _ Hoàng đẩy cửa đi vào
 - Không sao. Chỉ là kiệt sức thôi. _ hắn quay lại
 - Đã có chuyện gì vậy. _ Long hỏi
 - Chúng ta hình như đã quá rồi.
 - Là sao. Ông nói rõ đi _ Long nói nhanh
 - Bố mẹ con nhỏ mất rồi.
 - Gì. Sao không thấy ai nói gì cả _ Hoàng ngạc nhiên.
 - Tôi cũng không biết. Nhưng vừa rồi trong lúc hôn mê nó liên tục nói về bố mẹ là không được bỏ chị em nó. Nó còn nói ..
 - Nói gì _ Long ngồi xuống ghế
 - Nó nói nó không biết phải làm gì khi không giành được học bổng lần này.
 - Chúng ta quá rồi. _ Hoàng lắc đầu.
 - Đúng đó. Từ trước đến nay những người chúng ta từng ghét bỏ đều là bọn con nhà giàu có, chúng gần như có tất cả. Nên dù mình có làm gì thì chúng vẫn ổn _ Long từ từ nói
 - Lần này là trường hợp đặc biệt. Chúng ta đã không xem xét mà dùng cách loại trừ của ngày xưa với nhỏ, thật quá đáng _ hắn cười, nụ cười chua chát.
 - Vậy giờ ông định làm gì.
 - Cố gắng bù đắp cho nhỏ, ít nhất là không làm nhỏ tổn thương thêm nữa.
 - Ừ. Đúng đó _ long cười.
 - Đó cũng là trách nhiệm của tôi nữa này. _ Hoàng đưa tay chỉnh gọng kính.
- Nó nằm hôn mê 2 tiếng rồi tỉnh, khi tỉnh dậy nó đã thấy hắn Long và Hoàng trong phòng, nó ngỡ ngàng:
- Sao tôi lại ở đây, sao các anh cũng ở đây.
 - Nghĩ lại xem là vì sao cô ở đây và vì sao chúng tôi phải ở đây _ Long cười.
 - Tôi không nhớ.
 - Thôi em không cần nhớ. _ Hoàng nhìn nó.
 - Em. ... _ nó há mồm _ ai là em của anh cơ chứ..
 - Không đúng sao. bọn anh đều hơn em 1 tuổi mà. _ Hoàng giải thích
 - Không quen. Không gọi. Học cùng lớp là bạn hết.

- Ngang. _ Hấn buông xừng câu đó.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đầu Gấu! Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Nó nhìn hấn, nhưng không nói sao. Nó muốn xuất viện ngay, vì nó còn phải về nấu cơm cho Huy, Huy không thể bỏ bữa được:

- Cô điên à. Người cô khoẻ lắm đấy mà còn muốn đi đâu.
- Không liên quan đến anh. Tôi muốn về.
- Không liên quan đến cậu ấy thì liên quan đến anh vậy _ Hoàng cười.
- Là sao. _ Nó khó hiểu.
- Đúng đó. Hoàng là người bảo hộ của em mà. _ Long cười, khoác vai hoàng giải thích.
- Thực sự là tôi không hiểu gì cả.
- Em cứ hiểu đơn giản thế này nhé. Bố mẹ anh nợ bố mẹ em nên giờ anh là người đứng ra lo mọi chuyện của em theo lệnh của bố mẹ anh. được chứ.
- Tôi không cần và cũng không quen sống dưới sự bảo hộ của ai cả.
- Rồi cũng phải con vì tương lai của Huy em à _ Long nhìn nó, không một chút biểu cảm.

Nghe tới Huy, nó khựng lại. Nó lại nằng nặc đòi về:

- Cho tôi về đi, tôi không chịu được không khí bệnh viện
- Tôi biết cô muốn gì rồi. Yên tâm. Tôi sẽ cho người đón thẳng bé tới đây. _ Hấn rút điện thoại ra rồi bấm bấm.
- Nó không đi với người lạ đâu.
- Có cách là được
- đừng làm thẳng bé đau.
- Em yên tâm. hấn tự biết lo được mà _ Hoàng cười hiền.

Khoảng 30' sau. Huy đã chạy đến bệnh viện với nó. Huy khóc.

- Chị ơi. Chị làm sao vậy
- Chị không sao mà. Không nhìn chị khoẻ thế này sao.
- Híc. Chị không được bỏ em chị nhé. bố mẹ bỏ em rồi. chị mà bỏ đi em không biết sống sao đâu.
- Híc, nhỏ thôi. chị biết rồi mà.
- Kệ thẳng bé đi, dù gì thì chúng tôi cũng biết hết rồi _ Hấn nhìn Huy
- Sao anh biết.
- Thì lúc tôi đưa cô đến bệnh viện cô liên mồm gọi là tôi tự hiểu rồi.
- Là anh sao. Người bế tôi từ sân trường lên xe là anh à.
- Ủ. Là Phong đó em. Về rồi mà còn quay lại trường đó _ Long ngồi trên ghế xoay thẳng bạn
- Long. Ông đúng là ... _ hấn lừ lừ

- Gì. Tôi nói đúng sự thật mà.
- Thôi. Dù gì thì tôi cũng cảm ơn anh đã giúp tôi. _ nó nói mà tay vẫn xoa đầu Huy.
- Không có gì. Mà cô cũng cho tôi xin lỗi, mọi chuyện tôi làm đã quá với cô rồi.
- Gì. Mà thôi. Không cần đâu. Tôi quen rồi. _ Nó hường mắt ra khung cửa sổ vô hồn.
- Long. Tôi và ông đưa Huy đi ăn rồi mua về cho 2 người này. _ Hấn không thể nhìn nó như thế này đành đánh trống lảng vậy.
- Ủ. Ở lại coi em nó cẩn thận nha. Haha. _ Long đi còn đá đều hoàng một câu
- Không phải nhắc.

Chỉ còn Hoàng và nó trong phòng, Hoàng ân cần hỏi:

- Có gì cần giúp đỡ thì bảo tụi anh nha.
- Không sao đâu. Em biết phải làm gì.
- Ủ. Thì anh cũng chỉ là nói trước thế, sợ em ngại
- Ủ. Em chỉ lo cho Huy thôi.
- Thế giờ em định làm gì.
- Chắc em tìm chỗ làm làm thêm vào thời gian rảnh còn lại nữa thôi.
- Em vẫn còn thời gian rảnh cơ.
- Mà bố mẹ anh là ai vậy.
- Anh nói chắc em biết thôi, bố mẹ anh đã ở nhà em một thời gian rồi đó.
- Từ bao lâu ạ.
- khoảng mười năm trước lúc đó anh còn sống với ông bà nội nên cũng chẳng biết em, nghe bố mẹ anh nói lại, anh mới biết đấy chứ.
- Vâng. Em biết rồi.
- Chắc họ sẽ rất buồn khi biết tin về bố mẹ em.
- À quên. Anh đừng nói với ai về chuyện gia đình em.
- Ủ. Nhưng vì sao.
- Em không muốn người khác nhìn em bằng ánh mắt thương hại. Nhắc cả với 2 người kia hộ em nữa.
- Ủ.

Rồi cuộc hội thoại lết thức, nó và Hoàng chìm vào im lặng. Ngồi dựa lưng vào thành giường mắt nó vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, trên bầu trời xanh ngắt sau cơn mưa kia, trên một khoảng không vô định nào đó, nó vô hồn và không muốn nghĩ gì cả. Mọi thứ diễn ra với nó hiện thật sự là rất đau khổ, nó biết vẫn phải bước tiếp nhưng lại sợ không đủ nghị lực. Còn Hoàng chỉ lặng nhìn nó và rồi nhìn ra cửa sổ, chăm chú với một cảnh hoa bằng lăng tím nhạt nhòa. Tâm trạng rối bời khi rơi vào tình huống mà chẳng bao giờ Hoàng nghĩ tới. Nó trog mắt Hoàng thực sự khác biệt, một người con gái có thể vượt qua tất cả vì người khác, nhưng vì mình lại không thể làm gì. Một người con gái cứng rắn đến xót xa khi ai đó nhìn sâu vào trong đôi mắt ấy.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đầu Gấu! Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Gần một tuần sau nó về nhà với một tâm trạng không được vui vẻ cho lắm. Giờ thi xong học kì, thời gian làm thêm của nó khá nhiều. Nó quyết định ngày

hôm nay sẽ đi xin thêm việc làm, nó có thể làm gia sư, cũng có thể là nhân viên cho một quán ăn nào đó, nhưng nó hết lựa chọn để cuối cùng là phải đi làm trong bar.

Sáng nó đến lớp như bình thường, chiều nó làm thêm đến 5h tại quán cà phê. Về nhà nấu cơm cho Huy xong nó thay đồ và đi làm tiếp đến khoảng 10h nó đi về. Lúc đầu nó xin làm vào chân rửa đồ, dọn dẹp trong khu vực trong toilet, nhưng vì có một người làm việc tại khu vực bê đồ cho khách nghỉ, thấy nó xinh xắn dễ nhìn nên đã cho nó vào chân đó. Lúc đầu, nó cũng không thích nhưng nghĩ đi nghĩ lại thôi thì cứ làm. Đến đâu được thì nó đến. Nhưng có lẽ như mọi chuyện không tốt đẹp với nó. Nó đưng mặt hần, long và hoang trong phòng vip. Thoáng đầu hần không để ý nên cũng không nhận ra nhưng vì nó cứ lập lập, ló ló khiến hần sinh nghi rồi hần đứng dậy và đến gần nó, còn Long Hoàng thì chỉ biết nhìn theo:

- cô làm gì ở đây vậy

- Bộ anh đi sao, hay phòng không đủ đèn cho anh nhìn _ nó nói nhưng lại nhìn ra hướng khác

- Cô điên à. Cô biết ở đây nguy hiểm với con gái thế nào không hả.

- Anh điên thì có. bỏ ra tôi đi làm. Tôi còn có việc của tôi

- Cô cần tiền đến thế sao. Tôi có thể cho cô.

- Bỏ ra. Tôi không phải loại ăn xin. Anh vừa phải thôi.

- Nhưng sao cô có thể làm ở đây.

- Không phải chuyện của anh. Tránh xa tôi ra.

Rồi nó bỏ đi.

- Con nhỏ định làm gì nữa vậy _ Long nhăn mặt

- Tôi cũng rồi tung nên đây. _ hần ngồi phịch cái xuống ghế

- Chắc nó nghĩ đây là thời gian rảnh cuối cùng trong ngày nó muốn đi làm, nhưng không có công việc nào nữa nên nó đành làm cái này. _ Hoàng uống một ngụm bia rồi giải thích.

- Ông nói có lý, kể con bé cũng khổ.

- Lại chẳng khổ. Giờ một mình nó phải nuôi hai chị em đi học, lại thằng em bệnh tật gì đấy _ hần cau mày.

- Nhưng biết giúp nó làm sao. Nó không nhận anh em mình giúp mà _ Long nhìn 2 thằng bạn

- Đây mới là cả vấn đề _ Hoàng lắc nhẹ cái đầu.

- Nhưng nó làm việc ở đây thực sự rắc rối lắm đó, ngoài kia toàn thằng dê cáo mý nhau. _ Long cười.

- Bộ ông thì là nai tơ chắc. Sói hơn cả chúng nó _ Hần liếc xéo Long.

- Thôi đi 2 ông. Chỉ được như thế _ Hoàng nhìn nhìn

- đồ một sách. ngồi yên _ cả hần và long đều đồng thanh cùng một lúc một câu vào mặt Hoàng

- Tôi phải sợ 2 người á. 2 người nên nhớ tôi là ai nha. _ Hoàng nhảy vồ tới hai thằng bạn - ối long. Hôm nay ông ý ông thay đổi tích cách đột xuất. Chuẩn.

Rồi hoàng lôi cổ 2 người kia lại, quật vào ghế. Thật sự là rất ít khi họ như vậy. Rất vui vẻ. Họ nô đùa như những đứa trẻ con. Nó khẽ mở cửa phòng vào. thấy cảnh tượng hú hồn đó, nó mỉm cười, rồi bước lại gần:

- Tôi mang đồ vào đây.

Nghe thấy tiếng nó 3 người họ như bị giật điện. Tách nhau ra và nhảy về chỗ ngồi. Thật sự là nếu ai quan sát cảnh này chắc không thể nhìn được cười mặt. Hoàng thì đang cố gắng chỉnh lại vẻ lạnh lùng trang nhã của mình. Còn Long và hần thì vuốt tóc để lấy lại phong độ của những chàng công tử hào hoa.

- Thôi không phải cô _ nó cười

- Hà _ 3 người đồng thanh

- Tôi nói là không phải cố gắng chỉnh chu làm gì. Dù gì thì tôi cũng biết các anh đã làm gì và kết quả là thế nào, thật đáng buồn khi trong lớp mình lại có...

- Nài. Cô đừng nghĩ linh tinh đó _ hấn nhìn chăm chăm vào nó
- Anh biết tôi nghĩ gì nào.
- Thế em muốn nói gì. _ Hoàng nói
- Cũng đâu có gì, thấy gì thì tôi nói vậy.
- Nhưng chốt lại là nói gì cơ mà.
- Thì là những con người của thế giới thứ 3.
- Hà _ 3 người họ há hốc mồm
- Tôi cũng không hiểu sao các anh lại có thể.... _ nó chỉ chỉ... lại còn 3 người nữa chứ. Eo ôi. Ghê quá đi
- Em đang nghĩ cái gì thế hả Hấn _ Hoàng đỏ mặt
- Không. Tôi chỉ đang nói những gì mình thấy thôi.
- Thế cô thấy những gì. _ hấn nóng hết hai bên má
- Thấy tất cả, từ đầu và giờ là kết thúc.
- Từ đâu. Kết thúc _ Long ngơ ngác.
- Đừng gia nài. Lúc đầu thì 3 người như thế và giờ là bộ dạng tả tơi, dù các anh đã cố chỉnh lại nhưng không thành.

Lúc này 3 người họ mới nhìn lại mình toàn bộ một lần nữa. Thực sự thì không còn gì để diễn tả. Hoàng thì quần áo sộc sệch đương nhiên mất 2 cúc áo đầu, cũng chả biết là làm gì. Hấn và Long còn thảm hơn nữa cả một hàng cúc áo đi không còn cái nào. Mặc dù lộ ra thân hình khá đẹp của mình nhưng không gây cho nó bất kì phản cảm nào. Rồi 3 người họ nhìn nhau, gục mặt xuống bàn mà không nói được câu nào nữa. Nó cười, không còn là nụ cười nhếch mép khinh khỉnh mà là nụ cười thực sự. Nhưng đáng tiếc cho 3 con người kia đã không được nhìn thấy nụ cười của thiên thần giữa bóng tối. Nó ra ngoài và nói nhỏ một câu mà không ai nghe thấy “trẻ con thật”. Còn trong phòng lúc này, 3 người kia đã không còn biết phải làm gì nữa. Hoàng thì ngủ, Phong và hấn uống bia vì xấu hổ trước nó, rồi cũng lại ngủ. Bỗng nhiên sao cả nó và 3 người kia đều cảm nhận được sự yên lành, dễ chịu.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đầu Gấu! Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

Đúng như hấn nói, làm việc ở bar thực sự không dễ dàng chút nào. Có lần nó bê đồ uống cho một bàn nước có 3 người đàn ông và một người con gái trẻ. Vừa đặt đồ uống xuống thì có một người đàn ông kéo tay nó lại:

- Cô em ở lại uống với anh một li đi
- Dạ. Cháu xin lỗi. cháu có việc phải đi.
- Việc gì quan trọng chứ. Ngồi đây với anh. muốn gì anh cũng cho.
- Bỏ tay cháu ra đi ạ, cháu còn phải làm việc.
- Con bé này, giả vờ gì nữa.
- Bỏ cháu ra đi _ nó lừ mắt, bực lắm rồi
- Mà làm cái gì thế hả, lừ tao á. _ ông ta đứng dậy cầm cổ áo nó.
- Chỉ tại chú, cháu bảo là cháu còn phải làm việc mà

“CHÁT”. Con oát này, mày tưởng mày là ai mà giám cãi tao hả. _ ông ta tát nó một cái đau đốn.

- Phì. Cháu có quyền được cãi với những người ô ếu như chú đó _ dù nhà nó nghèo nhưng từ nhỏ tới giờ mẹ nó không nó đánh nó một cái nào chứ không nói là tát. Hơn nữa mẹ từng dặn nó là đừng để người khác động vào mình quá đáng mà.

- Mày cũng chỉ là cái loại gái ... loại không ra gì.
- Xin lỗi chú, cháu không phải gái. Chú cũng đâu có ra gì ạ_ nó nói nhưng mặt vẫn bình thường chỉ cười đều.
- Mày... Mày biết gì không, tao không ra gì, nhưng tao có tiền, tao có tiền tao có thể làm được tất cả.

- Già giàu các người chỉ làm được đến vậy thôi sao. Chú có tiền thì chú làm được gì cháu không cần biết. Nhưng những đồng tiền chú cầm cháu tin nó thuộc loại dơ bẩn, bẩn như chủ của nó đây ạ.

Ông ta tức điên nên, hất nó ra, đập nó ngã. rồi đến vừa vừa đánh vừa ***** nó. Nó ôm đầu, chỉ cười, nó biết, nó không đau, nó là người học võ mả. Nó thấy ở khoe môi cay rát, nó đứng dậy, nhìn ông ta và cười:

- Vậy là xong chứ ạ. _ nó cười, đưa tay ngạt đi ít máu ở cạnh môi
- Mày nghĩ đơn giản vậy sao. _ ông ta giờ tay định đánh nó thì nó nắm tay khựng lại.
- Cháu không để chú động vào người cháu nữa đâu.
- Mày tưởng mày to sao. bọn bay đâu, đánh chết con ranh này cho tao.

Ông ta rút lời thì khoảng 8-9 thằng to con chạy đến, nhìn nó cười nham hiểm. Nó đủ khả năng đánh trả nhưng nó không đánh được ở trong đây, đánh chạy ra ngoài và dĩ nhiên là chúng đuổi theo. Mọi người thấy bọn họ chạy đi cũng chỉ nhìn theo rồi tắc lưỡi, lắc đầu và dĩ nhiên ông ta cũng chỉ cười rồi ngồi xuống ghế uống rượu. Nụ cười của những con người dơ bẩn.

Nó chạy tới một chỗ không người, thì bị chúng đuổi kịp. Bọn chúng đứng thành vòng tròn xung quanh nó, rồi mỗi thằng nói một câu, nào là giờ cô em tính sao, nào là mày động nhảm người rồi con. Nó cũng chẳng con muốn nói gì, chỉ nói mỗi câu:

- thế bây giờ mấy người muốn làm sao. Đánh thì đánh luôn đi.
- Mày cũng gan gớm nhỉ, đừng tưởng là con gái thì tao tha
- Tao cũng đâu có cần.

Rồi chúng nó nhảy vào. Tay không nó đánh trả từng người một. Không thể làm chúng trấn thương ngay một lúc được nó đánh đánh mỗi người một đòn vào điểm yếu trước để chúng giảm bớt sức, thì nó mới có thể hạ gục được mấy con trâu mọng này. Một lúc sau, chúng đều nằm la hét dưới đất, nó cười rồi nói:

- Cảm ơn mấy người đã lương tay. Nhưng đó không tốt đâu. độ lượng không phải lúc. Phi. _ rồi nó bỏ đi. Quay về bar, nó gặp ông ta đang ngồi cạnh 2 cô gái là lú. Thấy nó còn yêu lành quay về, ông ta vô cùng tức giận:
- Con bé kia _ ông ta quát

Nó không bảo sao vẫn đi tiếp. ông ta tiếp tục gọi. Nhưng nó vẫn không quay lại. ông đứng dậy kéo vai nó:

- Sao tao gọi mày không thừa
- Cháu có tên có tuổi biết chú gọi con bé nào.
- Mày... sao mày vẫn có thể quay về nguyên vẹn
- Thế chú nghĩ cháu sẽ về như thế nào.
- Ai đã giúp mày, bọn đàn em tao đâu.
- Chẳng ai. Mà em chú chứ em cháu đâu mà cháu biết. Giờ thì xin chú buông tay ra để cháu còn đi làm việc cháu.

- Mày nghĩ thế là qua à. _ ông ta vợ một chai rượu đập vào đầu nó. Nhưng nhanh hơn thế, nó đã kéo một tay ông ta lên đỡ vào đầu nó và cuối cùng là gậy ông đập lưng ông. Với cái lực mạnh như muốn giết chết người ta tự đập vào mình thì mọi người biết sẽ như thế nào rồi đó. Ông ta đau điếng ngồi gục xuống và ***** nó, và hứa sẽ đập nó chết. Nó chẳng quan trọng gì những lời nói đó. Vào đến phòng trong chị quản lý hỏi nó:

- Em không sao chứ, chị nghe mọi chuyện rồi
- Vâng. Em không sao.
- Nhưng em cũng phải cẩn thận đó, hần ta đã từng làm loạn chỗ này một lần nhưng may có ông chủ nên mọi thứ êm đẹp, nhưng ai động vào hần là hần khôn tha đâu.

- Vâng, em sẽ chú ý ạ.
- Mà này. Con gái làm việc ở đây nguy hiểm như thế đó, nếu như có thể chị nghĩ em nên thay đổi kiểu tóc đi thì có lẽ không sao đâu.
- Là sao ạ. Em cắt ngắn đi sao chị
- Giã trai đó, em hiểu không.
- Hả... mà vâng, để em suy nghĩ chị à.
- Ừ. chị cũng muốn khuyên em thế thôi.
- Vâng em cảm ơn.
- Thôi muộn rồi. Lấy đồ về đi.
- Vẫn còn giờ làm của em mà.
- Không sao. Hôm nay chị cho về sớm. Thế nhé. Chị ra ngoài đây. Mà lần sau cố gắng đừng gây chuyện nữa nhé
- Vâng em sẽ không thế nữa đâu ạ Cảm ơn chị.
- Cái con bé này, cảm ơn suốt à.
- Hỳ. _ nó cười.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đầu Gấu! Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Nó thu đồ ra về. Trên đường đi nó vẫn cứ nghĩ về vấn đề chị quản lí nói. Nó không biết có nên nghe theo lời chị không, nó rất khó mới dứt được mái tóc dài này, nói bỏ một cái là bỏ thì quả thật là không dễ chút nào. Nó cần suy nghĩ nếu như kiếm được việc gì làm khác thì nó sẽ chuyển để giữ lại mái tóc này.

Về đến nhà, nó nghe tiếng khóc là Huy. Nó phi vào như điên:

- Huy..em làm sao thế.
- Chị ơi. Em đau lắm
- Em uống thuốc chưa.
- Em uống lúc tối rồi.
- Cố chịu nha. Chị đưa em đi viện.

Rồi nó ra ngoài bắt xe cho Huy đi viện. Nó nhìn Huy phải chịu những cơn đau mà lòng nó thất lại. Khổ cho thằng bé quá. Nếu như nó có thể chịu đau cho Huy thì tốt biết mấy. Nó cứ ôm Huy trong lòng nghĩ miên man cho đến khi đến bệnh viện. Nó đi thẳng vào phòng cấp cứu đặt thằng bé lên giường rồi ra ngoài để bác sĩ làm việc.

Ngồi ngoài nó lo lắng, cứ đi đi lại lại ngoài cửa phòng cấp cứu, tim nó đập nhanh, toát mồ hôi lạnh.

1 tiếng trôi qua. Bác sĩ mở cửa phòng.

- Cháu là gì của bé.
- Dạ là chị gái ạ.
- Bố mẹ cháu đâu.
- Dạ. Họ hiện không có nhà. Em cháu có sao không ạ

- Cậu bé cần được nằm viện để theo dõi, cháu đi theo bác để làm thủ tục.

- Vâng ạ.

Nói chuyện với bác sĩ và làm thủ tục xong nó vào phòng thăm Huy. Nó không dám nói với bác sĩ là bố mẹ nó mất vì nó sợ họ sẽ không yên tâm khi cho Huy nằm viện, giờ thì dù khó khăn đến thế nào nó cũng phải làm cho bằng được tiền để Huy điều trị.

Nó tranh thủ lúc Huy ngủ nó đi tìm xem ở đâu làm thêm được nữa không nhưng mọi cố gắng giương như vô ích. Nó suy nghĩ cả đêm và đã quyết định bỏ đi mái tóc dài của mình để giả trai làm việc tại bar tiếp, chứ không thì nó không biết phải làm gì để kiếm tiền nữa.

Hôm sau khi nó vào viện thăm Huy sớm, Huy đã thốt nên đúng như nó dự đoán:

- Chị, tóc của chị.

- À. Hè rồi, nóng quá chị cắt đi đấy mà.

- Không đúng, chị quý bộ tóc của chị lắm mà. Chị nói dối em. chị bán tóc đúng không.

- Không mà. Chị chỉ cắt đi thôi, chị không bán đâu.

- Chị...

- Thôi, ăn hết bát cháu này đi rồi uống thuốc nha. CHị đi học đây, trưa chị qua.

- Vâng.

- À chị mag người gố cho em đây, nhớ ngoan đó.

- Em biết rồi. Chị đi học cẩn thận nha.

- Ủ. Chị đi đây không muộn

Nó ra khỏi phòng, thờ dài vì đã qua mặt được Huy. Huy mà biết nó cắt tóc để đi làm thì Huy giận nó mất, dù Huy biết là chị làm thế vì mình, nhưng Huy không muốn chị hi sinh quá nhiều vì mình. Giờ nên lớp, phải đi qua biết bao con mắt với bộ tóc mới và ngắn tũn thế này là cả vấn đề đối với nó.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đầu Gấu! Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Nó như biết trước được mọi chuyện vậy đó. Bước vào cổng trường ai cũng nhìn nó hết, cứ chăm chăm như kiểu người lạ hành tinh ấy. Rồi đến lớp, bắt đầu là ánh mắt ngạc nhiên rồi tò mò cuối cùng là những câu hỏi mà nó có thể đoán trước được “bà cắt tóc à”. “sao lại cắt vậy”. “ui, tóc đang đẹp mà” Bla bla.... Nó cũng chỉ cười cho qua. Và nó đang thấy một ánh mắt hình viên đạn đang nhìn nó – không ai khác đó chính là Vân.

- Bà xuống đây. _ Vân kéo tay nó

- Hi hi. Có chuyện gì zợ _ nó cười ngượng

- Thích giả vờ không. Tóc tai đâu hết rồi thế này

- Thì tôi cắt chứ đâu.

- Trời ơi. Bà nói đơn giản thế mà được à.

- Thế bây giờ bà bắt tôi phải nói làm sao.

- Lí do vì sao cắt.

- Hè rồi, nóng lắm

- Không đúng, bà từng nói với tôi là chết cũng không cắt cơ mà _ Vân hỏi rất giống Huy

- Sao bà nói giống thằng em tôi quá vậy. Thì đó là trước đây thôi, bây giờ khác rồi.

- Bà.....

- Bà bán có phải không chứ gì

- Ủ. _ Vân nghiêm nghị

- Giống không lệch tí nào luôn.

- Mai sang nhà tôi, tôi cho xem, nó còn một đồng ở nhà kè. Để trong tủ hần hơi đấy. Sang mà coi, khổ lắm.

- Được rồi. Tôi tạm tin. Bà cứ cẩn thận đấy.

- Hi hi. _ nó cười.

Nó ngực mặt xuống bàn ngủ một tí, tối qua đi tigm việc muộn, lại trông Huy đến khuya nó chỉ kịp chợp mắt được một lúc:

- Vân, tiết đầu là tiết gì vậy bà

- Địa.

- Ok. Tôi ngủ, lát cô hỏi bảo tôi đau bụng nhá.

- Ủ. Hôm qua lại làm về muộn hả.

- Ủ. Hơn mọi hôm.

- Tôi biết mà. Thôi ngủ đi. Chắc tôi nói cô cũng tin thôi.

Rồi nó ngủ. 3 tên kia đến muộn, bước vào lớp hần nhìn quanh quanh nhưng không thấy nó, vắt cặp xuống bàn hần hậm hực:

- Lớp mình có học sinh mới à. Sao lại ngồi chỗ của con nhỏ đáng ghét kia nhỉ

- ừ. Cũng đến lớp ngủ như tụi mình à _ Long nhìn nó

- Thế là có bạn cũng chúng ta rồi, đỡ cô đơn, chắc cũng con nhà này nọ mới giám thế chứ. _ Hoàng vẫn điềm tĩnh

- Thôi ngủ _ hần nói rồi nằm rạp xuống bàn.

Hết tiết địa. Nó vươn vai ra sau đập cái bóp vào đầu Long:

- Đưa nào vậy, đưa nào phá giấc ngủ của ta vậy - Có chuyện gì thế _ Hoàng ngái ngủ.

- Ông khùng hả, đang ngủ tự nhiên la om sòm là sao _ hần nhăn nhó cái mặt, dụi dụi cái mắt

- Có đưa nào nó đập cái gì vào đầu tôi đó chứ. _ Long nhìn quanh.

- Tôi xin lỗi. Tôi không cố ý _ nó quay lại nhìn Long và 2 người kia.

- THIÊN NGỌC HÂN. _ 3 người họ đồng thanh trở mặt nên nhìn nó, cả lớp đều đổ dồn về phía cuối lớp

- Cái gì thế hả, điên lây truyền hết rồi sao, tự nhiên gọi tên tôi lớn lên như vậy làm gì.

- Tóc đầu _ hần cụt lùn

- Sao tự nhiên em cắt tóc thế _ hoàng quan tâm

- Ừa. định làm tomboy sao mà cắt kiểu này dị. Ngắn tý nữa là giống tóc của cha này rồi _ Long nói rồi đưa tay xoa đầu hoàng.

- Ông thích ăn đòn không _ Hoàng quay phắt sang lừ.

- Không tại tôi đang giới thiệu.

- Tôi không phải sản phẩm quảng cáo.

- À quên. Haha. _ Long nhìn hoàng cười đều.

- Tý xù, vào vấn đề chính đã, sao em lại cắt tóc _ hoàng lừ Long rồi quay sang chỗ nó hỏi

- trả lời đi _ hấn dục mà gần như quát nên
- Sao tôi phải trả lời, mấy người là gì chứ.
- Bọn anh chỉ quan tâm nên hỏi thôi mà. _ Hoàng nói giọng bình thường
- Thôi, tôi không giám nhận cái quan tâm của mấy người, Tôi làm gì thì kệ tôi, chẳng liên quan đến ai cả, mấy người biết cũng chẳng làm cái gì. _ nó nói một hồi rồi quay lên.

3 người kia cũng im lặng. Lúc này thì họ chẳng ngủ nữa, Hoàng thì ngồi đọc cuốn trinh thám, còn Long ngồi cầm điện thoại cười rúc rích cả, hấn thì cứ gục xuống bàn lại ngẩng lên nhìn nó, rồi lại gục xuống bàn, chả biết hấn làm cái gì nữa.

Nó vẫn làm thêm ở quán cà phê vào buổi chiều. Và tối đi làm tại bar. Nhưng hôm nay lại có thêm một trận đấu bóng rổ, lại còn phải vào bệnh viện thăm Huy, nó không biết sắp xếp lịch làm sao cho hợp lý đây nữa. Thế rồi nó vẫn phải làm. Có lẽ cuộc sống của nó trở nên phức tạp hơn khi nó vào làm ở bar rất nhiều, nhưng công việc ở đây lại có số tiền khá nhất trong những việc nó đang làm nên có cần phải duy trì.

Nó đến bar sớm hơn mọi ngày, vì nó cần phải về sớm để tham gia trận bóng rổ đêm nay nữa. Nó gặp chị quản lý nói chuyện một lúc rồi đi làm, vừa thay đồ xong bước ra ngoài nó gặp ngay cái người hôm trước, nó tránh mặt, ông ta chỉ quay lại nhìn nó một lúc lâu rồi quay đi với một nụ cười nham nhở bần thiêu. Hấn, Long và Hoàng bước vào bắt gặp ánh mắt của nó nhìn ra cửa. Nó vào phòng của Hấn:

- đây là lý do cô cắt tóc sao.
- Không phải chuyện của anh. Gọi đồ đi, tôi còn nhiều việc lắm
- Cô trả lời đi, không thì tôi không cho cô đi đâu.
- Tuỳ anh, dù đi thì quán này cũng không thiếu phục vụ, để người khác vào thay vậy.
- Thôi được rồi, như cũ _ hoàng nói.
- Xin đợi chút _ nó cúi đầu như thường lệ rồi ra ngoài.

Ở một góc khuất của quán bar, có một người đang nhìn nó, dõi theo từng bước chân cử chỉ nó đi, rồi ông ta cười, một nụ cười kinh tởm và ông ta nói gì đó với một thằng tay chân bên cạnh mình, nghe ông nói xong hấn lập tức làm theo.

Nó làm xong việc của mình rồi vội vàng ra về. Nó đi được một đoạn thì cảm giác có người đang theo dõi mình, sắp đến khu bóng rổ nó tìm cách cắt đuôi chúng và nó đã thành công, nó nhận ra tên cầm đầu là kẻ đã đứng cạnh ông ta trong quán. Nó cười nhạt rồi quay đi, nó thay đồ và ra làm nhiệm vụ của mình.

Trận đấu này là đấu 3 nên nó cũng không vất vả cho lắm, nó có bạn chơi kết hợp ăn ý, nên nghỉ điểm khá dễ dàng nó luôn là người ném bóng, những quả từ vạch 3 điểm và cả những quả bật nhảy để đưa bóng vào rổ nó cũng thực hiện một cách dễ dàng. Kết thúc trận đấu và bàn thắng thuộc về đội nó, nó vui mừng bắt tay những người bạn. Một người bên đội kia đã đứng sau kéo mũ nó ra chắc họ cũng nghi ngờ nó là con gái. Thật may mắn là nó vừa mới cắt tóc, nó quay lại nhìn hấn, luồn tay vào túi áo bật khởi động chiếc mic đối giọng bên trong người, cười và nói:

- muốn khẳng định tôi là trai hay gái à.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đầu Gấu! Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

- Đứng
- Vậy thì giờ anh biết rồi chứ. Đa nghi quá cũng không tốt đâu.
- Anh... Nhưng tôi chưa muốn dừng lại
- Vậy anh còn muốn gì nữa.
- Tháo chiếc bịt mặt kia ra.
- Không được _ nó kiên quyết.

- Vì sao không được. Anh đã thắng không biết bao nhiêu trận trong cái thế giới bóng rổ đường phố này, người ta gọi anh là bóng quý nhưng sao không ai được biết mặt anh.
- Tôi không muốn.
- Anh có điều gì để dấu chúng tôi, không thì vì sao anh phải bịt mặt. Mọi người có ai muốn biết khuôn mặt thật của Bóng Quý không, _ tên đó hết to.
- Có... mở ra đi.. _ mọi người bên ngoài nhộn nên
- Tôi... _ nó lùi lại
- Anh thấy rồi đó, hãy chứng tỏ đi chứ. nể mặt anh em trong sân này anh hãy làm đi _ tên đó nhìn nó, ánh mắt cương định.

Bỗng từ đâu một quả bóng rổ bay qua mặt hắn và đến tay nó. Nó nhìn thấy dòng chữ trên quả bóng, hai hàng lệ chảy dài trên má, đôi mắt đỏ gầu. Mọi người bên ngoài cứ đơ. Sao tự nhiên nhìn thấy cái tên đó nó lại yếu đuối thế này. Rồi ở đâu có 3 người đàn ông đứng cạnh nó. Một người khẽ đặt tay lên vai nó, nó quay sang nhìn, rồi ôm chầm lấy ông. Còn 2 người kia chỉ đứng nhìn, mọi người bên ngoài thì cứ mắt chữ A mồm chữ O không hiểu có chuyện gì xảy ra trước mắt mình, nó thay đổi theo từng tích tắc đến chóng mặt. Ông đẩy nó ra:

- Hãy cho họ xem mặt đi con.
- Dạ.
- Yên tâm hãy tin ta.

Rồi ông xoay người nó quay lưng lại với mọi người bên ngoài, tháo cho nó chiếc bịt mặt màu đen ra ngoài, rồi làm gì đó mà chẳng ai nhìn thấy vì đây là điều kiện ông đã đặt ra cho mọi người khi muốn nhìn thấy mặt nó, hơn nữa lại có 2 người con trai cao đứng quanh nó nên chẳng ai nhìn thấy gì hết cả.

Ông nhìn nó cười, nó gật đầu nhẹ rồi ông xoay người nó về phía bao con người đang hò hét để muốn biết khuôn mặt của bóng quý. Từ từ hai người con trai đứng trước mặt nó tách ra để mọi người có thể nhìn thấy khuôn mặt thật sự của nó. tất cả đang thực sự bất ngờ và không thể tin vào mắt mình nữa. Một sự thật bàng hoàng, khuôn mặt đó khiến cho bao người xung quanh chỉ im lặng không thể thốt nên lời nào nữa, cổ họng họ như bị chặn lại bởi một vật cản vô hình đáng sợ nào đó. Chân và toàn thân họ cứng đờ lại, họ chỉ dám đứng nhìn mà không thể làm điều gì khác nữa

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đầu Gấu! Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

- Giờ thì mọi người đã hiểu vì sao thằng nhóc này nó không muốn cho ai nhìn thấy mặt chưa. _ ông nói bằng giọng ôn tồn
 - Thực sự tôi không thể tin được, tôi nghĩ là hắn ta dấu bí mặt nào đó. chúng tôi vô cùng xin lỗi.
 - Không có gì đâu _ nó cười.
 - Thằng nhóc này bị bỏng trong một vụ cháy gần nhà, nó lao vào lấy đồ quan trọng hộ họ nên đã bị cháy thêm nửa mặt, vì tự ti với khuôn mặt xù xì đáng sợ của mình, sợ người ngoài không ai muốn nói chuyện tiếp xúc nên đi đâu nó cũng mang theo cái khẩu trang đen. _ ông cười hiền quay sang xoa đầu nó.
 - Chúng tôi xin lỗi. _ mọi người hơi cúi đầu.
 - Vì thế đừng nên nghi ngờ ai đó quá, họ chắc chắn phải có lý do nên họ mới làm vậy. Cứ kệ họ đi, coi như đây là một bài học được chứ.
 - Vâng, Tụi em xin phép thầy đi về trước ạ.
 - Ừ. Đi đường cẩn thận
- Họ vừa đi khuất thì nó ôm chầm lấy thầy:
- Thầy à. Thầy về sao không báo với con một câu
 - Thầy về được 2 ngày rồi. Ta muốn cho con một bất ngờ thôi mà.
 - Cảm ơn thầy đã giúp con nha. Con không nghĩ là thầy biến khuôn mặt con thành thế này được đâu _ nó từ từ tháo cái mặt nạ xù xì xuống.

- Cảm ơn gì chứ, ta đã hứa là giữ thân phận cho con cơ mà.
 - Mà sao thầy chuẩn bị kĩ thế, như thầy biết trước vậy đó.
 - Trời. Ta đứng đây từ đầu trận đấu cơ, muốn xem con sau bao ngày xa ta có chút nào tiến bộ không, con khá hơn nhiều đó, còn cái mặt nạ thì lúc nào ta cũng chuẩn bị trong balô vì ta biết sẽ có ngày này, chỉ là lúc đi ta quên không đưa cho con thôi.
 - Hic. Chỉ có thầy là hiểu con nhất mà. _ nó lại ôm chầm lấy thầy.
 - Con bé này, lớn rồi đó _ thầy xoa đầu nó.
 - Con chỉ lớn với người ngoài thôi, còn với thầy con lúc nào cũng bé hết, thầy bảo con vậy mà.
 - Được rồi. Ta giới thiệu cho con 2 người bạn mới. Đây là Cường và Duy. họ là 2 anh em ruột cũng là những tay chơi bóng rổ được phổ chuyên nghiệp. Giờ họ sẽ về sống với con.
 - Gì cơ ạ. Sống với con.
 - Ta sẽ giải thích sau, giờ con làm quen với họ đi
 - Vâng. Xin chào mình là Hân, rất vui được làm quen với 2 bạn _ nó đưa tay ra phía trước.
 - Ừm. Mình là Cường còn đây là Duy em mình, nó kém bạn một tuổi đó. _ Cường cũng đưa tay ra chào hỏi.
 - Bây giờ chúng ta về nhà thôi. _ thầy cười
 - Về nhà ai ạ. _ nó tròn mắt
 - À nhà thầy.
 - Con không đi được rồi. Con phải vào bệnh viện.
 - Sao. Nhà con có ai ốm à.
 - Vâng. Huy lại phát bệnh ạ.
 - Bố mẹ con thì sao, vẫn khỏe chứ.
 - Không. Họ mất rồi _ Giọng nó trầm xuống.
 - Thôi, ta sẽ nói chuyện này sau. Giờ thì 4 thầy trò mình cũng vào viện đi.
 - Cũng được ạ.
- 4 người họ đi vào bệnh viện thăm Huy dù thời gian đã khá muộn.
- Thằng bé nằm ở đây lâu chưa _ Cường tỏ ý quan tâm
 - Nhóc cũng mới nằm thôi ạ.
 - chị Hân này, thế ngày nào chị cũng vào đây sao _ Duy tròn mắt hỏi
 - đừng nhìn chị như thế, ừ, ngày nào chị cũng vào nhưng không được lâu, chủ yếu là nó tự chăm sóc mình thôi.
 - Chị đi học cả ngày à
 - Không, chị học nửa buổi còn nửa buổi phải đi làm thêm
 - Làm thêm á _ 2 anh em họ tròn mắt
 - Làm gì mà ngạc nhiên thế. _ nó cười.
 - Nhà Hân khó khăn, con bé vừa đi học vừa đi làm đỡ bố mẹ từ khi mới lớn, lúc nào cũng có học bổng của trường, giờ bố mẹ mất rồi, nó phải đi làm thêm nhiều cũng đúng thôi _ thầy giải thích.
 - Chị giỏi thật đó _ Duy cười.
 - Có gì đâu. Cũng một phần là trách nhiệm, chứ có ai muốn mình vất vả thêm đâu. Với lại làm việc ngoài xã hội cũng chẳng dễ dàng gì mà. _ nó vừa nói

vừa lấy khăn ướt lau mồ hôi cho Huy.

- Giờ con ở đâu.
- Vẫn nhà đó thôi ạ.
- Từ mai, Cường và Duy sẽ giúp con dọn đồ sang nhà ta ở.
- Không được đâu thầy, con không thể làm phiền thầy như thế được.
- Ở nhà ta là phải làm việc đó.
- Là sao ạ _ 3 người đều tò mò nhìn thầy.
- Thì nhà ta rộng lắm, có vườn, nhà to, vì thế ta sẽ không thuê người làm mà để 3 con tự chăm sóc cây cối, dọn dẹp nhà cửa, hơn thế là phải luyện tập bóng rổ thường xuyên để làm một đội 3 người chắc chắn.
- Nhưng chúng con sẽ tập ở đâu _ Cường nói
- Sau nhà có một đám đất trống khá rộng, 3 con tự xây đắp nên để tập. Ổn chứ.
- Như thế được không ạ. _ nó gãi đầu
- sao. con không muốn làm à
- Không ạ. Con chỉ sợ phiền thầy thôi.
- Phiền cái gì chứ. Cứ thế đi,. Giờ muộn rồi, con cũng về ngủ đi, mai đi học, để ta trông nhóc cho.
- Thế còn con và anh cường ạ.
- Thuê nhà nghỉ ngủ tạm một hôm đi. _ thầy nháy mắt.
- Trời _ 2 anh em ngã ngửa.

Sáng sớm ngày hôm sau nó mang đồ ăn cho thầy và Huy.

- Con vào sớm thế.
- Dạ con ghé qua thôi, con còn phải đi học nữa. _ nó lễ phép.
- Chị ơi, thầy nói là chị em mình có nhà mới đó.
- À ừ. Tại hôm qua thấy em ngủ ngon quá chị không đánh thức em dậy báo tin mừng đó.
- Vậy mình sẽ ở đâu hả chị.
- Ở nhà của thầy nè _ thầy cười hiền.
- thật sao ạ. chị ơi em thích lắm.
- Ừ được rồi. Giờ ăn nhiều uống thuốc đúng giờ thì sớm được về nhà thầy ở nghe chưa. _ xoa đầu Huy, nó cười
- Dạ. Em biết rồi.
- Thầy, nhờ thầy chăm sóc nhóc giúp em, giờ em đi học rồi.
- Ừ. Yên tâm, thầy thì có việc bận rồi, nhưng tí có 2 anh em nhà Cường Duy vào chơi với Huy rồi.
- Chơi ạ.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đầu Gấu! Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25

- Thì thằng Cường chăm sóc còn thằng Duy nó chơi, tính nó cũng trẻ con lắm mà.
- Vâng. Vậy con nhờ thầy gửi lời cảm ơn đến 2 anh em nhà họ. Giờ con xin phép con đi học ạ.
- Ừ. Đi học đi.

Mọi chuyện trên trường cũng không có gì thay đổi, hôm nay hấn nghỉ học, chỉ có Long và hoàng đi, tuy nói là không để ý, nhưng thỉnh thoảng thấy lạ lạ trống trống sau lưng nên nó cũng hơi quay đầu về sau nhìn, rồi lắc nhẹ đầu quay lên.

Thực ra thì hôm nay là ngày dỡ của mẹ hấn. Hấn đã một mình mang bó hoa ly trắng ra mộ, chỉ ngồi đó hàng giờ đồng hồ để nhìn lên tấm bia và bức ảnh của người phụ nữ đẹp, một nét đẹp quý phái dịu dàng ấm áp như những tia nắng bắt đầu cho một ngày mới. Hấn cười, nụ cười không ai hiểu được:

- mẹ ơi giờ ông ta hạnh phúc lắm, con cũng đã tách khỏi nhà rồi. con không thể sống khi nhìn thấy họ hạnh phúc mẹ à. Có phải là con ích kỉ không mẹ. Con nhớ mẹ lắm, con nhớ món trứng cuộn của mẹ quá, nhớ cả món mì ốp trứng của mẹ nữa... mẹ à. Cho con được mền yếu chỉ khi ở cạnh mẹ thôi mẹ nhé.

Hấn cứ ngồi quỳ trước mộ mẹ cho đến khi có tiếng nói:

- Tôi biết là ông ở đây mà _ Giọng hoàng ấm áp
- Hai ông _ hấn ngạc nhiên.
- Cứ ngày này là ông mất tích, với tư cách là một người bạn tôi phải làm điều gì đó chứ _ log đặt tay lên vai Hoàng.
- Quỳ từ sáng giờ đủ rồi đó, khóc sưng mắt rồi, giờ đi về cùng chúng tôi thôi _ Hoàng đưa tay ra nhìn hấn
- Cảm ơn nhiều lắm _ hấn nắm lấy tay Hoàng đứng dậy.
- Ông khùng hả, cảm ơn cái gì chứ, ông nói thế là không coi tụi tôi là bạn rồi nha. _ Long khoắc vai hấn.
- Long nói đúng đó, bạn bè mà, phải hiểu nhau chứ. _ Hoàng nháy mắt
- Được rồi, hôm nay tôi muốn đi đâu đó khuấy khoả một chút, 2 ông giúp tôi nha.
- Bar. _ Long hí hửng.
- Không được, hôm nay tôi không được uống đồ có cồn.
- À À À. _ Long và Hoàng kéo dài.
- Vậy một trận bóng rổ đường phố không. _ Hoàng cười khoắc vai 2 thằng bạn.
- Ý kiến hay. hehe

- Mẹ à, bên cạnh con luôn có những người bạn tốt như thế này đó. họ sẽ luôn ở cạnh con, hiểu và bảo vệ con như mẹ vậy. Mẹ vui chứ, con cũng vui lắm. Vì con biết rằng trên đời này con sẽ không cô đơn dù con đã mất mẹ _ hấn nhìn lên trời, mỉm cười, một nụ cười thể hiện niềm hạnh phúc thực sự

Rồi 3 người họ về CLUB bóng rổ của trường để chơi một trận bóng rổ với tất cả niềm đam mê. Một lúc lâu khi tất cả đã mệt mỏi họ nằm ra sân:

- thoải mái không _ Long hỏi vu vơ
- Cũng ổn, nhưng tôi muốn đấu một trận với ai đó để thể hiện khả năng, và tinh thần đoàn kết của 3 đứa mình.
- Nếu như đấu chính thức thì giờ chắc là rất khó phải trong mùa giải cơ. _ Hoàng nói
- À. Bóng rổ đường phố thì sao. _ Long bật dậy
- Gì, sao ông biết hay vậy _ hấn cười.
- Tôi chưa chơi bao giờ nhưng biết khá rõ và muốn thử nó rồi. _ Hoàng cũng ngồi dậy
- Vậy thì tối nay nha. Để tôi gọi cho thằng em hẹn trước vậy _ Long rút điện thoại ra bấm bấm. Một lúc sau _ ok. 10h tại sân bóng sau khi công trình đang xây dựng giữa thành phố đó.
- Được thôi, giờ đi ăn cái gì đã, tối lấy tinh thần _ hấn đứng dậy.

- Dĩ nhiên là đc rồi. _ Hoàng kéo tay Long lên.
- Đi thôi _ 3 người họ cùng đồng thành (trẻ con).

Nó về nhà thì thầy gọi điện cho Cường sang dọn đồ để chuyển về nhà mới luôn còn Duy có nhiệm vụ ngồi chơi với Huy. Cường giúp nó xong xuôi và về nhà thầy theo sự chỉ dẫn của ông. Thực sự thì cả 2 đều ngạc nhiên trước ngôi nhà của thầy và không ai nghĩ tới là nó sẽ như thế, thực sự nó rất đẹp và rộng, đúng như thầy nói là thầy vườn rất rộng và ngôi nhà được đặt ở giữa vườn. đang phải khuôn đồ vật và thì có người gọi điện cho nó là người tổ chức những cuộc thi bóng rổ đường phố mà nó thường tham gia, nhưng nó không hề mang mic đôi giọng ở đây đành đưa máy cho Cường nghe(bắt loa ngoài):

- Có chuyện gì thế ạ.
- Bóng rổ hả, tối nay rảnh không

Cường nhìn nó, nó gật đầu:

- Dạ rảnh có gì không ạ.
- 10h tối nay giao lưu một trận đấu với một đội bóng 3 người mới nhá, nhưng có lẽ họ cũng rất mạnh, tự chọn người đi nha.
- Vâng.

Rồi Cường quay sang nhìn nó, nó nhún vai tỏ vẻ bó tay. Mọi chuyện xong xuôi thì thầy đến, nó và cường hỏi ý kiến thầy, thầy cười:

- các con có cơ hội được thể hiện tài năng của mình rồi.
- Là sao ạ. _ Cường thắc mắc
- Con, Hân và Duy sẽ là đội 3 người.
- Hân. Nhưng hân là con gái _ Cường chỉ chỉ
- Con gái nào. _ Hân gõ đầu Cường
- Đúng mà.
- Thế lần đầu tiên anh gặp em em là con gì, ở sân bóng đó.
- À ừ. Anh quên _ cường nghĩ nghĩ một lúc rồi cười trả lời.
- Liên lạc với Duy đi, rồi cứ theo kế hoạch đã định mà làm, được chứ.
- Dạ được. _ nó và cường cùng cười.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đầu Gấu! Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

9h30. Nó, Duy và Cường đã chuẩn bị thật kĩ lưỡng cho trận đấu này. Đây là trận đấu đầu tiên 3 người phối hợp với nhau, thực sự dù họ có là những tay chơi bóng rổ chuyên nghiệp nhưng không có những đồng đội phối hợp ăn ý thì thật khó mà nghi điểm, trong khi đó, trận đấu ngày hôm nay họ sẽ gặp một đối thủ khá mạnh như người quản lí vừa nói.

Còn hân, hôm nay tâm trạng của hân rất vui và hân cũng tự hứa với bản thân là phải chơi trận này thật tốt, không vì điều gì cả, chỉ là vì đam mê của chính mình và 2 người bạn. Và hân cũng nhận ra một điều quan trọng là hân sẽ không bao giờ cô đơn, vì hân có Long có Hoàng là những người bạn tốt, những người bạn thực sự trong cuộc đời mình.

Đúng như những gì đã hẹn, 10h cả 2 bên đều có mặt ở sân bóng rổ, đội của hân mặc chiếc áo màu trắng có hình con rồng đen được thuê tính tế ở giữa áo. Còn đội nó là những bộ đồ kín đáo và riêng nó thì luôn mang bên mình chiếc khẩu trang đen kì bí.

Cả hân, Hoàng và Long đều chú ý đến người bật mặt đằng trước kia. Nhưng khi tiếng còi báo hiệu trận đấu bắt đầu thì cả hai bên đội đều thực sự chú tâm vào giành bóng. Cả nửa thời gian rồi mà cả hai đội vẫn không đội nào nghi được điểm, vì thực sự cả hai bên đều quá mạnh, bóng cứ về đến cung

thành là bị chặn lại bởi những đôi tay chắc khỏe, nó và hấn va chạm đã không biết bao nhiêu lần, cứ mỗi khi đứng trước mặt nó nhìn vào đôi mắt của nó hấn lại có cảm giác vô cùng quen thuộc nhưng thực sự là không thể nhận ra đó là ai. Quả bóng màu cam cứ truyền tay người này rồi lại tay người khác nhưng chưa một lần vào rổ. 6 người trong cuộc toàn thân đã ướt đầm mồ hôi, quản lí và mọi người đứng ngoài xem ai cũng nôn nóng, họ chưa bao giờ thấy một trận đấu nào như này, họ đều ngang tài ngang sức. Sự phối hợp chặt chẽ giữa các thành viên trong một đội và những kí hiệu khi dẫn bóng về cung thành đối phương họ như nắm chắc trong lòng bàn tay. Nói về sự phối hợp của đội nó thì không ai có thể tin được đây là lần đầu tiên họ chơi cùng với nhau, hai anh em nhà Cường và Duy thì không phải nói vì họ từ lúc nhỏ đã được huấn luyện là một cặp ra sân. Nhưng còn nó thì đây quả là một sự ngỡ ngàng, 5' đầu trận đấu hầu như chỉ có Cường và Duy dẫn bóng để ghi điểm, thậm chí nhiều lúc nó còn đứng ngơ là một chỗ để nhìn gì đó, đến khi bóng từ tay Duy bị Long cướp nó mới ngỡ ngàng trở về với chặn đầu, và từ đó thì nó, Duy và Cường phối hợp vô cùng ăn ý, thậm chí một tay cừ bóng rổ như hấn cũng phải phần nào gương mặt, hay một người giỏi quan sát như Hoàng cũng khó tìm ra chỗ hở trong những lần giao bóng cho đồng đội của nó. Còn Long một cầu thủ chặn bóng xếp vào hạng đỉnh bởi chiều cao và khả năng bật nhảy của anh cũng nhiều khi phải tròn mắt khi thấy Duy với cú bật nhảy nhẹ nhàng mà bắt được bóng từ tay của Hoàng ra. Cả 2 đội đều là những người có kinh nghiệm bóng rổ nhiều năm và đã thi đấu nhiều lần vì vậy nên họ không hề chủ quan về đối thủ của mình.

Gần kết thúc hiệp 2 tỉ số của 2 đội vẫn là 0-0. Hấn là một người ra sân và chưa chịu thua bao giờ. Nói ra đấu bóng rổ đường phố nhưng từ đầu trận tới giờ chưa bên nào sử dụng đến những đòn cần thiết trong một trận bóng đường phố. Mồ hôi đầm đìa trên má và cổ của 6 người trên sân hiện giờ. Sau lớp khẩu trang đen, nó thở những hơi thở gấp gáp và nở một nụ cười như biết trước được điều gì đó, khi nó và hấn cùng đứng nên để lấy bóng. Nó không hề nhìn vào hấn chỉ tập trung vào quả bóng, nó biết hấn đang nhìn nó để tìm ra khuôn mặt sau lớp khẩu trang bí ẩn, nó giật một chân về phía trước, ngược mặt mờ to nhìn hấn đồng thời luôn tay lấy bóng từ hấn. Hấn lúc này đang ngỡ ngàng vì đột nhiên cái người từ đầu trận đấu chưa một lần nào nhìn thẳng vào mắt hấn vậy mà ... nên một chút ngỡ ngàng hấn đã mất bóng. Nó chuyển bóng cho Cường và tìm cách chặn cách tay cứng cáp của Hoàng trên không và nó đã làm được, qua mặt Hoàng nó dễ dàng luôn qua thân hình chắc khỏe của Long bên cung thành. Trở ngại cuối cùng nó cũng đã vượt qua và đội nó đã ghi được điểm đầu tiên.

Nó vui mừng đến nỗi nằm ngay ra sân, cười, một nụ cười không ai thấy được cũng những nhịp thở không đều đặn. Hai anh em là Cường cũng đã thấy được khả năng dẫn bóng và khiến đối phương phải bất ngờ của nó một phần thần phục và một phần cũng tò mò, vì trận đấu trước khi 2 người đứng ngoài cùng Thầy xem nó chơi bóng thì chưa từng thấy nó thể hiện điều này. Ngạc nhiên hơn thế nữa phải là 3 con người chưa từng thua trận đấu nào kia. Hoàng ngỡ ngàng khi thấy hấn dễ mất bóng mà vẫn còn đứng yên trong trạng thái đó nên nó mới có thể dễ dàng vượt qua, còn Long vì thấy 2 người bạn của mình như bị sao đó nên cũng không để ý.

- ông không sao chứ. _ hoàng đến vỗ vai hấn

- Tôi không. Bắt đầu thôi. Chúng ta không thể thua _ hấn nhìn Hoàng bằng ánh mắt cương quyết.

- Được rồi _ Hoàng quay lại nhìn Long và cười, một nụ cười thể hiện sự đoàn kết và quyết thắng.

Nó chỉ có thể lừa hấn được một lần mà thôi. Ngay khi bóng trước mặt hấn đã cướp được bóng nhưng nó không chịu thua và đuổi theo. Cú vọt từ trên không và nó lấy được bóng nhưng lập tức hấn đặt tay nên quả bóng mà nó đang cầm trên tay dùng lực ép mạnh xuống là lật bóng nó mất đã ngã nhưng tay vẫn giữ lấy bóng, hấn kéo bóng và đập cả quả bóng vào mặt nó, tiếp là một đòn đập vào bụng đúng như một trận bóng rổ đường phố. Sau đó ném bóng cho Hoàng để nghỉ điểm. Cường và Duy nhìn thấy nó bị thương ắt hết tinh thần thi đấu nên đã để đội bạn giành điểm. Và điểm số bây giờ là 1-1 cũng đồng thời tiếng còi báo kết thúc trận đấu vang lên. Duy chạy nhào tới chỗ nó:

- Chị... nhầm Anh không bị sao chứ.

- Khụ... không sao đâu, anh vẫn ổn mà _ Nó ngồi dậy.

- Nài nhóc, tý vào thăm Huy thì khám ngay đi nhá, không nhẹ đâu.

- Vâng. Em biết rồi

Rồi Cường và Duy cầm tay nó kéo dậy. Một tay nó ôm bụng, mặt khề nhảnh. Hấn bước đến: - Luật mà, chắc là cậu không sao chứ _ Hấn cười khẩy.

- Tôi không sao. Mới một bàn thắng mà anh đã ngông cuồng vậy sao. _ Nó ngược nên nhìn hấn

- Ồ. Vậy sao. đừng tỏ ra mình biết, hiểu chưa.

- Anh chưa đủ tư cách để dạy dỗ tôi đâu, mới chỉ là một trận đấu thôi.

- Các người nghĩ các người giỏi lắm sao.

- Chỉ anh nghĩ thế thôi, chúng tôi thì chưa bao giờ.

- Đúng là bọn không ra gì mà.

- Anh này, mẹ anh không dạy cách anh ăn nói khi ra xa hội sao, người mới mà đã thế này rồi. tôi mà có đứa con như anh tôi sẽ không để nó ngông cuồng thế này đâu. _ Nó trừng mắt nhìn hấn.

Hấn không thể nhìn thấy thái độ của nó chỉ qua đôi mắt, nhưng giọng nói cương quyết và mĩa mai thì hấn có thể hiểu rõ, và trên đời này nó ghét nhất là kẻ nào giám động tới mẹ nó. Hấn nghĩ trong tích tắc nắm chặt nắm đấm và đấm thẳng vào mặt nó một cú đau điếng, nó ngã, hấn còn đập thêm nó một cái vào chân:

- Thằng ... này là cái gì mà có quyền phê phán mẹ tao chứ. ... này làm gì có quyền mà trách bà ấy....HẢ

Thấy hấn giận dữ, Long và Hoàng đã kịp thời dừng tay hấn lại. Nó chống tay đứng dậy, đứng sát vào nó không một chút sợ hãi.

- Nếu như anh muốn không ai động vào mẹ anh thì sống cho tử tế vào. Đùng lúc nào cũng tỏ ra mình là nhất vậy đó. Nhảm lảm anh biết không.

- Cậu đi đi. Bọn tôi hiện giờ không ổn đừng gây sự nữa _ Hoàng nói

- Đúng đó. _ Long cũng đồng tình.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đầu Gấu! Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

- Lên nhớ. Tôi sẽ vượt anh _ nó nói rồi nhìn 2 người kia khẽ cúi chào rồi ra về cùng Cường và Duy.

Trong sự ghim chặt của 2 thằng bạn, hấn bắt đầu trở lại bình thường. Rồi hấn ngồi gục xuống sân:

- Sao ông mất bình tĩnh vậy. _ hoàng cũng ngồi xuống cạnh hấn

- Tôi không biết nữa. Thằng nhóc đó là người duy nhất động đến bà ấy.... tôi.

- Được rồi, mọi chuyện qua rồi mà _ Long vỗ vai

- Tôi thấy hấn quen lắm. Tôi phải điều tra được hấn.

- Sao tôi không thấy điều đó nhỉ _ Long ngo ngoác.

- Tôi cũng không. _ Hoàng nhún vai.

- Vừa này cũng vì đột nhiên thằng nhóc đó nhìn tôi lạ kì nên tôi mới mất bóng đó.

- Ủ. Thảo nào, tôi cũng hơi ngạc nhiên, chưa bao giờ tôi thấy ông trên sân mà như thế cả _ Long gật gù.

- Thôi. Về thôi. _ hoàng đứng dậy trước.

- Ủ. _ Long và hấn cũng đứng lên ngay.

Quay lại với nó lúc này, vừa ăn một cú đấm của hấn, môi nó bật máu, lại thêm quả bóng lúc trước vào mặt cùng một chỗ giờ nó tím bầm nên. Duy lo lắng:

- Chị không sao đấy chứ.

- Không sao mà, bóng rổ đường phố thế này là nhẹ đó. _ nó đưa tay gạt đi chút máu con vương trên khoé môi.

- Haizz! đội này cũng mạnh thật đó. _ Cường vừa đi vừa nói.

- Chứ gì nữa. mãi mới nghỉ được một điểm _ Huy lon ton _ à mà sao lúc này chị dẫn được bóng qua mặt tên đầu tiên thế.

- À. Biết điểm yếu của nó thôi.

- Ủ. Anh cũng hơi bất ngờ _ Cường cười.

- Lát chị vào viện nhớ kiểm tra qua đi nha. _ Huy nhắc nhở.

- Chị biết rồi mà. Anh em nhà em nhắc hoài à _ Nó cười.

Nó thăm Huy rồi về nhà, người nó uest oải mệt mỏi. Từ trước tới nay nó chưa chơi trận nào lại mệt như thế này. Nói là kiểm tra nhưng muộn rồi nên nó cũng đến phòng kiểm tra đứng một lúc rồi về chứ kiểm tra gì đâu. Về phòng nó nằm vật ra, ôm cái bụng đang nhói nên của nó. Lực của hấn cũng mạnh thật đó. Nó đi tắm rồi nằm giường suy nghĩ về hành động của hấn vừa nãy “không lẽ mình đã sai, hấn yêu mẹ hấn đến vậy sao, nhưng sao hấn lại cư xử thô lỗ trước đám đông thế cơ chứ”. Rồi nó thiếp đi lúc nào không biết. Như một lịch trình được sắp trước, nó đến bệnh viện và đến trường. Vẫn nhìn

thấy nó đã chạy đến ké tay sênh sếch về bàn:

- Bà làm sao thế kia. _ Vân đưa tay nên chạm vào má nó
- À ừm. thì va chạm nhẹ ý mà. _ nó áp ứng
- Không đúng, hôm qua bà lại đi chơi bóng nữa đúng không.
- Ừm... _ tránh mặt. lúi húi lấy sách vở.
- Tôi biết mà. Thế trên người con bị chỗ nào nữa không.
- Hết rồi. Khổ lắm _ nó cười.
- Bà cứ liệu đấy. Tôi mà biết bà cứ dẫu tôi là tôi không chơi mý bà nữa đâu nhé.
- Tôi đâu có giám dẫu bà đâu.
- Hừ. Biết thế là tốt.
- À mà bà này. Tôi chuyển nhà rồi.
- Cái gì cơ. Chuyển nhà. Chuyển đi đâu _ Vân tròn mắt nhìn nó rồi hét lên.
- Bé bé cái miệng thôi, tôi chuyển đến nhà thầy.
- Ừm. Thế là tôi an tâm biết bao nhiêu rồi. Hừ.
- Thế tôi mới cần thông báo cho bà chứ.

Rồi nó và Vân cười đùa cho đến khi hần đến lớp, nhìn thấy môi nó có vết nứt lại bầm ở má, hần đặt cặp xuống bàn lằm bằm:

- cô lại đi đánh nhau đúng không. _ hần kéo vai nó.
- Anh điên à. Tôi làm gì kệ tôi, liên quan gì đến anh. _ nó hất tay hần ra.
- chỉ là Phong nó quan tâm em thôi mà _ Hoàng khẽ nói.
- Tôi không cần. _ rồi nó quay lên.

3 người kia chỉ biết nhìn nhau, nhún vai, riêng hần một chút gì đó buồn và một chút băng khuâng về đôi mắt của người chơi bóng tối qua. đến giờ mà hần vẫn không thể nhận ra sự giốn nhau đó.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đầu Gấu! Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Tối nay nó vẫn đến bar làm như bình thường, với bộ dạng của nó hiện giờ chẳng ai biết nó là con gái, chỉ là một thằng nhóc với khuôn mặt baby mà thôi, nhưng có một người đã theo nó bao ngày hôm nay. Mà hôm nay người đó đã cười khi nhìn thấy nó.

Nó bê đồ uống đến một bàn có 3 người con gái ăn mặc sexy, phấn son lòe loẹt:

- Mời chị dùng ạ. _ nó cúi đầu lễ phép
- Ê nhóc, baby thế. _ 1 người kéo tay nó lại
- Ở đây uống với chị đi. _ 1 người khác nói.
- Dạ. Em xin phép, em con có việc ạ. _ nó cúi đầu.
- Yên tâm, để chị nói với chị quản lí cho.

Nó đành phải ngồi xuống, nếu như trước kia là thân phận một đứa con gái thì nó phải cố gắng tránh nhưng bây giờ với một bề ngoài như một thằng con trai thì nó cố gắng mà ngồi vậy, thực sự mà nói từ bé giờ nó chưa một lần chạm vào bia rượu. Như biết được điều đó, 3 người con gái kia cứ ép nó uống khá nhiều, khiến nó say bê bết phải xin phép đi vào phòng trong. Chị quản lý đưa nó nằm nghỉ một lát rồi nó cũng đi về. giờ mới có 9h30. Nó đi chân nó vấp vào chân kia, bước cũng không vững nữa, rồi ngã ở ven đường, lôn thốc lôn tháo, nằm vật ra, mệt mỏi. Bước được thêm vài bước nữa nó thấy một lũ người cầm côn, gậy đứng trước mặt nó cười ha hả, mắt nó mờ mờ không nhìn rõ gì cả, nhưng nó nhìn thấy một kẻ rất quen – là ông ta - người mà nó đã bắt lại ở bar mấy hôm trước thôi. Ông ta đập nó ngã:

- Mày đừng tưởng mày cắt tóc mà qua mặt được tao nha con oắt, để sao xem lúc mày say thế này rồi mày còn đánh được ai nữa không. Chúng mày đầu đánh chết con này cho tao.

Ông ta nói rồi không biết bao nhiêu người nữa nhảy vào đánh nó. Nó thực sự đã còn còn sức để đứng dậy nữa chứ không nói là đánh trả. Cứ từng cú đá, từng đòn gậy quật vào vào người nó đau điếng, nó không biết gọi ai để cứu vào lúc này cả, nó chẳng có ai để dựa dẫm cả. Dù nó cố tỏ ra mạnh mẽ đấy, nhưng nó cũng yếu đuối lắm, cũng đau lắm, và cũng hay khóc như những đứa con gái khác. Nhiều lúc ngồi một mình nó từng mơ có một ai đó cho nó nựng bờ vai rộng để dựa dẫm, một ai đó có thể lau được giọt nước mắt trong lòng của nó, nhưng nó biết là sẽ chẳng có ai vì con người nó sống ngoài là một, nội tâm nó lại là một. Không ai có thể hiểu nó được. Nó co người lại, nắm chắc lấy tay để không bật ra một tiếng khóc nào. Chúng đánh chán rồi chúng đi. Nó mỉm cười, một nụ cười nhạt như chưa bao giờ hết. Nó kiệt sức rồi nó không còn đủ sức để bấm số điện thoại của bất kì ai. Người nó giờ toàn thân ê ẩm, máu nhiều lắm, máu ở môi, ở tay, ở chân... ở đâu trên người nó giờ cũng thấy có máu và những vết bầm tím đến đáng thương. Trời lại mưa. ông trời ghét nó vậy sao, tại sao ông lại cho mưa vào lúc này. Nó khóc, đây là lần đầu tiên nó khóc cho chính nó. ông trời để nó thành ra thế này chưa đủ sao ông còn dội nước vào người nó nữa. Một chiếc ô tô vụt qua nhanh như một tia sét, nó mờ mờ mọi thứ trước mắt nó chờ nên ảo như chưa từng. Có chuông điện thoại, nó cố gắng lấy ra, nó chẳng biết là ai nữa, màn hình đã ướt hết cả rồi, nó bấm nghe:

- Cô đang ở đâu đó. Trời mưa. Cô về chưa.

- Tôi.... không... không... _ rồi chiếc điện thoại trên tay nó rơi xuống, nó nằm dưới đất giữa một thân hình đầy máu và vết thương, nó dầm mình dưới mưa, để mưa rửa trôi những vết máu trên người nó. Bất chợt nó cười, nhạt quá, dường như nó biết nó không còn cơ hội nào để quay về nữa. Không còn ai cứu nó nữa, không còn ai giúp được nó nữa.

Hắn ngồi trong xe, lo lắng, không hiểu nó nói gì, sao nó lại tắt máy, hay đã có chuyện gì xảy ra, thấy giọng nó ập ứng quá à, vừa nãy đứng xin số chị quản lý ở bar nghe nói nó say về rồi mà, thì phải gặp trên đường rồi chứ. Rồi hắn đến một cái xác nằm bên đường, tóc và nước đã che hết mặt, nhưng cái balô đó Là nó... đúng là nó rồi. Hắn quay xe rồi phi như điên về chỗ nó. Hắn tự trách sao lại có thể để nó như vậy được cơ chứ. Hắn dựng xe xuống, lật người nó lên. Hắn bàng hoàng ... đúng là nó rồi...

- Hân... Hân. tỉnh lại đi. Sao lại thành ra thế này cơ chứ.

Hắn hoảng loạn rồi bế nó lên xe. Lại một lần nữa, hắn đi xe như không nhìn thấy gì nữa cả, mưa trắng xóa trước mắt mà hắn vẫn cứ giữ nguyên một tốc độ nhanh nhất có thể. Người đó đang rất yếu, hắn phải đi thật nhanh để cứu con nhỏ đang ghệt đang nằm kia. Mọi nó tái nhợt đi như không còn chút sức sống nào đó, Người nó lạnh ngắt, những vết thương vẫn đang rỉ máu cùng với nước.

Nó được đưa vào phòng cấp cứu. Trong lúc chờ đợi Hắn gọi điện cho Hoàng và Long nói qua mọi chuyện, và nhắc gọi cho Vân đến bệnh viện ngay.

Ôm chiếc balô ướt đẫm của nó. Hắn như đang tìm một chút gì đó quen thuộc. Hắn thấy tim mình như lệch nhịp, tại sao như nhìn thấy nó như thế hắn lại lo lắng đến vậy chứ. Hắn chưa làm thế với bất kì ai. Hắn kiểm tra trong balô chẳng có thứ gì quang trọng cả, ngoài một bộ quần áo học sinh và một ít đồ vật, hắn quyết tâm dũ nó.

Cửa phòng cấp cứu được mở. Hắn hốt hoảng chạy đến:

- Bác sĩ ơi, bạn cháu không sao chứ ạ, cô ấy ổn rồi đúng không

- Cháu bình tĩnh đi. Cô bé bị thương nặng, hơn nữa lại ngấm nước mưa, nên hiện nay vẫn phải trong thời gian theo dõi.

- Vâng. Cháu biết rồi ạ.

Rồi bác sĩ đi, hắn đứng ngoài lan can nhìn nó qua ô cửa kính phòng bệnh. Hoàng và Long đến:

- Hân đâu rồi _ Long hỏi

- Trong kia kia _ hắn chỉ vào phòng. - Cô bé không sao chứ. _ Hoàng lo lắng

- Không sao sao được, nghe bác sĩ nói nguy hiểm lắm còn phải theo dõi nữa.

- Có chuyện gì mà lại thành ra thế.

- Tôi cũng không rõ nữa, con nhỏ bị ai đó đánh trong tình trạng người nồng nặc mùi bia và dầm mưa nữa.

- Bị đánh nhưng đó là ai. _ Long nói gấp.

- Làm sao tôi biết. Tôi mà biết thì giờ đã không ở đây nữa rồi _ Hắn dầm vào tường.

- Nhưng sao con bé lại uống bia rượu thế.
- Ủ. Đứng rồi đó.
- Trời. Cái đó tôi càng thắc mắc nhiều nữa đó. Thôi đừng hỏi nữa. đau đầu quá đi.
- Ủ. Hân sắp được chuyển sang phòng theo dõi rồi, liên lạc với gia đình con bé đi chứ. _ Hoàng nhìn 2 người.
- Nói cũng đúng nhưng giờ chúng ta biết liên lạc kiểu gì.
- gọi cho Vân đi. _ Hoàng nói.
- Tôi không có số _ hân khẽ nhăn.
- Tôi có đây rồi _ Long lấy điện thoại rồi gọi cho Vân. Xong xuôi, Hoàng và hân nhìn Long cười:
- Sao ông có số Vân vậy. _ hân nháy mắt
- Ồ ... thì.. tôi lấy ở chỗ lớp trưởng đó.
- Không ý tôi là, ông lấy làm gì đó. _ Hoàng nhìn Long cười thích thú.
- Thì ... đôi lúc cũng cần như thế này đấy thôi.
- Tôi biết ý ông rồi nha. Để ý nhỏ từ lúc nào thế _ hân cười nhìn Long
- Không có mà.
- Ông dấu sao đc tụi tôi, đúng không ông _ Hoàng nhìn hân
- Thôi ... dẹp ... Hân chuyển phòng kia, lát nữa Vân đến giờ.
- ừ, được rồi, tạm tha, tra khảo sau.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đầu Gấu! Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Khi nó được chuyển sang phòng theo dõi được một lúc thì Vân đến. Vân nhìn thấy bộ dạng của nó bây giờ mà cứ nước mắt cứ chảy ròng ròng. Thực sự mà nói nhìn nó lúc này rất thảm thương, hầu như toàn cơ thể đều một màu trắng hết, màu trắng của chiếc chăn mỏng và màu trắng của những vết băng trên khắp người nó:

- Hân. Bà làm sao thế này. Sao lại ra nông nỗi này hả _ Vân cầm lấy tay nó thật chặt rồi khóc.
- Bình tĩnh đi _ Long đặt tay lên vai Vân.
- Nói cho tôi biết đi. tại sao cậu ấy lại thành ra thế này.
- Thực sự thì chúng tôi cũng chưa biết rõ chuyện gì xảy ra cả, Hoàng và Phong đang tìm hiểu.
- Thế còn anh, sao anh không đi.
- Tôi có nhiệm vụ ở danh canh trừng không cho kẻ lạ nào tiếp xúc với cô bé đo _ Long nhìn về phía nó.

đột nhiên hai người nghe tiếng mở cửa gấp gáp, là Huy, Huy chạy vào không dứt được bình tĩnh ôm chầm lấy cái thân mỏng manh của Hân đang nằm bất động trên giường.

- Chị ơi. Chị tỉnh dậy nhìn em đi, chị không được bỏ em đấy.
- Thôi nào Huy, để cho chị con nghỉ ngơi đi _ thầy bẻ thẳng bé nên.
- Thầy ơi, chị con không sao đúng không thầy.

- Ủ. Không có chuyện gì đâu, chị con mạnh mẽ lắm mà. Con đừng để kích động, cẩn thận lại ảnh hưởng đến sức khỏe đó.
- Híc. Con sợ chị Hân sẽ bỏ con lắm thầy à. _ thằng bé ôm thầy khóc.
- Hân sẽ không sao đâu con. Giờ ta đưa con về phòng nghỉ ngơi, rồi khi nào chị Hân tỉnh ta sẽ đưa con sang thăm, được không.
- Không, con muốn ở đây với chị cơ.
- Huy ngoan, đi về với thầy nhé, chị hân đã có chị chăm sóc ở đây rồi _ Vân cười nhẹ khi ngón mắt vẫn còn long lanh xoa đầu Huy
- Dạ. Em biết rồi.

Huy cùng thầy về phòng thì gặp Cường và Duy đang chạy vào:

- Thầy chị Hân không sao chứ _ Duy hớn hớn trong tiếng thở
- 2 đứa vào thăm nó đi. - Vâng. _ Hoàng hơi cúi đầu.

Khi bước vào phòng, Hoàng chợt nhận ra khuôn mặt quen thuộc là Long đang đứng cạnh Vân nhìn ra cửa, chưa kịp phản ứng gì thì Long đã thốt nên:

- Anh... chẳng phải anh là người chơi bóng rổ hôm nọ sao.
- Hà _ Lúc nay Duy mới chú ý đến Long khi ngay lúc vào chỉ dán mắt vào nó.
- Ủ. Cậu cũng nhớ lâu thật đó _ Cường cười.
- Chỉ mới đây thôi mà, sao mà không nhớ được.
- Là người của đội hôm trước đúng không anh _ Duy nhìn Cường
- Ủ.
- Chào anh, mong được gặp đội anh và chỉ giáo nhiều hơn nữa _ Duy khẽ cúi chào, nhưng không thiện cảm lắm, như một cách xã giao bình thường, vì Duy vẫn còn không quên được hôm đó, nó đã bị thương như thế nào.
- Không có gì, chúng tôi cũng cần học hỏi nhiều lắm _ Long cũng đáp lại một cách lịch sự.

Mọi người cũng chỉ nói chuyện qua lại vài câu rồi ai đi đường lấy, lúc này chỉ còn có Cường ngồi lại phòng nhìn nó thôi. Nó bơ phờ quá, thực ra thì Cường đã thích nó từ ngay lần đầu tiên gặp rồi, khi ở sân bóng nó bỏ chiếc mặt nạ xì xì ra, Cường chút bất ngờ trước khuôn mặt thanh tú của nó nhưng không ai thấy điều đó cả. Chỉ thời gian ngắn ở cạnh nó thôi nhưng Cường cảm nhận được điều gì nó rất lạ. Nó là một cô bé rất cứng rắn, tự tạo cho mình một vỏ bọc đáng sợ. Nhưng thực ra cô bé đó sống nội tâm nhiều lắm và điều đặc biệt là rất yêu quý cậu em trai của mình. Nó là người đầu tiên Cường gặp có đủ nghị lực sống đến thế, vừa học vừa đi làm để kiếm tiền nuôi hai chị em. Nhưng dù vất vả với những người thân thiết nó luôn giữ nụ cười trên môi và không bao giờ than trách điều gì với ai hết. Và luôn ngại ngùng khi nhờ vả ai đó bất kì điều gì ngay cả người thân với nó hơn ai hết là thầy. Nó lạ lắm. Cường cũng không biết nữa. Cường cũng không biết phải thể hiện tình yêu của mình như thế nào đây nữa. Cường cảm nhẹ lấy bàn tay của nó:

- Em nhanh khỏe nhé. Mọi người chờ em chờ cả nụ cười của em nữa.

Ở một góc khuất, có một người con trai đẹp kì lạ, mái tóc phớt nâu đang đứng nghe điện thoại cạnh chiếc xe của mình:

- Tìm được thằng cha đó chưa.
- Dạ rồi _ đầu dây bên kia.
- địa chỉ.
- Bãi công trường tại đường 43.
- được rồi. đứng đó. Anh đến giờ
- Vâng.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đầu Gấu! Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30

Lúc này trong bệnh viện nó vẫn chưa tỉnh, từ hôm qua giờ vẫn thế. Nó như không còn chút sức sống nào nữa ý. Hoàng và Long, Vân còn phải đi học vì vậy mà thời gian đến thăm nó không được nhiều, chỉ ghé một chút thôi. Như đã hứa trước mọi viện phí của nó đều được Hoàng tri trả hết. Mọi người hỏi thì Hoàng cũng chỉ cười; vì đó là nhiệm vụ thôi ă. Thấy Hoàng không muốn nói nên cũng không ai hỏi thêm gì nữa. Người ở cạnh nó nhiều nhất lúc này vẫn là Cường. Còn hấn, từ hôm đưa nó đến viện thì chưa một lần nào vào thăm, bệnh tình của Huy đã đỡ hơn nhiều vì vậy mà Huy được xuất viện và ngày nào cũng vào thăm chị cùng với thầy, nhưng thời gian đó cũng không phải là nhiều vì nhóc cũng phải đến trường và cố gắng phục hồi sức khoẻ.

Ở bãi công trường. Hấn đứng ngoài cùng với những chiếc mô tô phân khối lớn. Một tên đàn em đi ra:

- Có chuyện gì.
- Mày cũng ngang ngược gớm _ Hấn cười.
- Không phải chuyện của mày.
- được thôi. Tao muốn gặp ông chủ của mày.
- Ha ha. Mày nghĩ mày là ai, ông chủ tao là gì mà ai muốn gặp cũng được chắc.
- Vậy sao. Nghĩa là giờ mày chặn tao chứ gì.
- đúng đó, mày cũng khôn lắm.

Hấn cười, một nụ cười nửa miệng quen thuộc rồi một con dao phi với vận tốc của gió ghim thẳng vào tim của tên đàn em. Tên đó chết không kịp nói thêm một lời nào. Không một lời.

Hấn xuống xe và đi thẳng vào cùng với một số người khác. “RẦM” tiếng đập cửa. Những con người ngồi trong chút ngơ ngác rồi quay ra phía tiếng động vừa phát ra, chăm chú nhìn. Một người con trai bước vào, dưới ánh đèn mập mờ của căn phòng, dường như hấn đẹp hơn bao giờ hết. Đôi mắt sâu đến vô tận và khi nhìn vào nó người ta không thể đoán được chủ nhân của đôi mắt đó đang nghĩ gì muốn làm gì. Nhưng người ta có thể thấy được sự nguy hiểm cũng từ đôi mắt đó, khi sự giận giữ nên đến tột cùng và khi trên con mắt đó xuất hiện những tia máu đỏ lừ.

- Mày là ai, sao ngang nhiên giám vào đây _ một tên to cao đứng ngay cửa
- Mày không đủ tư cách hỏi tao là ai.
- Mày nghĩ mày đang đứng ở đâu mà to mồn
- Câm đi. Không phải chuyện của mày, người tao muốn gặp là ông chủ của mày cơ.
- Mày tưởng ai cũng gặp được ông sao.
- Dĩ nhiên, cũng chỉ là loại không ra gì mà. Gọi người chỉ để đánh một đứa con gái thì có phải đàn ông không. Phý _ Hấn nhổ nước bọt
- Mày... Tên đó toan giơ tay nên đâm hấn thì bị một con giao ghim thẳng vào tim.
- Đó là cái giá của mày. _ Hấn cười rồi đi thẳng tới chỗ một người đàn ông ăn mặc lịch lãm đang ngồi trên ghế cao mà ngay từ đầu khi bước vào hấn đã biết là ai trong bao con mắt ngạc nhiên.
- Chàng trai trẻ, có chuyện gì vậy _ người đàn ông đó nở một nụ cười, thân thiện đến phát tởm
- Trả thù.
- Haha. Ta gây thù trước oán với cậu sao.
- Không phải tôi mà là bạn của tôi.
- Không biết ai cả.
- Rồi ông cũng sẽ biết. - Cậu quá ngông cuồng rồi đó, khi đứng trong địa bàn của tôi.
- Tôi sẽ ngông với những loại người không ra gì.
- Thái độ lỗi lẫm và sự ngông cuồng của tuổi trẻ.
- Ông nghĩ sao. Dù có là thế nào cũng không bằng một thằng đàn ông thua một đứa con gái bởi bàn trong một quán bar, bị nó chọc đùa để rồi quay ra gọi người đánh nó, có đáng là đàn ông không. Một cách trả thù ngu ngốc và không đáng cho chó nhay. Tôi nói đúng không, ở một thằng con trai vô lễ và

ngông cuồng.

- Mày là ai. Sao mày biết _ ông ta bắt đầu mất bình tĩnh.
- Là một người luôn nhìn những thằng đàn ông như ông là một lũ chó.
- Tao sẽ không tha thứ cho đứa nào giám động vào lòng tự trọng của tao.
- Ông cũng có tự trọng thì chó trên đời này thành người hét.
- Giết chết thằng đó cho tao. _ ông ta gào lũ tay chân bên ngoài nhảy vào.
- Tao biết _ hấn cười.

Rồi trận chiến xảy ra giữa hai bên. Ai cũng cuồng điên như những con thú hoang. Nhưng dường như hấn quá đổi bình tĩnh, nhưng những ai mà xông vào người hấn thì về như không có ai kịp kêu nên tiếng nào khi đã đo đất, chỉ âm thầm nhẹ nhàng nằm xuống, yên giấc. Khi mà quân của cả hai bên đã mệt nhừ mà trận thương không ít thì một khi lạ ở đâu bay ra, ông ta cười ha hả:

- Các người nghĩ thoát được sao.
- Vậy ông nghĩ sao.

Rồi không nói gì nữa cả, hấn đưa một tay che vùng mặt để đỡ hai đôi mắt lạnh băng rồi rút súng bắn về phía trước mặt. Dù cố gắng, nhưng người hấn giương như đang nhún ra. Còn tay chân của hấn thì đã chạy hết ra ngoài. Hấn cứ đuổi theo ông ta rồi bắn. Hấn trong nhin được nửa buông một tay che mặt vì một cái sùg ở gần đó nữa hai tay hai súng, hấn bắn như điên về phía trước mặt. ông ta cứ chạy, cũng cầm súng bắn lại hấn. Cho đến khi ông ta bị hai viên đạn ghim thẳng vào chân. Thì hấn mới dừng lại. Thấy mình không ổn, hấn đưa tay lên che mặt tiếp và sau đó là nhảy băng ra khỏi cửa sổ. Nhưng thật không may ông ta đã bắn vào vai trái của hấn. Tiếp đất đau đớn, hấn chạy xa ra khỏi khu nhà. Ra ẩn nút. “ĐỪNG ĐỪNG.... ĐOÀNG.... “ Tiếng nổ kinh hoàng phát ra. Cả khu công trình sụp đổ trong giây lát. bọn tay chân đến đỡ hấn, hấn cười rồi bảo họ đi trước, không nán cảnh sát đến chạy không kịp. Dù lo lắng nhưng lệnh của hấn thì không ai giám chống vì thế mà tự lấy xe đi hết với nhau. Còn hấn đứng nhìn đám tàn tụi khi vẫn còn lửa đang bùng bùng. Tay ôm chỗ vết thương đang định đi về thì có điện thoại. khó khăn lắm, hấn mới lôi được cái điện thoại trong túi ra, là Hoàng:

- Tôi đây.
- Ừm. Có chuyện gì vậy _ hấn nói
- Không. Ông đang ở đâu đấy. 2 ngày nay biệt tích đâu vậy
- Tôi xử lý xong rồi.
- Gì. Tên đó á. _ Hoàng chút ngạc nhiên
- Ừ. Vừa xong.
- Ông điên à. Sao lại đi một mình.
- Không sao rồi mà.
- Về bệnh viện đi. Tôi hỏi tội.
- Được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đầu Gấu! Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

Hấn cởi chiếc áo khoác ngoài thiết chặt vào chỗ vết thương để cầm máu rồi phi đến chạm y tế gần nhất để lấy viên đạn ra và băng bó cẩn thận, còn ghé qua fashion lấy tạm bộ đồ mặc vào cho nó đỡ thấy vết thương, không thì hai tên kia xé xác hấn ra. Phi tới bệnh viện. Hấn đã thấy Hoàng và Long mặt hầm hầm đứng trước hành lang rồi.

- Ôi gì đây. _ hấn nhăn nhó.

- Nói, sao đi không gọi tụi tôi _ Long ép hấn vào tường. May là ấn tay bên không bị thương
- Thì tôi thấy cũng đơn giản nên không phiền hai người nữa.
- Đơn giản à, ông biết nó nguy hiểm như thế nào không hả _ Hoàng ấn vào vai còn lại của hấn.
- À... _ hấn bất ngờ thốt nên.
- Tôi biết mà. _ Long hầm hằm nhìn hấn. Rồi kéo sệch một bên vai áo của hấn ra.
- Thế này là thế nào. _ Hoàng lừ
- Thôi mà. CHi là vết thương nhỏ thôi.
- Nhỏ à. Đi kiểm tra lại cho tôi.
- Không sao đâu thật mà. _ sao hấn mềm lòng trước hai người này quá vậy.
- Sao ông lại làm thế. Sao lại nhất định phải trả thù cho Hân. _ Long dựa lưng vào tường. - Tôi không biết, chắc là thương hại. _ hấn cười nhạt.
- Không. Hình như ông thích nhỏ rồi _ Hoàng nói
- Điện à. Tôi thích gì cái con nhỏ đó.
- Ông nói dối.
- Tôi không điên. Mà con bé thế nào rồi.
- Vẫn thế.

Vừa rút câu thì Duy lao phồm từ trong phòng ra không ngừng gọi bác sĩ.

- Chuyện quái gì vậy_ hấn nhau mày
- Không rõ. _ Long nhún vai.
- Vào đi _ Hoàng nói.

3 người họ đi vào thấy Cường đang cúi húi nhìn gì đó. Hấn nhìn nó, đôi mắt sâu thẳm ấy lại xuất hiện. Tình trạng của nó hiện giờ là sao. Đột nhiên ho rồi ứa máu từ miệng. Khiến hai anh em nhà Cường hoảng hốt gọi bác sĩ. Những lúc như thế này sao hấn lại tỏ ra bình tĩnh đến lạ lùng. Hấn đến bên giường, nhìn nó, chỉ nhìn thôi, nhìn cơ thể mềm yếu của nó, nhìn khuôn mặt xinh xắn nhưng đã tái nhợt đi từ khi nào. Tự nhiên sao hấn thấy có gì đó nghèn nghẹn ở trong tim, nhìn nó thế này, hấn giường như chẳng đủ sức sống. Khi bác sĩ vào hấn cũng lặng lẽ đi ra ngoài. Không nói gì cả. Long và Hoàng cũng chỉ biết nhìn nó nhìn hấn rồi khẽ lắc đầu. Chỉ có Cường và Duy là hốt hoảng nên chạy đôn chạy đáo vì lo lắng cho nó. Một giọt nước mắt khe rơi từ khoé mi của nó – vì điều gì đó, nhưng chẳng ai để ý đến nữa vì khi đó bác sĩ đang kiểm tra tình trạng của nó.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đầu Gấu! Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Sau khi kiểm tra bác sĩ nói, đó chỉ là máu độc trong người nó, nó đã tự đẩy ra vì vậy mà tình trạng của nó giờ đỡ hơn lúc trước nhiều. Mọi người ai cũng đều vui vẻ hết cả.

Sau lần đó tình trạng sức khỏe của nó bình phục khá nhanh, Huy ngày nào cũng vào thăm chị, thấy chị khỏe hơn nhiều Huy vui lắm. Hơn một tuần hôn mê thì cuối cùng nó cũng tỉnh. Nó neho mắt khi nhìn thấy ánh nắng mặt trời, nó khẽ cựa mình nhưng như có gì đó đang đè chặt nên chần. Nó nhìn xuống dưới. Khuôn mặt hốc hác của Cường. Nó cười nhẹ “Đã như thế này suốt bao ngày nay sao. Cảm ơn Anh nhá”.

Nhưng nhìn vào khuôn mặt đó của Cường nó chỉ cảm thấy là mình nợ Cường chứ nó không hề tìm thấy một chút cảm giác nào nơi đáy con tim. Nó vẫn đang cố tìm cái con người đã xuất hiện trong giấc mơ của nó vào hôm nó trào máu độc ra. Nó cứ ngỡ như mình sẽ ngủ mãi không thể tỉnh được chỉ là một người sống thực vật thôi. Dù bao cố gắng động lực của người thân xung quanh nó, dù nó chỉ nghe thấy tiếng gọi nhưng nó không tài nào nhấc nổi chân bước ra khỏi giấc mơ. Chỉ mãi đến khi, lúc mơ màng, lúc yếu đuối nhất chuẩn bị phải rời ra cái cuộc sống phức tạp đến một nơi mà nó không biết vui biết buồn, chỉ biết cầm nín im lặng nhìn mọi vật thay đổi thì nó nghe thấy một tiếng nổ kinh hoàng phát ra từ đâu đó, nó quay lại thoáng thấy một người con trai nhảy ra từ chỗ có tiếng nổ đó. Nó thấy người đó ôm một bên vai của mình có lẽ bị thương. Cũng không hiểu vì điều gì mà nó cứ nhìn người đó

mãi, không bước tiếp cũng chẳng quay lại. Nó đưa tay khuơ vào không gian im lặng nó không thấy gì cả, nhưng nó cảm nhận được có ai đó đang gọi tên nó một cách da giết. “tách” một giọt nước rơi nhẹ vào tay nó. Nhưng... Nhưng đó không phải của nó. Giọt nước vẫn còn nóng hổi, nó biết. Nó vẫn im lặng, nhẹ nhấc bàn tay nên trước mắt ngấm giọt nước long lanh và nó cảm nhận được nỗi đau của ai đó. Nhìn về phía trước nó chợt thấy một người con trai. Nó chỉ có thể biết được đó là một người con trai đẹp lắm nhưng nó không tài nào nhớ nổi đó là ai. Người đó mỉm cười và nói:

- Về thôi. Anh và mọi người chờ Em lâu lắm rồi.

Nó không trả lời và người đó kéo nó đi, chạy xa ra khỏi cái nơi xung quanh chỉ toàn là màu trắng mờ ảo với những lớp khói nhàn nhạt bay lơ lửng trong không gian. Khi mà nó nhận thức được mọi chuyện nó cũng đã chạy cùng. Người đó bỗng dừng lại buông tay nó ra nói “Em sẽ về đúng không” rồi biến mất.

Và đúng đó thì nó ho. Và nó biết mình đang trong bệnh viện. Nó đã quay lại, nhưng vì nó muốn tìm cái người con trai đã cứu nó.

Cường vẫn ngủ. Nó đợi cho chai nước chuyển trên tay nó hết, tự rút kim nhẹ nhàng, lật nhẹ chăn nó bước khê ra ngoài. Cơ thể nó còn yếu lắm, nó đứng lặng bên cửa sổ nhìn về phía trước có cây bằng lăng. Nó không thích bằng lăng nhưng cũng không phải là ghét, nhưng trong giây phút này nó thấy bằng lăng đẹp kì lạ. Dưới nền trời xanh dịu nhẹ một bông bằng lăng nhỏ khê đưa trong gió nhẹ nhàng mà êm ái nó muốn đưa tay chạm vào bông bằng lăng đó một lần. nhưng nó quá xa. Một cơn gió se lạnh lùa vào cửa sổ, để cho mái tóc ngắn của nó bay nhẹ, nó cảm nhận được, thu về rồi.

Cường tỉnh khi nó vẫn còn đang treo hồn nên bông bằng lăng tím nhỏ ngoài cửa sổ. Giật mình khi không thấy nó. Đang định chạy đi tìm thì Cường nhìn thấy nó bên cửa sổ. Cường cứ ngắm nó mãi, cái giây phút này sao Cường thấy nó đẹp, đẹp hơn bất kì ai mà Cường đã từng gặp, nó không phải mặc những bộ cánh xinh xắn, không cần chút má hồng, một chút son, nó vẫn đẹp, nó đẹp tự nhiên. Đôi mắt đã nhắm nghiền bao ngày giờ trở lại nó vẫn long lanh, đôi môi nhợt nhạt nhưng sức sống như đang trở về với nó. Nó quay lại hơi sững người khi thấy Cường tỉnh mà không nói một câu nào và đặc biệt là Cường đang nhìn nó chăm chú lạ thường:

- Anh dậy rồi à. Sao không gọi em vậy

- À... ừ.. anh cũng vừa thôi. đang định mà _ Một thoáng giật mình cường về với thực tại

- Vâng.

- Em Tỉnh bao giờ mà không gọi anh vậy, tự ý rút kim ra nữa.

- Em không sao mà, Em biết làm thì em mới giám rút chứ. Em cũng vừa tỉnh thôi thấy anh ngủ nên em không lỡ làm phiền, chắc anh cũng mệt rồi.

- Trời. Phiền gì.

- Em biết là mấy ngày em ngủ anh đều chăm sóc em mà.

- Làm sao mà em biết được.

- Linh cảm thôi anh. cảm ơn anh nhiều nha.

- Gì mà cảm ơn.

- Có chứ. Hỳ _ nó cười.

- Đói chưa anh mua gì cho ăn.

- Cũng được ạ.

Rồi Cường đi mua đồ ăn cho nó. Nó vuốt lấy cái điện thoại để ở bàn. Vừa cầm lên thì có tin nhắn của Cường.

- Đồ ăn anh mua rồi, tý có người mang nên cho em. anh nghe qua nhà một chút nha

- Vâng, không sao đâu ạ. cảm ơn anh nhiều. _ nó rep lại nhanh chóng.

Nó kiểm tra hộp thư thoại, có duy nhất một cuộc gọi đến của số máy lạ. Nó cố nhớ nhưng không thể nhớ được đó là ai, rõ ràng là nó có bất máy mà. Xem lại ngày và giờ, nó bàng hoàng: là người đã đưa nó tới bệnh viện sao. Nó gọi, nhưng không ai bắt máy, nó nhắn tin.

“Cho mình hỏi chủ nhân sắt này là ai vậy ạ. Dù cố không nghe máy nhưng cho mình cảm ơn vì đã giúp mình”

Nó trông chờ nhưng không ai rep lại. Rồi nó buông điện thoại thiếp đi lúc nào không biết. Nhưng nó không biết rằng, người con trai chủ nhân của sắt đó đang đứng ngoài cửa phòng để lặng nhìn nó. Cho đến khi nó ngủ rồi hắn mới bước vào. Nhẹ ngồi cạnh giường, cầm tay nó và nói:

- Em về rồi. Tôi biết là em sẽ về mà. Vậy là mọi thứ ổn rồi. Lo mà sống tốt nha. Em yếu quá rồi đó, tôi thích nhìn thấy người con gái năng động hơn nhiều so với em của bây giờ.

Rồi hắn đặt tay nó xuống khê hôn nhẹ lên tay rồi ra ngoài. Hắn vừa quay lưng nó mở mắt trừng trừng, bờ ngõ quay sang nhìn người con trai bước ra khỏi

cửa phòng mà không quay nhìn lại. Dáng đi quen thuộc, giống như người con trai nó đã gặp trong mơ, nó đau đầu cố nhớ ra mọi chuyện, nó cứ cố cứ cố nhưng không thể, đến nỗi hết sự chịu đựng nó ngất đi. Duy bước vào. Nhìn thấy nó như vậy, một lần nữa Duy lại hoảng hốt gọi bác sĩ. Rồi Duy chạy ra nhìn theo người con trai vừa bước ra từ phòng của nó. Duy nhìn hấn bằng đôi mắt tức giận. Rồi chạy vào phòng khi bác sĩ đã khám xong:

- Bác sĩ, chị cháu có sao không ạ.

- Không sao đâu. Cô bé dường như đã tỉnh một lần.

- Tỉnh ạ.

- Đúng thế, nhưng vừa nãy do cô bé đã cố sức làm điều gì đó khi cơ thể vẫn còn yếu nên chỉ tạm thời ngất đi thôi. Để cô bé nghỉ ngơi thêm chút nữa là không sao đâu.

- Vâng. Cháu cảm ơn.

- À thông báo với gia đình là tình trạng cô bé phục hồi tốt lắm.

- Thật ạ. Tốt quá rồi. Cảm ơn bác sĩ ạ _ Huy cười hạnh phúc.

- Không có gì _ Bác sĩ cũng mỉm cười rồi ra ngoài.

thực sự mà nói thì Duy rất quý nó. Thời gian ngắn vừa qua sống với nó, Duy đã được nhận cái tình thương thật sự của một người chị. Nó ấm áp và dịu nhẹ. Duy không có tình cảm khác biệt như Cường, nhưng Duy cũng quyết bảo vệ người chị yêu quý này dù không chung một dòng máu.

Và Duy vẫn còn đang băn khoăn là không biết nó đã làm gì quá sức khi mới tỉnh lại để lại phải ngất đi thế nào. “Không lẽ nào hấn ta đã vào đánh chị, rồi chị dùng hết sức để đánh trả”. Một suy nghĩ trẻ con của Duy khi biết hấn là người cuối cùng vào thăm nó.

Đến chiều khi tất cả đã đến bệnh viện đông đủ. Cả thầy, Huy hai anh em nhà Cường và Vân cùng hấn Long, Hoàng. Đến thăm nó. Mọi người ai cũng vui vẻ hết, đặc biệt là Vân và Huy cứ nước mắt ngấn nước mắt dài vì quá vui. Nhưng chỉ duy nhất mình hấn là chỉ đứng một góc, không nói gì, chỉ nhìn nó dù biết rằng sẽ chẳng khi nào nó hướng mắt về mình. Hoàng đã quan sát được điều đó, chỉ khẽ cười. Một nụ cười tình nghịch. Bỗng Duy đến chỗ hấn và nói.

- Tôi cần nói chuyện với anh.

- Chuyện gì. _ hấn trả lời lạnh tanh.

- Ra ngoài đi. Ở đây không tiện.

rồi chẳng nói chẳng rằng gì Duy túm cổ áo của hấn lôi sênh sịch ra ngoài phòng. Thấy vậy mọi người đều chạy theo, duy nhất mình nó là không được đi đâu hết cả. Duy cứ kéo thẳng nó ra ngoài phía sau khu nhà, dước gốc cây bàng lằng, nó nghe tiếng nói gần ra khỏi giường nhìn quanh quanh rồi dừng lại ở cửa sổ khi thấy mọi người dưới đó.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đầu Gấu! Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33

- Bỏ ra. _ hấn nói vẫn bình thường.

- Duy bỏ ra đi em, có chuyện gì thì nói đi, đừng hành động ngốc nghếch như thế. _ Cường ôn tồn.

- được thôi _ Duy bỏ tay ra.

- Giờ thì có chuyện gì nói đi _ hấn nói không chút biểu cảm

- Tôi cảm anh từ nay không được vào thăm chị nữa. _ Duy nói khá to và chỉ tay vào mặt hấn.

- Bỏ tay xuống đi. mất lịch sự _ Long khẽ nhăn mặt.

- Nhưng vì sao lại thế _ hoàng nói trước sự ngạc nhiên của bao người về câu nói của Duy.

- Đúng đó. Ta không hiểu _ thầy thắc mắc.

- Sao em lại cảm họ vậy _ Vân cũng hỏi.

- Không biết là anh đã làm gì nhưng anh vừa bước ra khỏi cửa phòng chị là chị ấy ngất, bác sĩ nói chị đã quá sức làm điều gì đó khi mới tỉnh nên mới vậy.

Cả bầu trời như sụp cái rầm dưới chân hắn. Hắn không có làm gì hết. Không làm gì cả, và hắn cũng không thể tưởng tượng được là nó sẽ như thế khi gặp hắn.

- Thế là thế nào. _ Cường nhìn hắn.

- Tôi không biết, tôi chẳng làm gì cả.

- Anh còn ngoan cố sao. _ Duy nói rồi đâm hắn một cú đau điếng

- Duy. Không được làm thế _ Thầy nói giọng nghiêm nghị rồi quay sang nhìn hắn _ giải thích đi.

- Vì chuyện gì.

- Vì tất cả những gì cậu đã làm với con bé.

- Tôi không làm gì cả.

- Được nếu như vậy thì từ nay cũng mong cậu không đến làm phiền con bé nữa, tránh những trường hợp như thế này xảy ra.

- Sao lại như thế. Chúng tôi chỉ đến thăm Hân như những người bạn. _ Long nói

- Tôi nghĩ Hân cũng không vui vẻ khi có những người bạn như các anh đâu _ Cường nhìn thẳng mắt Long

- Về như mọi người quanh Hân đều tốt đẹp trừ chúng tôi đúng không _ Hoàng nhếch mép.

- Ý anh là sao.

- Chúng tôi chẳng ý gì cả. Anh là người thông minh cơ mà.

Họ cứ qua lại xô đẩy nhau chỉ riêng hắn không nói một lời nào từ khi lãnh cú đâm của Duy. Hắn ngửa mặt lên và nhìn lên bóng bằng lăng tím nhỏ trên cây. Khẽ cười. Rồi cúi xuống mà không biết rằng nó đã bắt gặp ánh mắt đó, cùng chung một bóng bằng lăng và nụ cười đó, chưa bao giờ nó thấy hắn cười như vậy. Một nụ cười chua chát, mặn đắng như tâm trạng.

- Đủ rồi. _ hắn gần như quát lên khi cả hai bên đang lờ ra tiếng vào

- Chuyện gì vậy _ Long nhăn mặt.

- Chúng ta về.

- Phong. Ông không làm gì sao phải vậy _ Hoàng kéo tay hắn lại.

- Chúng ta có giải thích thì họ cũng chẳng muốn nghe. Cãi cọ chỉ cho nhiều chuyện. _ rồi hắn quay sang Duy, cười _ được thôi, tự nay tôi sẽ chẳng lãng vãng đến quanh người chị yêu quý chỉ cậu nữa. chăm sóc thật tốt vào, tốt thật tốt vào đừng để một ngày tôi giật về tay mình chị của cậu. mắt vĩnh viễn đó.

Hắn đi để lại nụ cười nửa miệng nghệ tôm mà cũng đáng sợ. Cả Duy và Cường nghe câu nói đó của hắn đều cảm thấy chút nguy hiểm, không phải cho họ mà cho nó. Mọi người đứng một lúc rồi cũng lên phòng.

Riêng nó lúc này, không còn biết gì nữa. Mắt nó đã nhoè dần đi như có gì che mắt vậy. Nó nhìn khuất theo cái bóng của hắn sau cây bằng lăng cứ xa dần xa dần, cái dáng người quen thuộc nó đã phải suy nghĩ suốt ngày hôm nay. Câu chuyện vừa rồi nó đã nghe thấy hết. Đó là sự thật sao.....

đội đến khi mọi người vào, nó đang nằm trên giường suy nghĩ miên man:

- con không ngủ sao _ thầy ngồi bên giường khẽ hỏi.

- Dạ. Con ngồi một chút cho khoẻ ạ.

- Ừ. Ta cho Huy về ăn cơm đây. Ngày mai ta lại vào

- Vâng ạ. Con cảm ơn thầy.

- Cảm ơn gì chứ con bé này.

- Nhanh khoẻ về bóng rổ đợi con đó.
- Chị ơi, chị nhanh khoẻ về với em nha. Em nhớ chị lắm đó. _ Huy nói rồi hun lên má nó một cái.
- chị biết rồi. Ở nhà nhớ phải nghe lời thầy chăm học đó nha.
- Vâng. Em về đây.

Cường và Duy cũng về cùng, nhờ Vân ở lại chăm sóc nó. Nhân lúc không có ai. Nó kéo Vân xuống giường và hỏi:

- Hôm tôi vào viện bà biết chứ.
- Không. Hôm sau tôi mới biết.
- Ai nói cho bà vậy.
- À Long gọi cho tôi, rồi tôi mới gọi cho mọi người.
- Long sao.
- ừ. Có chuyện gì không.
- À không có gì đâu.
- Bà có biết là ai là người đưa tôi tới bệnh viện không.
- Hừm... để tôi nhớ... À là tên Phong đó.
- Sao bà biết.
- Thì hôm đó tôi đến thấy tên Phong đó là người ướt nhẹp nhất mà. Tôi cũng thấy hắn đeo chiếc balô của bà nữa.
- Ừ. Balô của tôi á. Ừa hắn không định trả hả.
- Làm sao mà tôi biết được. Hay còn để lại làm tin ta. _ Vân cười thích thú.
- Thôi nào đừng trêu tôi nữa. Không có đâu.
- Biết đâu được mà.
- Mà thôi tôi cũng chẳng để ý. Dù gì trong balô cũng không có đồ đặc gì quan trọng. coi như vất đi.
- Ừm.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đầu Gấu! Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34

Hai người nói chuyện với nhau thêm chút nữa thì Vân về, còn mình nó trong phòng. Nó lại suy nghĩ về chuyện của hắn.

“Tại sao lại là anh chứ, sao người cứu tôi là anh, người gọi cho tôi trước lúc tôi lịm đi cũng là anh, người xuất hiện trong mơ đưa tôi về thực tại là anh, và và.... người đến thăm tôi cũng là anh... tại sao... .. tôi...tôi”

chỉ nghĩ đến đây nó, nó lặng người đi. Không nói gì cả, mắt hướng vào màn hình điện thoại, vào số điện thoại lạ và cuộc gọi cách đây khá lâu. Rồi lại hướng ra ngoài cửa sổ, đôi mắt buồn nhìn về một khoảng không gian vô định nào đó, không một điểm trên bầu trời xanh nhẹ kia.

Hắn đứng ngoài cửa phòng, nhìn qua cửa kính thấy nó.

“Nếu là tôi luôn khiến em đau khổ, thì tôi sẽ không đến cạnh em nữa.”. Nhẹ nhàng, hắn lại đi. Bước chân nhẹ trên cái hành lang dài rộng của bệnh viện, trước đây nếu như mùi thuốc sát trùng khiến hắn nghe nôn thì bây giờ hắn thấy lòng như sát muối khi cảm nhận được mùi của bệnh viện. Có 2 con người đứng cuối hành lang nhìn khuất đi cái bóng của thằng bạn thân. Họ chỉ biết nhìn nhau. Tâm trạng của 3 người như nổi là một, Hoàng và Long biết hắn đang nghĩ gì và sẽ làm gì. Vì họ thực sự là những người bạn.

Chương 35

Từ cái hôm ở bệnh viện về, hần như người mất hồn luôn. Trừ những lúc đi học còn đâu hần chỉ biết ngồi trong phòng, một mình trong căn nhà rộng thênh thang cứ ngắm chiếc balô của nó suốt, hần cũng không biết mình đang nghĩ gì và làm gì nữa. Hoàng và Long lúc này cũng chỉ biết im lặng nhìn hần. Nhiều khi 3 người họ đứng ở lan can mà hần cứ bay lơ lửng trên mây thôi, Long và Hoàng thì nhìn quanh quanh nhìn hần thờ dài. Có nhiều điều muốn nói muốn hỏi mà họ chẳng biết hỏi từ đâu nữa. Lên đành im lặng nhìn thẳng bạn vậy. Và cũng suốt thời gian đó hần không còn một lần nào bước vào viện nữa. Hoàng và Long cũng thỉnh thoảng vào, mỗi lần như thế nó đều nhìn xem có hần trong phòng không, dù không nói ra nhưng nó như mong chờ nhìn thấy hần lắm. Dường như nó muốn xác thực điều gì đó.

Nằm trên giường, hần không thể nào diễn tả nổi cảm giác lúc này của mình. Gọi điện cho Hoàng:

- Alo. _hoàng trả lời
- Ông đang ở đâu vậy.
- Ở nhà thôi, có chuyện gì không.
- Gọi Long tối nay làm một trận bóng rổ đường phố nữa nha.
- Ủ. được đấy.
- Nói với cha quản lí là liên lạc với đội lần trước ta đấu nha.
- được rồi. lát tôi gọi rồi thông báo sau.
- Ủ.
- À mà. Giờ ông sao rồi.
- Sao là sao.
- À không. Tôi nói sau vậy.
- Ừm. Tôi tắt máy đây_ rồi hần cúp máy.

Hoàng gọi cho bên tổ chức nhưng cha quản lí nói là đội bóng đó hiện giờ đang tạm nghỉ, hình như là có ai đó bị thương thì phải. Hần biết được về bức bối, đến tận nơi quản lí làm loạn hết cả lên, nhất định ngày hôm nay hần phải đấu và đặc biệt là phải đấu với đội đó. Dù bên quản lí đã không ngừng giải thích và nói rằng có nhiều đội còn có khả năng chơi bóng hơn như vậy. Sau một hồi giằng co hai bên và sự khuyên can của Long và Hoàng hần mới thôi phá phách. Và tối nay là trận đấu 1-1 của hần và bất kì đối thủ nào. Ngay lúc này đây cả Long và Hoàng còn thấy chùn bước khi nhìn thấy tâm trạng của hần lúc này, hần đủ khả năng giết chết ai nếu như trêu diên hần.

Cường ngồi trong bệnh viện cầm chiếc điện về mặt lo lắng nói qua với nó:

- Tình hình sân bóng về như không ổn rồi.
- Chuyện gì ạ.
- Đội rỗng đến lần trước đó, giờ muốn đấu với đối mình, nhưng anh báo là tạm nghỉ vì có người đang bị thương.
- Là đội của tên Phong đó sao.
- Ủ. Giờ hần làm loạn hết cả. Nhưng cuối cùng cũng chịu đấu 1-1 với bất kì ai vào tối nay.
- Diên à. Sao quản lí lại để hần đấu 1-1 cơ chứ. Với cái tính ngang ngược đó, hần sẽ giết chết người ta mất.
- Nhưng hết cách rồi. hần nói nếu như không đấu với đội mình thì hần chỉ đấu 1-1 thôi.
- Không được, em phải lên sân.

- Em mới là người không được đó, mai là xuất viện rồi, em không để người em yên lành được hả.
- Nhưng mà.....
- Không nhưng nhị gì hết. em ngồi yên đó. Anh nói qua với thầy.
- Anh.....
- Em có giận anh lúc này anh cũng phải chịu.

Nói rồi Cường bỏ ra ngoài gọi điện báo qua cho thầy và Duy biết, hai người họ cũng đang lo lắng lắm.

Mục tiêu của hắn là được nhìn thẳng vào đôi mắt của người chơi bóng tối hôm đó một lần nữa nhưng thật là khó khăn mà. Vì thế mà giờ hắn như một con thú hoang vậy đó, gầm gừ và có thể nổi giận bất kì lúc nào luôn. Hoàng lo sợ không biết tối nay thằng bạn thân của mình nó sẽ làm ra những điều tồi tệ gì nữa.

9h tối. Trận đấu bóng rổ hôm nay được bắt đầu sớm hơn mọi lần. Hắn đứng ngoài khán đài một chút, rồi bắt đầu vào sân. Hoàng và Long như đoán trước được mọi chuyện, chỉ đứng ngoài nhìn hắn lắc đầu ngán ngẩm và một chút lo lắng cho hành động của hắn bây giờ. Nhưng dù có nhảy vào can thiệp cũng không dừng lại được, vì lửa tức giận của hắn và áp lực với chuyện của nó bao ngày nay đang bùng bùng cháy trong người hắn, thì hắn biết dừng lại làm sao đây. Không biết bao nhiêu người cứ vào lại ra, tàn tạ, sân bóng rổ giờ đây không còn thấy sự đam mê nữa mà chỉ toàn là bạo lực và sự nóng vội. Hắn đấu bóng mà như đi giết người vậy đó, cướp bóng cũng như chặn bóng hắn hoàn toàn đánh vào điểm yếu của họ, những đòn đó mà giáng vào ngực bất cứ ai thì cứ năm người vài tuần là nhẹ.

Lúc này ở bệnh viện. Một người gọi điện cho nó:

- Alo bóng quý à.
- Chuyện gì vậy _ Cường lại bắt máy và bật loa ngoài.
- Anh lên sân đi. Tất cả mọi người vào đấu đều bị đánh bại một cách thê thảm.
- Tôi không thể. _ Cường nhìn nó ánh mắt ái ngại
- Gì chứ. Không phải là bị thương nhẹ như thường đâu tên đó điên rồi, ai cũng bị thương nặng hết đó.
- _ Im lặng
- Tôi xin anh đó, anh ra đi. Nếu như anh không ra, cả cái thế giới bóng rổ này không còn ai chào đón anh nữa đâu. Đồ hèn hạ.

Nó xông nên cướp máy, tắt máy rồi nhắn tin lại cho người đó “ Tôi xin lỗi. Tôi sẽ ra nhanh nhất có thể”.

- em điên à _ Cường nhìn nó
- Em không điên, em làm đúng, giờ em phải đi. em không thể để mọi người như vậy được
- Em nghĩ cho người ta vậy, có ai nghĩ cho em không. Nhìn lại em đi, lành lặn gì. _ Cường giọng to dần lên.
- Anh mặc kệ em. Em phải đi.
- ANH NÓI EM NGỒI YÊN ĐÂY CỜ MÀ _ Cường gào lên.
- Anh gào thét không tác dụng với em lúc này đâu. _ lúc đầu nó hơi bỡ ngỡ nhưng rồi nó lại bỏ qua.
- Con đứng yên đó cho ta _ Thầy bước vào.
- Thầy à, con không thể, thầy biết mà.
- Hắn ta sẽ phải dừng lại ngay thôi. _ thầy ôn tồn
- Hắn sẽ không dừng lại đâu. Con hiểu hắn ta mà, cái đồ ngông cuồng đó chưa thực hiện được thứ hắn muốn, hắn không bỏ cuộc đâu.
- Không được nhất định ta không cho con đi.
- Vậy thế này thì sao _ Nó đứng dậy vỗ lấy con dao đưa lên mặt mình.
- Con làm cái gì thế.
- Thầy biết không, họ nói con không đến họ sẽ từ con khỏi sân bóng vậy thì thà con tự rạch mặt mình cho xong.

- Em điên à. _ Cường tiến lại gần nó.
- Anh cứ đến gần đây, con dao này vô tình lắm đó _ nó nói và nhìn thẳng mặt Cường, không một chút cảm xúc nào hết.
- Con có chắc là con đủ sức để ra thi đấu không.
- Con tin.
- Vậy con đi đi.
- Thầy à _ Cường quay sao nhìn thầy.
- Con cảm ơn. _ nó nói rồi chạy phăng ra ngoài cửa.
- Ngăn cản nó cũng chẳng ích gì lúc này nữa, ta hết cách rồi, con đi theo nó đi.

Cường chỉ biết chạy nhanh đuổi theo nó và gọi gấp cho Duy chuẩn bị đồ. Lúc này nó như đang ngồi trên đồng lửa vậy, không thể yên được, nó muốn đến chìm chết cái tên ngông cuồng kia quá. Nó làm mọi thứ thật nhanh gọn rồi đi thẳng đến sân. Duy và Cường ngồi trên xe cũng chẳng giám nói câu nào nữa. Nó đã quyết như vậy rồi thì ai mà cấm được đây. Tính nó cũng cứng đầu như hấn vậy đó.

Xe vừa dừng ở ngoài nó liền chạy thẳng vào bên trong, thấy hấn đang cướp bóng và sử dụng đúng luật chơi của một tay bóng rổ đường phố với một người bạn của nó. Nó hét to “ĐÚ RỒI ĐÓ”. Rồi cả sân quay ra nhìn nó và dĩ nhiên có hấn, Long và Hoàng. Hấn cười:

- Cuối cùng anh cũng chịu suất hiện rồi sao.
- Anh nói nhiều quá đấy, giờ anh muốn sao đấu đội hay đấu một.
- Đấu một thú vị hơn nhiều chứ.
- Nếu như anh thích.

Nó bỏ bóng xuống rồi vào sân. Cường và Duy không kịp chạy vào cản nó đấu một nữa. 2 người họ lo lắng cho nó quá, vết thương còn chưa khỏi. Ba chữ thôi. NÓ QUÁ LIỀU.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đầu Gấu! Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36

Đứng đối diện với hấn, nó nhìn bằng con mắt khác lạ, khác với lần trước hấn thấy - một con mắt chứa đầy niềm đam mê của bóng rổ và sự quyết tâm, còn giờ là một con mắt như nhìn thấu hấn, như muốn biết được điều gì đó.

Bóng đang trong tay nó, nó đập dạo bóng một lúc rồi vượt qua hấn. Nhưng tất cả không còn đơn giản như nó nghĩ. Hấn đã chặn bóng lại, không biết nó đang nghĩ gì mà không hề giành giật như lần đấu trước nữa. Qua mắt nó, hấn cười, nụ cười nửa miệng và nghi bần bạng cú bật nhảy nhẹ nhàng, lần này bóng ở tay hấn. Nhìn thẳng vào đôi mắt quen thuộc trước mặt hấn phút chốc lơ đãng và nó đã bắt được cơ hội đó lao lên lấy bóng, nhưng trong tích tắc ngắn ngủi, hấn đã quay cả khuỷu tay vào đầu nó để lấy bóng. Cường và Duy trợn mắt nên nhìn vào sân bóng, Long và Hoàng vẻ lo lắng hiện rõ lên trên khuôn mặt. Nó ngã. Trước mắt nó tất cả đang quay cuồng. Nó ngồi gục xuống, ngửa mặt nên nhìn hấn nghi bần tiếp theo. Duy lao vào sân đỡ nó dậy:

- Ch. không Anh, mình về thôi.
- Không. Bỏ anh ra đi. Anh không sao _ nó nhìn Duy nói bằng giọng nói cương quyết.
- Anh điên hả. Đi về với em.
- Đã nói là không sao mà. Em ra ngoài đi _ nó đứng dậy rồi đẩy Duy ra khỏi sân.
- đủ chưa thế _ hấn khó chịu
- Tiếp tục thôi. _ nó cười. Hấn nhận ra điều đó vì mắt nó hơi nheo lại.
- Tốt thôi. _ lại nữa, một nụ cười nửa miệng

Không hiểu vì sao cứ nhìn thấy nó chặn hoặc cướp bóng hấn đều muốn đẩy nó ra chứ không hề muốn dùng đến cú đấm một chút nào. Nhưng nó không nhận ra điều đó, ánh mắt nó duy nhất nhìn vào quả bóng và những bước chuyển và cách lẩn bóng của hấn. Nó cứng đầu, dù đã quan sát kĩ nhưng những lúc nguy hiểm nó luôn lao vào để lấy bóng, và đương nhiên theo phản xạ hấn có thể đấm, đá, làm bất cứ điều gì để khiến nó tránh xa có bóng cam vô tình đó. Chỉ mới 20' phút đầu thôi nó đã không biết bao nhiêu lần đo sắn. Mỗi lần như thế hấn chỉ nhìn rồi quay đi, không cười, không nói, không một chút cảm xúc, nhưng đôi mắt hấn đang ngày trở nên sâu hơn và lạnh hơn rất nhiều. Hấn không hiểu vì sao thế nhưng Long và Hoàng có thể biết là vì sao. Hấn vẫn đang suy nghĩ về nó, lửa trong hấn vẫn chưa tắt đi dù đã được đấu với người mà hấn yêu cầu. Nhưng phải chăng hai người họ vẫn chưa nhận ra ánh mắt của người chơi bóng rất dỗi quen thuộc như hấn đã nhìn thấy.

Với nó lúc này, dù có cứng rắn đến mấy, có mạnh mẽ tới đâu nhưng thực sự phải nói rằng nó đang rất đau, toàn thân, không một chỗ nào thoát cả. Nếu là nó của những ngày bình thường nó còn phải thốt nên chữ đắng này nó là một người chưa đến ngày ra viện, Người vẫn chưa khoẻ hấn vậy mà nó vẫn cố đi. Những người bị thương bên ngoài nhìn nó, thấy áy náy và một chút có lỗi, vì nó đến nên nó mới thành ra như vậy. Nó vẫn đứng trong sân khi tỉ số bây giờ là 26-0. Nó cảm tưởng như người nó muốn là đi, toàn bộ cơ thể nó muốn nghỉ ngơi lắm rồi, vậy mà không biết nó lấy đâu ra lí trí và đứng trên đó nữa. Muộn rồi. Trên sân lúc này vắng bóng không còn ai ngoài 6 người, 2 đội quen thuộc nó, hấn, Cường, Duy, Long và Hoàng.

Chưa bao giờ nó ra sân mà không nghỉ được một điểm nào như hôm nay, bóng luôn ở phía hấn, nó không đủ khả năng để chạy lên lấy bóng, khi cơ thể nó sức lực để chạy cũng đã không còn. 2 cánh tay sắn chắc mạnh mẽ của hấn luôn tìm mọi cách để giữ bóng cho mình, mỗi lần nó ngã xuống sân, Duy với Cường còn cảm thấy đau hơn nó. Nhưng không ai có thể vào sân, khi nó nhìn thẳng mắt 2 người và nói rằng “ Anh và Duy cứ thử bước vào xem, em không chắc mình sẽ làm gì nữa đâu, em biết khả năng và sự chịu đựng của mình nó đến đâu.” Vì thế mà 2 người họ giờ chỉ biết đứng ngoài thôi. Nếu như nó không nói thì có lẽ nó đã không còn ở sân giờ này nữa.

Nó ngẩng mặt lên, đây là lần đầu tiên từ đầu trận tới giờ nó nhìn thẳng vào đôi mắt của hấn. Nó thấy sự khác lạ. Khựng lại trong vòng 1 giây, nó lao lên. Một chân đạp lên đùi hấn và người cúi xuống luôn tay lấy bóng, phản ứng của một cầu thủ chuyên nghiệp hấn quay lại một cách nhanh chóng, nhưng thật không may tốc độ của nó, hấn không tưởng tượng nổi. Nó ném bóng từ vạch 3 điểm không lệch một chút nào, nó cười và quay người lại. Giáp với mặt nó bây giờ là hấn – nhưng hấn trở nên đáng sợ, đôi mắt đỏ lên những tia máu, hai tay hấn nắm chặt lại. Khẽ cúi đầu và sau đó ngẩng lên nhìn nó. Hấn cười: - Đẹp lắm

Nó không nói gì. Lấy bóng và về vị trí. Hấn cũng đi theo. Không một chút trần trừ bóng vừa chạm xuống đất hấn nhìn nó, nhếch mép và mất bóng. Nó đơ người. Tốc độ. Nhanh như một con gió chỉ nhẹ lướt qua nó thôi. Ngoài trái bóng màu cam lơ lửng thì nó không còn nhận ra gì nữa cả. Vì hiện giờ nó đang trong trạng thái nằm dưới sân và người thì không còn cảm giác. Trước đây vài giây, hấn đã phũ phàng cướp bóng và cho nó ăn cả cái cùi trỏ tay vào mặt không chút thương tiếc. Chỉ chờ nó ngã sau khi đã nghỉ bần hấn chạy tới định lật chiếc khẩu trang kia ra thì Cường đã nhanh chân hơn. Đến đó nó dậy và chặn bàn tay của hấn.

- Bỏ ra _ Hấn ngằm ngủ
- Anh không đủ tư cách để ra lệnh cho tôi.
- Tôi nói bỏ ra.
- Ngông cuồng. _ Nói rồi Cường bế nó dậy ra khỏi sân.
- Tôi muốn biết sau lớp khẩu trang đen đó là ai. _ Hấn nhìn theo và nói.
- Không phải chuyện của anh _ cường khựng lại
- Nhưng nếu như tôi muốn.
- Tuỳ anh. Nhưng tôi có quyền ngăn cản.
- Anh là gì.
- Là người bảo vệ. Là đồng đội.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đầu Gấu! Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

- - im lặng. Hấn cười rồi quay lại nhìn Long và Hoàng há hăm. Hai thằng bạn nhìn nhau cười nhẹ rồi đi tới đặt tay lên vai Cường:
- Xin lỗi, tôi phiền anh rồi. _ Long nói
- Các người muốn gì _ Duy đi lấy xe gờ quay lại nhào tới.

- Không gì cả. _ Hoàng ôn tồn.
- Bỏ hai người họ ra và để chúng tôi ra về.
- điều đó dĩ nhiên là không thể. _ Hấn bước tới và đứng sau Duy.
- Anh... _ Chị lập kêu nên một tiếng Duy lịm đi. Hấn đã chặt một đòn vào gáy, ngất tạm thời chứ cũng không nguy hiểm.
- Các người muốn gì _ Cường cau. Lay vai định giằng nhưng đã bị giữ lại với 2 cánh tay chắc lịch kia.
- Tôi nói rồi. Tôi chỉ muốn xem đó là ai _ Hấn cười đưa tay chạm vào lớp khẩu trang bên ngoài trên khuôn mặt nó.
- BỎ RA _ Cường gào lên.

“BỤP” Long cũng đánh một đòn vào gáy của cường như hấn đã thực hiện với Long:

- Xin lỗi! Nhưng tôi phải làm vậy vì anh quá bướng. _ Cười hi hi.

Hoàng và hấn nhẹ đỡ nó khi Cường ngã.

- Thực hiện đi thôi _ Hoàng nháy mắt.
- Ủ. _ một tay diu nó một tay hấn kéo chiếc khẩu trang ra.
- HẤN _ Cả 3 cùng hét nên.
- Chuyện gì thế này _ Long lắc đầu không tin vào mắt mình nữa. - Không thể tin được. _ Hoàng nhìn hấn.
- Trước đây khi giao đấu tôi đã thấy đôi mắt đó có gì quen quen nhưng không tài nào nhớ nổi. Cuối cùng lại là con nhỏ này. _ Hấn thờ dài nhìn nó bất lực.
- Ồ nhưng, Hấn còn chưa được ra viện mà... Con bé... trận đấu _ Long ấp úng.
- Vậy là... suốt trận đấu hôm nay người bị ông đã đòn nhiều nhất là Hấn sao _ Hoàng tròn mắt.
- Không nói nhiều nữa. Đưa về nhà tôi đi. _ Hấn nhìn hai thằng bạn
- Sao lại là nhà ông
- Thế bây giờ đi đâu. đến viện cho ông thầy đã chết tôi à.
- À ờm. Đợi xúu tôi đi lấy xe _ Long ton ton chạy đi.
- Tôi lại làm điều tệ hại nữa rồi _ sụp mặt xuống, hấn nói với Hoàng.
- Ông thôi tự trách mình đi. Đâu ai biết trước được truyện gì đâu.
- Tôi biết phải làm gì vào những lúc thế này đây. Nó... có lẽ con nhỏ bị thương nặng lắm.
- Ủk. Gọi bác sĩ riêng đến nhà đi cho tiện.
- Cũng được. Về thôi _ hấn đặt tay lên vai Hoàng.
- Để tôi giúp cho.
- Thôi được rồi. Ông cầm đồ dùm tôi nha.
- Ủ.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đầu Gấu! Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38

Hắn đưa nó lên xe ngồi về nhà. Vừa đưa nó vào phòng thì bác sĩ cũng kịp thời tới. Ông kiểm tra cho nó xong rồi ra nói chuyện với 3 người họ:

- Bạn cháu có nghiêm trọng không _ Hoàng hỏi bằng giọng trầm ngâm

- Hình như trước đây cô bé từng bị thương chưa điều trị tận gốc, hay cơ thể chưa khoẻ ại hẳn như người bình thường. Nay lại rơi vào tình trạng thế này, mọi chuyện giương như khá tồi tệ...

- Tội tệ _ Hắn ngậm ngừ nói nhỏ, rồi cười, nụ cười đau đớn.

- Nhưng... Cô bé có sức khoẻ khá tốt, có vẻ như đã qua một quá trình tập luyện về thể lực khá bền bỉ nên vượt bậc hơn với người bình thường.

- Rõ hơn được không ạ _ Long nghiêng đầu.

- Thế này nhá. Lần này bị thương, tuy nhiều nhưng chưa ở đâu nghiêm trọng cả, chỉ là một chút ngoài cơ thể, có thể tím, đau một thời gian, hơn nữa vì sức chịu đựng của cô bé tốt và thể lực cũng hơn những cô gái cùng lứa bình thường nên giờ chỉ cần chăm sóc kĩ lưỡng, uống thuốc đầy đủ, và đặc biệt chú ý là không được để bị thương trong thời gian này nữa.

- Vâng. Cháu hiểu. _ Hắn hơi cúi đầu _ Cảm ơn bác nhiều ạ.

- Không có gì. Thôi tôi có việc tôi về bệnh viện trước đây.

- Vâng. Bác lại nhà. _ 3 người họ tiễn ông ra tới cửa rồi vòng vào.

Hắn uể oải nằm vật ra chiếc ghế sofa dài. Ngao ngán nhìn nền trần nhà. Mất hẳn sáu đường như vô tận:

- Ông sao vậy. _ Long ngồi xuống ghế nhìn hắn.

- Ông nghĩ là tôi sẽ sao trong hoàn cảnh này.

- Nghĩ ít thôi _ Hoàng ngồi cạnh Long nhìn hắn chăm chăm.

- Ông bảo làm sao tôi không nghĩ cho được. Khi con nhỏ đáng ghét đó ra nông nổi thế này là tại tôi.

- Ông cũng đâu có muốn vậy đâu.

- Biết là thế đó, nhưng tôi vẫn luôn cảm thấy không thể tha thứ cho chính mình được.

- Mọi chuyện đến lúc này tôi vẫn còn đang mơ mơ màng màng.

- Thực sự là như vậy đó, như một vòng luẩn quẩn mà không tài nào rút ra khỏi nó.

- Mọi chuyện chờ nên phức tạp từ khi nào vậy.

- Từ khi tôi bắt đầu có ý định muốn trả thù hay trọc phá con nhỏ đáng ghét đó _ Hắn thờ dài.

Không khí trong căn nhà trở nên im lặng đến đáng sợ. Không ai nói một lời nào, mỗi người một suy nghĩ khác nhau. Rồi bỗng hắn nói:

- À Hoàng.

- Hà.

- Lần trước ông bảo nói với tôi chuyện gì mà.

- Khi nào.

- Trước tham gia trận bóng vừa rồi.

- À.

- Thế là có chuyện gì.

- Ừ. Cũng nên nói rồi.

- Thì ông nói đi.

- Ông định dấu hắn chuyện ông trả thù và giúp hắn đến viện hả.

- Thế ông nghĩ nói cho con nhỏ đó thì được gì.

- Tôi và Long đã thấy ông ở bệnh viện
- Khi nào _ hấn bật dậy
- Tất cả mọi khi ông chỉ đứng nhìn Hân qua ô cửa kính _ Long nhìn thẳng xoáy sâu vào đôi mắt đầy tâm trạng và sự ngạc nhiên của hấn.
- Tôi.....
- Nói thật đi. Ông thích Hân đúng không.
- KHÔNG. Tôi đâu có điên mà dính vào cái con nhỏ đầy đầy những rắc rối không lường trước được.
- Vậy ông định làm sao.
- Tôi sẽ chăm rút tất cả.
- Tất cả. Ngay bây giờ _ Long và Hoàng đồng thanh.
- Không. Sau khi con nhỏ đó trở lại bình thường.
- Vì sao phải thế.
- Chỉ là một cách chuộc tội cho mọi lỗi lầm.
- Ông không có lỗi _ Long buống.
- Nhưng đó là hành vi của tôi. Cứ để mọi chuyện diễn ra tự nhiên.
- Tuy ông vậy, bọn tôi cũng chẳng thể nào cản ông.
- Thế giờ ông định thế nào với bạn bè và ông thầy của Hân _ Hoàng hơi nghiêng đầu nhìn hấn.
- Đến khi nào họ đến tìm, tôi sẽ tính tiếp. Giờ tôi ngủ đây, muộn rồi, cũng mệt nữa.
- Qua đêm ở đây chứ. _ Long nháy mắt
- Phải chịu thôi

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đầu Gấu! Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39

- Hà. Gì. 2 ông định ngủ ở nhà tôi á.
- thế ông định để 2 đứa tôi đi về giữa trời đêm khuya vắng vẻ thế này à. Nhỡ cướp giật, bắt cóc thì sao _ Long cười đều và đưa ra một kho những lời giải thích.
- Gì. Tôi đang tự hỏi có thằng điên nào nó chạm vào 2 cái con lợn này không. Nếu có chắc là nó muốn chết.
- E hèm _ Hoàng đưa tay lên miệng.
- Nhưng ngủ ở đâu. Tôi có 2 phòng, 1 là con bé kia ngủ rồi. 2 là tôi, 2 ông thích nằm sô pha hà.
- 2 đứa tôi ngủ phòng ông. _ Long cười hi hi.
- Không được. _ hấn cương quyết _ tôi không quen ngủ với người lạ
- Người lạ. HƯmmmmr. À. Vậy thì sang phòng Hân cũng được _ Long tấp mắt lại hích vai Hoàng.
- Ý kiến hay đấy chứ. _ Hoàng nhìn hấn nháy mắt cực đẹp trai nhưng cũng cực đều.

- Thôi được. Vậy ngủ 3 trong phòng tôi. _ hấn ngao ngẩn bước lên cầu thang.
- Ô. Tôi tưởng là ông không quen ngủ với người lạ _ Vừa nói Long vừa bước theo hấn.
- Hết cách rồi. Con hơn là để ông nằm cạnh con bé đáng ghét đó, nhờ có làm sao lại đổ đầu tôi mệt lắm.
- Sao là sao. Ý ông là sao _ bước cuối cùng trong 3 người, Hoàng nên tiếng, vẻ nghiêm khắc nhưng thực ra đang cười.
- Thì là làm sao đó thôi. _ Hấn quay lại nhún vai, lè lưỡi
- Á à. Ông nghĩ 2 đứa tẻ vậy sao. _ Long nhảy lên túm khoắc vai hấn rồi vật hấn ra giường.
- Từ từ. Đợi tôi nữa. _ Hoàng vừa giữ kính vừa đuối theo hai thằng bạn.
- Giờ thì nói đi. Ông muốn sao _ Long ngồi cả nên người hấn một tay dè ở cổ.
- Thì đúng mà. Ông chẳng phải sát gái lắm sao.
- Thế còn tôi _ Hoàng tiến gần đến dí sát mặt vào mặt hấn.
- Oái. Làm cái gì vậy. Ông khôngn sao. Ông ngoan hiền. ĐỒ MỘT SÁCH _ hấn lẩm bẩm đến buồn cười.
- Không thể tha thứ được. ông giám nghĩ thẳng bạn thân nay là đồ xấu xa sao. Đáng ghét. Hoàng đầu nhảy zooooooooooooo.

Chỉ chờ có thế. Hoàng và Long nhảy lên dậm bực bực trên người hấn. Vừa cù li vừa đấm đá, khiến hấn vừa kêu đau vừa cười không ra đâu với đâu cả. Khi cả 3 đã mệt là, thì nằm ra ngủ hết mý nhau cả. Chả còn biết trời đất gì nữa hết. Như chưa có chuyện gì xảy ra, tiếng cười của tình bạn luôn xua tan đi những mệt mỏi ưu tư hàng ngày. Bên kia phòng, có một người con gái, dù khuôn mặt có chút mệt mỏi nhưng đột nhiên lại nở một nụ cười hạnh phúc. Chưa biết ngày mai sẽ ra sao nhưng ngày hôm nay, giây phút này là thứ quý giá hơn tất cả. Cảm nhận được sự hạnh phúc ngay từ giây phút đó.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đầu Gấu! Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

het chua zay??

6h sáng *****.

Con gió heo may lùa vào cánh cửa những tia nắng ấm áp dịu nhẹ soi vào phòng. Nó nheo mắt tỉnh dậy, ngỡ khi không biết mình đang ở đâu. Vơ lấy cái điện thoại cạnh gối nó ấn xem giờ. Nó tròn mắt:

- Gi thế này. 167 cuộc gọi nhớ. và 29 tin nhắn.

Rồi nó nhớ ra mọi chuyện của ngày hôm qua. đầu nó hơi đau, nó ngồi để đọc tin nhắn, toàn của Cường và Duy cả Vân nữa. 167 cuộc gọi nhớ. Nó mơ cũng không nghĩ tới là có lúc điện thoại của mình lại có con số khủng lồ thế này. Trông hộp thư thoại Duy và Cường cứ thay nhau xếp hàng mà nó thấy chóng hết cả mặt.

Quay lại với hiện tại nó bàng hoàng không biết mình đang ở đâu, mọi thứ xung quanh nó đều rất xa lạ. Dù nó có cố như thế nào cũng không nhớ nổi tại sao nó lại ở một căn nhà lạ hoắc như thế này. Chả nhẽ có người đã cứu mình – nó tự nghĩ. Rồi cố lết cái thân xác đang đau nhức ê ẩm của nó xuống giường. Bước từng bước mọi thứ xung quanh căn nhà dần hiện ra trước mắt, nhưng nó vẫn chẳng biết đây là ngôi nhà của ai. Nó thấy một căn phòng bên cạnh, nó bước tới, gõ cửa nhưng không thấy ai trả lời. Nó đẩy cánh cửa bước vào. Và trước mắt nó một cảnh tượng phũ phàng. Một tiếng hét thất thanh phát ra từ căn phòng:

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA....._ rồi nó chôn chân tại chỗ luôn

- Ummm..... ừm...m Gì vậy _ Hoàng bật tai dụi mắt ngồi dậy. Nhìn ra phía cửa, nơi có tiếng hét đó.- HẢN_ giờ thì đến lượt hoàng hét tên nó nên một cách ngạc nhiên vô độ.

- Ash!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Sáng sớm không có ai ngủ, hết rồi kêu tên con nhỏ đáng ghét đó làm gì vậy mà _ Chui từ chăn ra hấn lau bầu, nhả mặt nhìn Hoàng. Vẫn chưa biết có sự xuất hiện của nó trong phòng

- Tôi... Ông... Hấn... _ Hoàng lắp bắp không nói thành lời nữa.

- Con nhỏ đấy làm sao. Giờ này chắc thì nằm gáy như lợn chứ gì. _ Hấn vò đầu, ngáp ngủ.
- Ông điên à. Ông không nhìn thấy ai ở cửa kia sao.
- Ai chứ _ Hấn quay ra. _ A. Cô... sao cô.. – quay sang nói với Hoàng, _ sao ông không bảo tôi trước hả.
- Mấy người... là sao... _ Nó lấy hai tay che mắt nói với 3 người họ.
- Sao cơ chứ. Cô đừng có nghĩ linh tinh _ Hấn kéo cái chăn che cái thân hình của mình lúc này
- Tôi cũng chẳng muốn nghĩ cái gì cả, chẳng qua mọi sự việc nó cứ đập thẳng vào mắt tôi thế này đó. _ nó khẽ nhún vai khi biết đã không có gì áy náy.
- Thế em nghĩ bọn anh làm sao cơ chứ.
- Các anh tự hiểu đi. Tôi cũng không biết phải nghĩ làm sao nữa.
- Cô đừng có cái gì cũng chỉ nhìn qua thôi mà đã đoán chắc rằng người ta là như thế. _ Hấn cứ một tay ôm lấy cái chăn, một tay chỉ về phía nó nói.
- Tôi chả muốn tranh cãi đâu, mặc đồ vào rồi xuống nhà tôi cần nói chuyện.
- Tôi chả có chuyện gì để nói với cô cả _ Hấn cãi bướng
- Anh không có nhưng tôi có.
- Cô....
- Hoàng à..... sao dậy sớm vậy.... tôi buồn ngủ ... ông mý Phong không mệt sao hả.....Hừmmmmmmmm _ Long lồm cồm bò ra trong đồng chăn cuối cùng chồm lên người Hoàng
- ZỒi ạ.... Đi ra xem nào... _ Hoàng hất Long ra một cách phũ phàng.
- Phong ơi.... Hoàng bỏ tôi rồi ... tôi qua hứa rồi cơ mà _ bắt đầu chuyển hướng và vẫn không biết rằng có một người con gái đứng chôn chân ở kia từ nãy giờ.
- Sáng sớm đã gặp thẳng điên rồi. Ông xê ra, không lại bị hiểu nhầm nữa bây giờ _ Hấn lại hất Long ra ngoài.
- Ai mà hiểu làm. Có 3 đứa thôi mà _ Long đột nhiên lúng nhịu như con gái. Lúc nào không lúc cứ lúc nó xuất hiện là 3 người này trở nên thân mật là thường. Không khỏi nghi ngờ.
- Cửa _ Lạnh tanh Hoàng buông một câu rồi ôm đầu
- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA Sao không ai nói với tôi. _ Long nhìn ra cửa rồi trợn mắt hét lên rồi tìm cái chăn chui tọt vào trong chăn lấp.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đầu Gấu! Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41

Nó ra khỏi nhà hấn được một đoạn thì nghĩ rằng mình cần phải gọi điện cho Cường. Không ảnh lo chết. Nghĩ vậy nó liền lấy điện thoại ra. Trời, Cường bắt điện thoại liền.

- Alô. Hấn em đang ở đâu đấy.
- hỳ. Sao anh bắt máy nhanh thế.
- Khô. Nhưng em đang ở đâu đấy.
- Yên tâm em không sao rồi. em đang trên đường về, biết anh thế này nên em gọi để báo thôi.
- Em đang ở đâu, anh đến đón.
- Không sao đâu. Em tự về được mà.

- Không được. Em nói đi. Anh đến đón để em tự về anh không yên tâm.
- Em lớn rồi đó.
- Lớn thì lớn.
- Thôi được rồi.

Nó đọc địa chỉ cho Cường rồi cúp máy. Cường lúc này đang phi như điên để đến đón nó. Chỉ sợ nó đợi lâu. Cường yêu nó và luôn muốn bảo vệ nó. Mà Cường không biết là đến bao giờ mới đủ can đảm để bày tỏ tình cảm với nó đây. Đến nơi Cường dừng xe đưa mũ cho nó. Nó cười:

- anh đi nhanh thế.
- Anh sợ em phải đợi lâu.
- Anh lo cho em vậy sao _ leo lên xe nó hỏi nhỏ.
- Lo chứ. Nhờ em có mắt tích hay làm sao thì... _ Cường lắc đầu cười típ mắt.
- Kì lạ ha.
- chuyện gì.
- Anh đặc biệt quan tâm tới em vậy. Hi.
- À ừm... Thôi mình về nhah, ở nhà thầy với 2 thằng em đang chạy loạn nhà nên rồi. anh nghĩ thế _ Cường đỏ mặt đánh trống lảng
- Vâng em cũng đang tưởng tượng đây.

Đúng như những gì nó tưởng tượng ra. Vừa về đến nhà, Huy đã chạy ra nước mắt ngấn nước mắt dài ôm chầm nó lấy chân nó. Còn Duy thì đứng đằng sau cứ hỏi thăm rồi rít. Lời nói trầm ngâm nhưng chứa đầy niềm quan tâm vẫn là thầy. Nó hạnh phúc, bởi luôn có những người quan tâm nó.

Mọi người ngồi xuống bàn, nói qua về mọi chuyện tối qua. Hối han, cũng đang lo lắng nếu một ngày thân phận bóng quý là con gái bị bại lộ thì thật không hay chút nào.

Sau một hồi vật lộn với bao câu hỏi, nó nên phòng và thả mình xuống giường, nó mệt. Chưa bao giờ nó cảm thấy mình mệt như thế này. Bình thường dù nó đi làm mệt đến thế nào nó cũng chưa một lần vật vã như thế này. Phù.. Nó thở hắt ra ngồi nằm xuống giường ngủ. Nó muốn ngủ một giấc thật thoải mái để ngày mai nó tiếp tục đi học lại. Nó nghĩ cũng khá lâu rồi.

7h tối. Tại bar. Vẫn căn phòng đó, vẫn 3 con người đó. Nhưng vẻ như mỗi người một tâm trạng khác nhau. Trong phòng chỉ có tiếng thờ dài, tiếng li chạm vào mặt bàn thủy tinh, tiếng nhạc dj nhưng không rõ, và ánh đèn mờ ảo, khiến cho căn phòng càng trở nên tĩnh lặng đến đáng sợ.

- Phong này. _ Long chợt nói phá tan sự im ắng trong căn phòng
- Chuyện gì vậy
- Hết hôm nay là ông kết thúc thật với Hân hả.
- Gì chứ. Gì mà kết thúc. Tôi có quen con nhỏ đó đâu. Ông nói như tôi thích nó không bằng ý.
- Ý Long là, ông sẽ tách ra khỏi Hân như lời ông nói hả.
- Ủ. Đúng rồi _ Long nhìn hân
- Thì nói thế nào làm thế đó thôi.
- Ông nói thật đó hả.
- Ủ. Vậy ông nghĩ tôi luyến tiếc sao. _ hân nhún lon bia uống một ngụm.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đầu Gấu! Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42

- Vậy còn điều kiện đó thì sao. _ Hoàng thắc mắc
- Điều kiện. À. Ông không nhắc tôi cũng quên đó.
- Đầu ông để làm gì mà sáng nói tôi đã quên rồi _ Long lừ lừ.
- Thì để ăn mỳ ngủ chứ làm gì nữa.
- Thôi được rồi. ông định ra điều kiện gì với Hân.
- Tôi cũng không biết. her her.
- Gì vậy. Nếu như thế thì coi như là hủy bỏ rồi.
- Không được. Sao mà hủy được chứ.
- Thế thì ông nhanh nên dứt đi. Chẳng phải ông nói là muốn tách ra khỏi Hân luôn cho đỡ rắc rối sao. Giờ mà cứ thế này thì bao giờ mới hết chứ.
- Ôi dào. Vậy 2 ông nghĩ hộ tôi đi.
- Ông cũng tiện thể nhĩ _ Hoàng cười
- Dĩ nhiên rồi. Dù gì thì 1 cái đầu không bằng 3 cái đầu mà. Haha.
- Tôi chịu ông.
- À mà. Nghĩ cái gì quậy được nó vui vui vào. Chứ không thì.
- Thì sao _ Long tròn mắt
- Thì mất công tôi ra điều kiện với con nhỏ đó chứ sao.
- À mà nói mới nhớ. Ông sẽ giữ bí mật cho Hân chứ hả.
- Ủ. Dù nó có không chấp nhận điều kiện, nhưng mà nói ra cũng chẳng được gì. Giữ lại biết đâu một ngày nào đó chúng ta lại được đấu với đội con nhỏ đó tiếp. Chơi cũng khá mà.
- Ủ. Ông nghĩ đúng rồi. Lần này tôi không cãi gì.
- Thế mọi lần ông bắt đồng ý kiến với tôi thế sao.
- Ồ. Không không. Nói thế cho nó có điệu ý mà.
- Xin hờn. KHÔNG hổ danh là đồ một sách. Haha.
- Thôi nhà. Một sách cũng nhiều cái tốt đó chứ.
- Đúng rồi. nhiều cái tốt lắm. Tốt phát sợ ra cơ. Ha ha _ Hân cười ngao nghễ.
- AAAAAAAAAAAAAAAAAA _ Long ngồi yên lặng từ nãy giờ bây giờ bỗng hét lên
- Giật mình _ hân đang cười cũng bị dim tắt ngấm
- Tôi nghĩ ra rồi.
- Chuyện gì. _ Hoàng nghiêng nghiêng đầu nhìn hân.
- Thì chuyện điều kiện đó.
- Hà. Là gì _ Hân nghe có vẻ nòng nòng
- Thì bảo Hân làm oxin cho ông đi.
- Sao tôi nghe giống trong phim hàn quốc quá vậy._ Hoàng hất hàm ra phía Long.

- Nhưng như thế hay mà.
- Hay gì mà hay chứ. Làm gì chứ tôi nghĩ Hân không chịu làm oxin đâu. Nhất lại là với Phong nữa _ Hoàng lắc đầu
- Tại sao Phong lại không được.
- Ông không hiểu hay là giả vờ không hiểu vậy hả. Phong mý Hân từ trước tới giờ vẫn đối đầu, đối khẩu với nhau còn gì. Bây giờ mà bắt Hân làm thế thì tôi tin chắc chắn là Hân không bao giờ làm. Mà tôi không hiểu sao ông lại nghĩ ra được điều đó nữa.
- Tại vì tôi bên sát gái mà. Và tôi biết lừa gạt rom lâu ngày cũng bén, hơn nữa _ rồi Long bỏ lửng hắt hắt cái mặt điều điều về phía hân. Trong khi hân đang mãi suy nghĩ gì đó, như một kẻ vô hồn.
- Ông xem phim tình cảm nhiều quá rồi đó. _ Hoàng nhìn Long cười.
- Vậy là không được sao. _ Long gãi đầu.
- Đúng đó.
- Nhưng tôi nghĩ là được đó. _ Lúc này hân từ một pho tượng cất giọng nói.
- Há _ Hoàng tròn mắt.
- Gì... gì vậy. đó thấy chưa. Tôi nói là được mà _ Long hí hửng
- Ông định làm vậy thật sao.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đầu Gấu! Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43

- Ủ. _ Hân chỉ nói mỗi một câu.
- Liệu có được không.
- Tôi nghĩ là được.
- Vậy thời gian thì sao. Không nhẽ là mãi mãi.
- Không. Tôi chỉ cần 3 ngày thôi. Như vậy có lẽ hay hơn nhiều.
- Vậy ông nghĩ Hân có đồng ý không.
- Dĩ nhiên là phải có rồi. Tôi muốn xả stress trong một thời gian khá dài không ổn định ý.
- Yeahhhhhhhhhhh! Tôi thấy mình thông minh quá _ Long bỗng nhảy cẫng lên.
- Ngồi yên đi. _ Hoàng nhìn Long.
- Tại tôi vui quá thôi mà.
- Tôi muốn nói ngay lúc này. _ Hân rút điện thoại. Gọi cho nó.
- Cô đang ở đâu thế.
- Ở nhà _ Nó thờ dài ngoáy ngán khi thấy số điện thoại của hân, không lưu số nhưng nó biết vì đó là số duy nhất nó không lưu trong danh bạ.
- Cô đến bar đi tôi muốn gặp cô.
- Bar nào _ nó ngây thơ.
- Còn bar nào nữa. Chỗ cô làm thêm đó.

- Có chuyện gì để mai không được sao. Tôi còn bài tập.
- Mai là muộn đó. Nếu cô muốn sự thật bại lộ.
- Anh...
- đến ngay đi, tôi không có thời gian nói nhiều với cô đâu.
- điều kiện Anh là đồ con lợn.
- Còn cô là đồ đầu gấu. Sý.
- Được lắm. Tôi sẽ cho cô biết thế nào là đầu gấu. _ Nó cúp máy cái rụp. Thay đồ rồi đến bar của Long.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đầu Gấu! Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Đến cửa. Nó đẩy cửa bước vào. Và dĩ nhiên 3 người họ vẫn không phản ứng gì. Vì họ biết chắc rằng người giám xông vào phòng riêng của họ chỉ có thể là nó.

- Nhanh hơn tôi tưởng đó _ Hấn vẫn chăm chú vào cốc bia trước mặt.
- Có chuyện gì anh nói đi. Tôi không có nhiều thời gian như anh vậy đâu. _ nó ngồi xuống một chiếc ghế sofa trống.
- Bận vậy sao. Nhưng nếu thế tôi lại càng muốn kéo dài thời gian hơn nữa.
- Anh... đồ tôi.
- Her. Giờ cô mới biết sao. Tôi tôi, nhưng sao bằng cô đầu gấu chứ.
- Anh dựa vào đâu mà nói tôi đầu gấu _ Giọng nó bắt đầu to dần
- Nhỏ thôi. Nóng thế. Vậy cô nghĩ cô là người bình thường sao khi một lúc đánh được 20 thằng con trai nhí. _ hấn cười nhìn nó lắc lắc cốc bia
- Đó không phải chuyện anh. Không vòng vo nữa. Nói gì nói đi.
- được thôi. Là chuyện điều kiện đó mà.
- Điều kiện.
- Cô đừng nói là cô quên đó chứ, mới sáng nay thôi.
- Ông cũng quên còn gì _ Long lẩm bẩm.
- E hèm. Ông ngồi yên được không. Cái mở cái mở.
- Sý. Tôi thêm vào nhá. _ Long quay mặt đi.
- Thôi được rồi. Để tôi chơi với ông _ Hoàng mò mò đến chỗ Long
- Dỗ nó đi. Tí tôi về cho ăn kẹo _ hấn nhìn Hoàng cười cười, đều không chịu được.
- Các anh định đùa đến khi nào. Có gì thì nói, không thì tôi về _ Nó bực bội.
- Thôi không trêu em nữa. Phong, ông nói thì nói đi _ Hoàng nhìn hấn.
- À. Là thế này chuyện điều kiện...
- Anh có cần phải nhắc lại không. Tôi biết là chuyện điều kiện, nhưng đó là điều kiện gì mới được chứ.
- Tôi muốn cô làm osin cho tôi.

- Gì. Anh điên hả. _ nó gần như hết nên, vì quá bất ngờ.
- Không. Tôi vẫn rất bình thường.
- Vậy sao anh đưa ra cái điều kiện quái dị đó.
- Vì tôi thích.
- Nhưng tôi thì không.
- Tùy cô, nếu như cô muốn bị loại ra khỏi thế giới bóng rổ. Nên nhớ nơi đó dành cho bạo lực và cho những thằng con trai. Không phải là cô.
- Nhưng chưa ai biết về điều đó.
- Có. Họ sẽ biết nếu cô không chấp thuận ý kiến của tôi.
- Anh...
- Hừ. Vì tôi biết bóng rổ là niềm đam mê của cô, nên cô không thể rời bỏ nó một cách đau khổ thế này được mà.
- Thời gian.
- Hả. _ hấn tròn mắt ngu ngơ
- Thời gian phải làm osin cho anh là bao nhiêu.
- Haha. Tôi biết mà. 3 ngày thôi.
- 3 ngày. được tôi đồng ý. Anh cũng phải dừ lời đó
- đồng ý mà không cần suy nghĩ sao. Cô không sợ mình sẽ hối hận cả.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đầu Gấu! Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45

- Như anh nói. Bóng rổ là niềm đam mê của tôi. Nên hi sinh sinh vì bóng rổ tôi sẽ không hối hận, dù có chuyện gì xảy ra.
- Im lặng. Hấn không nói gì nữa. Chỉ khẽ mỉm cười
- Nếu không còn gì. Tôi về.
- Cứ tự nhiên.

Rồi nó bỏ đi, trong lòng chút hậm hực và lo lắng. Suy nghĩ một vài điều. Không hiểu sao mọi thứ nó suy nghĩ lúc này đều vây quanh hấn, sự im lặng sau lời nói của nó, và điều kiện chỉ 3 ngày, hấn tốt đến vậy sao.

- Ngày mai sẽ là một ngày mới đầy thú vị _ Hấn nằm dài ra chiếc ghế sofa.
- Ông định sẽ làm gì. _ Hoàng thắc mắc.
- Tôi cũng chưa biết, xem thái độ của con nhỏ đó rồi tính.
- Thì cứ làm như trong phim hàn quốc đấy. _ Long cười cười.
- Thôi đi ông. Hàn quốc gì chứ. Ông nhìn tôi hợp với mấy cảnh lãng mạn đó lắm sao.
- Thì không hợp thì làm cho nó hợp đi. Haha.
- Đẹp đẹp. Về ngủ thôi mai còn bắt đầu trò chơi chứ.

5h30 sáng

Chuông điện thoại của nó reo ồm ồm. Nó khom khom cái tay để tìm chiếc điện thoại:

- Quái lạ, mình đâu có hẹn giờ vào lúc này đâu chứ. _ nó tự nói, giọng ngái ngủ.

- Dậy nhanh lên. _ Cái giọng con trai mà chưa lạnh lạnh phát ra từ trong điện thoại, nó dụi mắt, nhìn lại điện thoại. Con lợn đầu to đang gọi (nó lưu từ bao giờ ý nhỉ).

- Anh điên à. Sáng sớm đã gọi làm gì.

- Ngày đầu tiên đó. - Ngày đầu gì _ nó gắt.

- Hừ. đừng nói là quên nha. Mới tôi qua nói xong đó.

- Anh không cho ai ngủ à.....

- Không nói nhiều tôi cho cô 15' đến nhà tôi. Nhanh lên. _ Hắn cúp máy rồi mỉm cười.

- AAAAAAAAAA. Điện rồi điện rồi _ nó lồm bồm vọt và ra khỏi giường.

Nó đạp xe tới nhà hắn, trên đường đi, nó không ngừng chửi rủa cái tên chết tiệt. Đến cổng nó dắt xe vào. Đã thấy hắn đứng lù lù một đống ở cửa, cười cười, nhìn cái mặt điều không chịu được:

- hơn 13'. Tác phong cô cũng nhanh gọn nhỉ.

- Anh có điên không.

- Không.

- Có bị hâm không.

- Cũng không.

- Thân kinh vẫn ổn định chứ.

- Chắc chắn rồi.

- Vậy tại sao bắt tôi đến nhà anh vào cái giờ này.

- Thế osin để chủ gọi chứ để làm gì mà phải gắt, ha ha. Có 3 ngày thôi, cố chịu đi.

- Tôi tưởng rằng anh tốt bụng, vậy mà. ...

- Tốt bụng á... Cô ăn nhiều dưa bờ quá rồi. Vào nấu đồ ăn sáng cho tôi.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đầu Gấu! Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46

- Không biết nấu.

- Không biết phải tập. Nhanh tôi con đi học.

- Tuỳ thôi. Nếu như anh ép tôi nấu.

- Đơn giản vậy sao. Ngon tôi mới ăn, không thì cho cô tập nấu cả ngày.

- Hà. Anh điên à. Tôi còn đi học.

- Cô thông minh không cần phải học nhiều. Thôi lè mề quá. Nhanh lên.

Nó lết bước chân nên bậc cửa, hậm hực, bụng nó còn đang réo ầm ĩ nên đây, vậy mà hấn. Hummmrr. Tức quá, nhưng phải nhịn.- nó tự nghĩ. – 3 ngày thôi, 3 ngày thôi cố nên nào, mầy sẽ làm được mà.

Nó vào bếp mở tủ lạnh, mọi thứ cũng hơi hơi quen thuộc với nó, vì nó đã từng ở đây một lần rồi. Nhanh gọn nó úp cho hấn một to mì với trung gà, đập thêm chút gừng và hành hoa. Nó bê ra bàn để trước mặt hấn:

- Xong rồi.
- Gì vậy
- Mì tôm.
- Cũng được. Thế ăn gì chưa.
- Chưa.
- Ăn cùng không.
- Không.
- Vậy ra ngoài cho tôi ăn, đứng lù lù ai mà ăn nổi.
- Anh tưởng tôi muốn chắc. _ rồi nó bỏ đi.
- Trong tủ có sữa tươi đó. Lấy mà uống.
- Cảm ơn, nhưng tôi sợ độc.
- Tùy cô thôi. _ nói rồi hấn cúi xuống ăn.

Nó ngồi ngoài phòng khách, nghịch nghịch mấy đồ trong phòng. Vừa đi vừa nói:

- anh là con trai mà nhà cửa cũng sạch sẽ nhỉ.
- Có người dọn mà _ hấn không nhìn ra chỗ nó.
- Vậy còn phải bắt tôi làm osin làm gì.
- Thích. Đang buồn.
- Buồn. Tôi là trò chơi của anh à.
- Gần gần thế. Có 3 ngày mà sao cô nói nhiều thế. _ hấn gặng nên nhìn nó
- Gì. Anh có biết 3 ngày làm osin cho anh với tôi nó là 3 thế kỉ không hả.
- Tôi không phải là cô làm sao tôi biết được.
- Hummmrrrr.
- Mà khi nào tôi gọi là cô phải đến ngay đó.
- Tôi còn việc của tôi nữa chứ.
- Hoàn hết lại đi. Có 3 ngày thôi mà.
- Sao anh nói nghe đơn giản thế hả. Có 3 ngày thôi mà. _ nó kéo dài câu cuối.
- Không đúng là gì. Không thì chuyển đồ sang nhà tôi ở 3 ngày đi. Nghe về ổn nhi.
- Không. Không. Tôi không điên.
- Nhưng tôi thích thế.
- Sang đây bất tiện, ngủ nghỉ khó khăn, ăn uống mất tự nhiên.
- Đúng là đồ con gái, lấm bẩn. Không nói nhiều. Tôi muốn thế. Không thì cô đừng có trách.

- Ôi. ước mơ của tôi.
- Thế bây giờ cô tính thế nào.
- Ha/////////////////!
- Thở dài cái gì. Trả lời đi.
- Thôi được rồi. _ nó ngám ngám đi ra ngoài cửa. _ tôi đi học đây.
- Hờ sớm thế.
- Vâng thưa anh, tôi đi xe đạp.
- Ai bắt cô đi xe đạp. Tý đi xe với tôi, hôm nay tôi có nhiều đồ xách dùm tôi nữa.
- Gì. Còn phải đi học cùng nữa á. Sao tôi khổ thế này.
- Không nói nhiều. Tôi đặc biệt cấm cô không được kêu than, khóc khổ ở đây nhà. Tôi ăn xong rồi. Rửa bát đi, tôi nên thay đồ đi học.
- Biết rồi. _ nó lững thững đi vào nhà bếp dọn dẹp một chút.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đầu Gấu! Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47

Hắn đứng ngoài cửa, cần chiếc tai nghe vào trong điện thoại, rồi đeo vào. Nó đi ra đeo chiếc balô đen lên lưng:

- Tôi xong rồi. đi được chưa.
 - Cô lẽ mề quá đấy.
 - Anh thích nhanh thì tự đi mà làm
 - Cô nói thế thì tôi bắt cô làm osin để làm gì.
- Nó không nói gì thêm nữa. Bỏ ra ngoài cổng.
- uầy. _ hắn gọi với theo nhưng nó không trả lời.
 - Này. Dối à. Đứng đồ con gái mà _ hắn nhăn nhó dắt xe ra ngoài cổng. Hắn tung chìa khóa cho nó
 - Khoá cổng vào rồi nên xe đi.
 - Tôi không nên. Anh đi trước đi.
 - Cô điên à. thế cô đi học bằng gì.
 - Tôi đi bộ.
 - Đầu óc cô hôm nay có vấn đề à. Lên xe _ hắn gần như hét lên.
 - Tôi không lên.
 - Thật không chịu nổi nữa. _ hắn xuống xe kéo tay nó _ đi theo tôi nhanh lên.
 - Bỏ ra. Tôi không đi _ Nó giằng lại.
 - Sao cô cứng đầu thế hả.
 - Biết tôi cứng đầu thì anh bỏ tôi ra đi _ No đạp một cái đầu gối vào chân hắn.

- AAAAAAAAAAa. Con nhỏ đáng ghét này _ Nói thế hấn càng cố lời nó đi thật mạnh. - Tôi không đi mà, tôi đã nói là không đi mà.
 - Cô cứ thử không đi xem. _ Hấn buông tay nó ra mà bế sốc nó lên xe. Nó vùng vằng nhưng vô ích. Hấn chụp cái mũ bảo hiểm to lù lên đầu. _ Ngồi yên đó _ Hấn hét nên.
 - Anh đúng là đồ con lợn đáng ghét.
 - Còn cô là đồ đầu gấu. _ rồi hấn mỉm cười phóng xe đi.
- Nó ngồi sau, gió tạt qua, ngọn tóc thừa thốt khê bay. Nó cũng không nói gì, chỉ đột nhiên mỉm cười. Lạ lắm, nó cũng thấy lạ nữa.
- Hấn và nó dừng xe ở cổng trường. Bao nhiêu ánh mắt xung quanh đều dồn về phía nó hết đó. Long với Hoàng chả biết từ đâu đến, cuoi rich rich:
- Gì thế này. _ Long khoắc vai hấn.
 - Ông có nghĩ là lộ liễu quá không hả _ Hoàng nháy mắt.
 - Ngày đầu tiên mà.
 - 2 người này cũng biết sao _ nó chỉ chỉ
 - Đó là ý nghĩ của anh mà. Hi hi. _ Long tự hào.
 - Gì chứ. Là của anh sao. Hurrurr.
 - Thôi mà thôi mà. đừng nhìn anh như thế _ Long che mắt
 - Đi học. Cầm đồ đây _ hấn nói rồi ném cho nó cái cặp sách.
 - Có mỗi một tí thôi mà cũng phải cầm hộ. _ Nó lăm bằm
 - Hân à Hân à. _ Vân từ đâu chạy nhào tới.
 - Hi. Lâu lắm rồi không gặp bà ha.
 - Ừm. Nhớ bà lắm đó. Bà khỏe hấn chưa thế.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đầu Gấu! Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

- Rồi mà. Bà nhìn tôi nè. _ Nó cười típ mắt. Đúng lúc hấn quay lại, chút chút đơ người.
- NÀi. Đi nhanh nên. _ hấn quát nên.
- Giật mình. Anh điên hả.
- CỐ chuyện gì thế bà _ Vân nhìn ngố
- Oai. Chuyện dài lắm. Tôi sẽ nói với bà sau. Bì giờ nên lớp đi. Nhìn mặt hấn ta tôi ghét lắm. _ Nó kéo vân đi.
- Sao bà sách nhiều đồ thế.
- Của cái tên chết bầm đằng sau kia.
- Gì nữa. tôi chả hiểu gì cả _ Vân gãi đầu.
- được rồi, lát xuống canteen tôi nói cho, được chưa.
- Ừk. Tôi biết rồi. _ Vân khoắc tay Hân đi vào lớp.

Đi lên đến cầu thang tầng 2. Có một vài học sinh nữ chạy nhanh như đâm phàm vào nó như không muốn dừng lại. Nó ôm Vân lao sang một bên. Không

máy ngã, nó chỉ kịp quay người để Vân không bị đau còn nó thì hứng hết. Chiếc cặp sách của hấn và của nó lăn xuống cầu thang. Vân thì nhắm tịt mắt lại nằm im trên người nó. Sắp khóc đến nơi rồi.

- Này. Bà có định dậy không thế. _ Hân nhăn nhó.
- Hic. Tôi quên, bà có làm sao không _ Vân ngời dậy. Kéo nó lên.
- Không sao đâu, cũng chỉ hơi đau một chút thôi.
- Cả người úp xuống thế mà bảo không sao à.
- được rồi, đứng dậy tôi xem nào. Bắn hết đồng phục rồi.
- Thôi được rồi, bà đi lấy cặp sách đi, cũng bắn hết rồi.
- Ủ. Tôi biết rồi. Ui đau. _ nó ôm ôm cái hông. - Tôi biết mà _ Vân cười.
- Thôi được rồi. Không sao đâu. Vẫn còn nhẹ mà.
- Lúc nào bà chẳng nói thế. Đau đến đâu cũng nói là không sao. Tôi đến bó tay với bà.
- được rồi đó. Lên lớp đi.

Nó và Vân đến lớp. Vừa bước vào chỗ, hấn đã hằm hừ:

- Cô vừa đi vừa ngủ đấy à.
- Gì chứ. Mà sao anh đi mà tôi không gặp.
- Tôi đi cầu thang từ canteen nên.
- À ừm
- Đồ tôi đâu.
- Đây. _ Nó ném cho hấn cái cặp.
- Nhẹ nhàng rồi. Cái gì cũng rầm rầm nên.
- Anh nói ít thôi.

Vào lớp. Mọi thứ trở nên im lặng. 3 người, hấn hoàng long vẫn một thói quen như mọi ngày. Chỉ game, truyện với ngủ, chả học hành gì. Bỗng hấn kéo chiếc cặp ra lấy cái gì đó. Khuơ khuơ không thấy. Hấn lôi lên bàn, đập rầm rầm.

- Phong. Trật tự _ giáo viên nhắc nhở.
- Ông làm sao vậy _ Hoàng quay sang nhìn hấn
- Mất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đầu Gấu! Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

- HẢ. Mất cái gì. _ Long quay sang
- Chiếc móc treo cặp.
- Không thể. ông để đâu mà mất.
- Ngày nào chẳng treo ở cặp.

- Sao không cất đi, để ở nhà mang đi làm gì.
- Thói quen mà. Từ ngày đó, tôi đâu có bỏ ra làm gì. Cứ kệ thôi.
- Ông ... Tôi bảo bỏ đi cơ mà. _ Long vò đầu.
- Thôi. Long. Ông ngồi yên được không. Để Phong ông quyết định đi. _ Hoàng đặt tay lên vai Long.
- Tôi điên mất. _ hấn nói nhỏ.

Long và Hoàng biết vậy cũng chỉ ngồi yên.

3 năm trước, khi mà hấn chỉ là một cậu bé 15t, vẫn còn rất ngây ngô. Và đã bị một cô bé xinh xắn đáng yêu, hút hồn.

- Này Phong. Đi chơi với mình được không. _ cô bé khẽ đưa tay hấn
- Đầu cũng được mà. Chán quá à.
- được rồi, đợi Phong thay đồ.
- Không sao đâu, mặc nguyên bộ này cũng được mà.
- Nhìn ngố lắm.
- Nhưng đáng yêu mà _ Cô bé cười típ mắt.
- Ủ. Vậy đi.
- Phong chờ mình đi bằng xe đạp nha.
- Hà. _ hấn tròn mắt.
- Thôi được rồi. - hi hi. Yêu Phong nhất đó.

Rồi cô bé đó kéo hấn ra ngoài. Hấn mỉm cười, nụ cười hạnh phúc. Cô bé đó là Anny - người việt nhưng sinh sống bên anh. Là hàng xóm của hấn. Mới chuyển về. bằng tuổi. Anny có đôi mắt xanh biếc long lanh và mái tóc vàng xoăn nhẹ, đáng yêu. Cô bé luôn tung tăng và làm quen với hấn trước. Tính cách của hấn lạnh từ nhỏ, chỉ nói chuyện với ai hấn thích và đặc biệt là 2 người bạn thân. Nhưng anny đã khiến hấn thay đổi khá nhiều. Yêu đời hơn, hấn cười và tung tăng hơn, khiến Long và Hoàng cũng có phần ngạc nhiên.

Ở đồng cỏ xanh mát. Anny với chiếc váy bông màu trắng chạy tung tăng trên bãi cỏ và kéo tay hấn:

- Nhanh lên nào. Cậu chậm chậm quá.
- Tại cậu thích chạy nhảy ý chứ.
- AAAAAa. _ Anny ngã.
- Mình biết mà. Đưa mình xem nào, có đau không.
- Hi hi. Không sao. Có cậu cạnh mình. mình không đau đâu.
- Ít nói nhảm thôi, biết chưa.
- Gì chứ. Cậu toàn bắt nạt mình thôi. _ anny nhõng nhẽo.
- được rồi. Mình sai. Ngồi yên xem nào.
- hi hi. Phong này.
- Chuyện gì vậy.
- Cậu thích ai bao giờ chưa.
- Hờ. Chưa.
- Mình thích rồi nè.
- Ủ. _ Hấn khẽ cúi đầu.

- Cậu không hỏi là ai sao.
- tại sao mình phải cần biết chứ.
- Vì đó là cậu mà.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đầu Gấu! Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50

- Hà. _ Hấn tròn mắt, ngẩng nên nhìn Anny.

Anny hôm cái chụt một cái vào má hấn. Hấn ngạc nhiên, mặt tròn không còn gì để tròn nữa.

- nài nài _ Anny xua tay trước mặt hấn.

- Hà.

- Cậu bị làm sao thế.

- Không sao mà.

- Hi hi. Mình nói thật đó. Mình thích cậu lâu rồi.

- Lâu là bao lâu.

- Từ hồi mới về nước đó. Mình đứng trên lầu nhìn xuống thấy cậu đi học về, mình đã thích rồi.

- Thích từ ánh mắt đầu tiên sao.

- Ừ. Thế nên mới tìm cách tiếp xúc vậy nè

- Ngốc quá.

- Gì chứ.

- _ hấn chỉ im lặng rồi cười.

- Thế cậu có thích mình không

- Hà.

- Trả lời đi mà. Thích không.

- Cậu thì ai mà chả thích.

- Không. Cậu nói thật đi mà _ Anny đưa tay hấn

- ừ. Thì thích _ Hấn đỏ mặt (đáng yêu quá)

- hi hi. Thật sao.

- ừ.

- Thích quá, vậy tặng cậu cái này nè. _ Anny xoè bàn tay đưa cho hấn một chiếc móc treo cặp có hình cô ba lá bằng thủy tinh trong suốt bên trong có 2 chữ A và P lồng vào nhau nhìn rất đẹp.

- Cậu tự làm sao.

- Mình đặt làm đó.

- Sao chùng hợp vậy.
- Mình làm từ lúc mình bắt đầu thích cậu đó.
- Ừm.
- Nhớ giữ gìn cẩn thận nha.
- ừm _ hấn cắt chiếc móc treo cặp vào trong túi quần.

Từ đó đi đâu họ cũng gắn với nhau. một cặp gà bông rất đáng yêu. Nhưng về như hạnh phúc với hấn không kéo dài được.

Anny bỏ đi. Không một lời tạm biệt chỉ nhắn tin cho hấn và nói rằng “Tớ sẽ về mà, đợi tớ nhé”. Cứ tưởng đó là sự thật. Hấn cố chờ nhưng đến một ngày có một cuộc điện thoại từ Anh nói rằng hãy quên Anny đi, vì cô bé còn phải tìm cuộc sống của mình, và đã được đính hôn rồi. dừng cản đường hạnh phúc của Anny. Hấn sửng sò. Tự nhốt mình trong phòng 1 tuần, và từ đó, Hấn đã không còn tin vào những thứ ngây thơ nữa. Và hấn chờ lên lạnh lùng và không cần bất cứ thứ gì. Long và Hoàng cũng chỉ biết im lặng trước sự thay đổi của hấn. Nhưng 2 người bạn vào lúc này không thể tìm được cách nào giúp hấn. Hấn thay đổi mọi thứ. thứ duy nhất hấn giữ lại là chiếc móc treo cặp đó. 3 năm nay, Vẫn thế, vẫn lúc nào cũng treo trên cặp của mình. Chưa một lần nào đánh mất. đây là lần duy nhất hấn không thấy chiếc móc treo cặp đâu, hấn bỗng thấy hụt hẫng. và giơ lên như sắp nổi điên nên vậy.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đầu Gấu! Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51

Vừa hết tiết, hấn kéo tay nó rầm rầm ra ngoài hành lang, trong con mắt ngạc nhiên của bao nhiêu con người.

- Anh làm cái quái gì vậy _ Nó giằng tay ra
- Cô ra đây, tôi có chuyện muốn nói.
- Có chuyện gì thì lát về không được sao, tại sao anh cứ phải làm nhộn nên thế nhỉ.
- Không được.
- được thôi. Giờ thì không có ai rồi, anh nói gì nói đi.
- Cái móc chìa khoá của tôi đâu.
- Móc nào. Làm sao tôi biết.
- Sáng tôi cảm vẫn còn thấy mà giờ không thấy là sao hả.
- Tôi không biết. đã nói là không biết cơ mà.
- Cô vô lí thật đó. Rõ ràng đưa cô cảm mà giờ cô nói không biết là sao. Vô trách nhiệm.
- Tôi chỉ cảm thôi, chẳng động chạm gì cả.
- Tôi không quan tâm. Cô phải tìm bằng được nó về đây cho tôi.
- Nhưng tôi không hề nhìn thấy nó. Và không biết là cái gì cả.
- Nó hình cô ba lá được làm bằng thủy tinh bên trong có 2 chữ A P lồng vào nhau đó. Cô phải chịu trách nhiệm cho tôi, tìm được ngay ngày hôm nay.
- Biết tìm ở đâu được cơ chứ.
- Tôi không quan tâm. Cô đi ngay bây giờ đi.
- Nhưng tôi còn phải học.
- Cô giỏi rồi mà. Nghỉ một buổi không sao.
- Anh... - Tôi sẽ nói là cô đau bụng. Từ giờ đến tối mà không tìm được thì đừng trách tôi. Tôi không kiểm soát được hành động của mình đâu.

- Im lặng, cúi đầu.

- ĐI ĐI. _ Hấn hét nên.

Nó ngẩng đầu nên nhìn hấn một lúc, rồi quay lưng đi. Nó muốn đập chết hấn quá nhưng nó lại không phải là con người thiếu trách nhiệm. Có lẽ do nó bất cẩn làm rơi ở cầu thang lúc bị ngã. Nghĩ rồi nó đi ra đó liền. đang lúi húi tìm tìm thì nó chạm vào người ai đó. Không kịp ngẩng nên chỉ nói qua

- Xin lỗi. Mình đang tìm đồ không may va vào bạn.

- Gì chứ, đâm phải người ta xin lỗi còn không thêm ngẩng mặt nên nhìn.

- Tôi xin lỗi rồi mà _ nó lúc này mới ngẩng nên rồi lại cúi xuống.

- Mà là đứa nào mà không chịu lễ phép gì thế hả.

- Tôi bạn lắm _ nó vẫn không ngẩng đầu nên.

- Mà... _ đứa con gái đứng đối diện nó định đưa tay nên tát nhưng có một đứa đứng bên cạnh ngăn lại

- chị chị nó là con nhỏ sang nay đi với anh Phong đó. _ nó thì thầm

- Thật sao.

- Vâng. Sáng em nhìn rõ mà. Còn cầm đồ cho anh Phong nữa cơ.

- Ủk.

- Con bé kia.

- Cô gọi tôi sao _ nó vẫn lúi húi tìm

- Mà là gì của anh Phong.

- Phong. Phong nào. _ Nó nhìn nên tròn mắt

- Còn giả lai sao. Anh Phong mới chuyển về trường mình mà đang học B1 đó.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đầu Gấu! Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52

- À. Rồi. Thì là bạn chứ sao _ Nó lại cúi xuống.

- Là bạn mà đi kè kè như vậy sao. Mà nói rõ xem nào.

- Thì có thể nào tôi nói vậy rồi mà.

- Mà không nói thì đừng trách tao. _ đứa con gái kéo cổ áo nó

- Aaaaaaaa bỏ ra tôi tìm thấy rồi. _ Nó hất mạnh tay rồi chạy về phía cầu thang. Nó nhặt lấy chiếc móc chìa khoá nằm ở một góc bậc thang _ tìm thấy rồi. _ nó cười. Một đứa con gái đứng gần đó cướp thẳng ở tay nó rồi vắt về phía đứa con gái ở trên nghe về là đàn chị. _ chị này.

- Tốt lắm

- Trả tôi đây. _ nó chạy nên đưa tay về phía đứa con gái đang cầm chiếc móc treo cặp của hấn.

- Tao không chả thì mày làm gì được tao.

- Tôi không muốn chơi đùa kiểu này đâu. Trả tôi đây.

- Không thích. Trả lời tao đi đã

- Trả lời gì.
- Mà và anh Phong là gì.
- Là bạn. - Không thể nào. Anh ấy chưa bao giờ đi với bất kì đứa con gái nào, mà không thể làm bạn được.
- Tôi nói rồi, mấy người không tin thì tùy. Giờ thì trả tôi cái đó đây.
- Nghe về quan trọng với mà nhi.
- Không phải của tôi. Tôi đi tìm hộ.
- Vậy sao. Nhưng tao không muốn mà toại nguyện.
- Ý chị là gì.
- Là gì sao _ đứa con gái cười rồi chạy về cuối hành lang. Nó đuổi theo.
- Chị muốn làm gì vậy.
- Tạo việc làm hộ mà thôi. _ nói rồi cô ta ném chiếc móc treo cặp xuống bãi cỏ cạnh một con mương sau trường.
- Chiết tiết, cô làm cái quái gì vậy _ chẳng cần đợi cô ta trả lời nó đã lao xuống bãi cỏ để tìm. Còn bọn con gái đi và bỏ lại cái nụ cười nhếch mép đáng khinh

Nó cứ lúi húi tìm rồi tìm. Nhưng không thể nào thấy được. Trống tan học, Vân gọi điện hỏi chuyện nó cũng chỉ nói qua rồi tắt máy. Còn hân thì không hề. 6h, sân trường không còn một bóng ma nào. Nó vẫn đang tìm. Bãi cỏ sau trường rất ít người qua lại vì thế mà cũng không được dọn dẹp thường xuyên, cỏ mọc tốt, biết mò ở đâu. Nó lướt người ngồi xuống gốc cây, vò tóc mệt mỏi. Không biết khi nào mới xong nữa, trời mập mờ. Nó không biết phải làm gì nữa, thì bóng đèn sau trường bật nên, nó nhìn thấy gì đó lấp lánh ở gần mép con mương nó chạy tới, cố gắng vận dụng hết khả năng ánh sáng của đèn trường mà cái điện thoại mập mờ. Nó tìm được rồi. Nó nhanh chóng cắt chiếc móc treo cặp vào túi quần rồi đứng dậy, nhưng thật không may đất trơn nó bị trượt cái rầm xuống con mương ngay cạnh đó. Nhưng nó không biết bơi, lúc nhỏ một lần tập bơi cùng bọn ở xóm đã suýt chết đuối nên từ đó nó cũng không dám tập bơi và giờ đó vẫn còn là ác mộng với nó. Nó cứ chới với kêu cứu, nhưng trường giờ này thì đâu có ai chứ. Phóng báo vệ quá xa, nó không thể gọi khi đang chới với thế này, nó vẫn cố sức để mong ai đó cứu mình. Nó cứ chìm dần chìm dần. Nhưng rồi nó cảm giác như có ai đó đang kéo mình nên bờ, rồi có người gọi tên nó, rõ lắm. Nó dần mở mắt, ho rồi đẩy nước trong bụng ra ngoài. Ai đó đỡ nó dậy.

- Hân. Em ổn chứ.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đầu Gấu! Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53

- Long à. Em ổn. Cảm ơn anh.
- Gì chứ. Khách sáo quá.
- Mà anh không về sao còn làm gì ở đây.
- Anh quay lại lớp lấy đồ. Quên cái máy nghe nhạc.
- Đi đâu quên đây.
- Thế em làm gì mà rơi xuống đó.
- Tìm cái này nè. _ Nó lấy trong túi quần ra chiếc móc treo cặp
- Của Phong hả. Sao em lại cầm nó.
- Lúc sáng cầm cặp cho hân, không may đánh rơi, phải đi tìm.
- Ồ nhưng sao lại rơi được ngoài đây.

- Ôi, chuyện dài lắm. Tìm thấy là được rồi.
 - Ủ. Cái đó quan trọng với Phong lắm.
 - Ủ. Thảo nào hấn bắt em tìm bằng được.
 - À em
 - Hà.
 - Mai sinh nhật Phong đó.
 - Gì. Mà liên quan gì đến em đâu mà anh nói thế.
 - Anh cứ nói thế, em muốn làm gì thì làm. Chả nhẽ cùng nhà mà không tổ chức sinh nhật cho ổng.
 - Bọn anh là bạn thân không tổ chức, bắt em làm chi.
 - Sinh nhật Phong á. Bọn anh đi chơi bóng rổ chán rồi về bar ngồi, mà chẳng riêng gì Phong anh với Hoàng cũng thế. Chẳng năm nào có cái gọi là sinh nhật cả. Anh xem em có ngoại lệ được không.
 - Èo. Em chịu thôi. Em với hấn ta không hợp nhau sẵn. Haizzzz!
 - Cứ thử đi.
 - Thôi. Về đi, em ướt nhèm hết rồi.
 - Ủ. Anh quên đó. Cần anh chờ về không.
 - Dạ có. Không thì em đi bộ.
 - Nhà ai đây. - Nhà Con lợn đầu to
 - Là ai
 - Phong.
 - Sao gọi như thế.
 - Vì nó như thế mà.
 - Hà.
 - Thôi đi về đi.
 - Ủ.
- Long lai nó về đến nhà hấn thì gọi điện thoại.
- Xuống mở cổng cho tôi.
 - Hôm nay dở chứng à mà đến _ hấn cầu nhau
 - Lai Hấn về. Nhanh nên, con bé chết cồng rồi.
 - Hờ.
 - Hờ thì đây. Có ra không thì bảo _ Long hét ầm ầm qua điện thoại.
 - Nài. _ nó chấm chấm vào vai Long.
 - Gì em.
 - Em đâu có chết cồng.
 - Không nói thế sao nó ra. Ngồi lì trong nhà cơ.
 - Hiểu nhau thế hả.

- Chuyện. bạn bè phải thế chứ.
- ừ
- Ra rồi kìa _ Long hát hăm về phía cổng.
- Đi đâu giờ này mý về _ Quay sang chỗ Long _ Mà sao cô ta lại đi với ông.
- Đi tìm đồ cho anh. _ Nó lấy chiếc móc treo cặp ra _ Giờ thì chả lại chủ của nó. Tôi về.
- Cô đi bằng cái gì về.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đầu Gấu! Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54

- Xe đạp của tôi. _ Nói rồi nó đi thẳng vào trong nhà lấy xe rồi đi về.
- Sao người con nhỏ ướt nhem vậy ông, nó bị xe chở nước đổ zô người hả. _ đợi nó đi hẳn hỏi Long
- Ông định để tôi đứng ngoài này nói hả, đồ bất lịch sự.
- Lắm chuyện. Vào đi. _ Hấn cười rồi mở cổng cho Long. Vào đến trong nhà. Long ngồi xuống ghế và nói:
- Hân bị rơi xuống con mương sau trường đó, không biết bơi, may tôi ra kịp.
- Làm gì mà rơi, mà sao ông vẫn ở đó, về cùng với tôi rồi mà.
- Quên cái máy nghe nhạc. Tìm cái kia kìa rồi trượt chân cái tùm một cái thế là xong.
- Sao cái móc lại rơi được ngoài đó nhỉ.
- Tôi cũng suy nghĩ như ông, nhưng Hân bảo chuyện dài lắm nên không kể.
- Ừ.
- Mai sinh nhật ông rồi, vẫn thế chứ hả.
- Không một chút thay đổi. Tôi đi chơi sáng còn buổi tối sẽ giành cho 2 ông.
- Đi đâu với ai.
- Hỏi chi.
- Đừng nói là với Hân nha.
- E hèm. Nói nhiều quá đó. _ đỏ mặt (haha)

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đầu Gấu! Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55

Ngồi thêm một lát nữa thì Long đi về. Hấn gọi điện cho nó:

- cô đang ở đâu đấy.

- Ở nhà. Hồi thế cũng hỏi _ nó hậm hực.
- Làm gì không.
- Tắm.
- Đang tắm á
- Điện. Chuẩn bị.
- Vậy tắm đi, xong dọn đồ sang nhà tôi nhanh.
- Để làm gì.
- Ở.
- Điện à.
- Sáng tôi nói rồi mà
- Có 2 ngày cũng phải dọn
- Dĩ nhiên rồi. Nhanh nên đó
- Điện rồi,
- Cô ngồi đó mà làm nhảm.

Hắn cúp máy rồi cười. khoảng 1 tiếng sau nó mang một chiếc balô đựng sách vở và một chiếc túi nhỏ đựng đồ. Bước vào đến cửa hắn đã đứng lù lù ở đó rồi.

- Cô đúng là con gà chậm chậm mà.
- Sao mỗi ngày anh gọi tôi một biệt danh vậy hả. Anh chỉ sống để nghĩ biệt danh cho tôi đấy à _ nó hậm hừ đi vào nhà. - Nhưng không. Tôi vẫn thích gọi cô là đồ đầu gấu hơn.
- Anh có điên không. Tôi thật chẳng hiểu sao lúc nào anh cũng muốn gọi tôi như vậy nữa.
- Đã nói rồi. Vì tôi thích mà. Cái tên đó cũng hay đó chứ.
- Hay cái đầu anh thì có.
- Nói ít thôi. Làm bữa tối cho tôi.
- Cái gì. Anh biết bây giờ là mấy giờ rồi không mà mới nấu.
- 9h_ Hắn trả lời lạnh tanh
- Trời ơi. Tôi điên mất. đây là chưa kết thúc ngày đầu tiên đó.
- Còn 2 ngày nữa cô cứ hưởng thụ thoải mái đi.
- Anh.....
- Đi nấu đi. Tôi đói lắm rồi.
- Đúng là điên mà. Sao không ra quán mà ăn. đồ dở chứng _ Nó vừa đi vào bếp
- Tôi đã bảo rồi. Cô nói ít thôi. Cô ăn phải cái gì sao mà nói lắm thế. Nói đi nói lại chỉ một chủ đề thôi mà không chán à.
- Vậy thì anh đuổi việc tôi luôn đi _ no quay phắt lại
- Cô chưa ngủ đã mơ rồi. NẤU ĐI
- Hummmmmmm. _ nó cúi mở tủ lạnh_ hết đồ ăn rồi.
- Mì tôm cũng được.

- Tuy.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đầu Gấu! Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56

Nó nấu xong mì tôm bê ra cho hấn. Rồi xách đồ lên phòng. Nằm vật ra giường, về mệt mỏi lắm. Hấn ăn xong vất bát vào trong bếp, đóng cửa rồi nên phòng. Tiếng bước chân của hấn khiến nó ngồi bật dậy nhìn ra cái cửa im lặng. Hấn đứng đó nhìn vào trong phòng nhưng không hề chạm tay vào cửa. 4 con mắt nhìn nhau nhưng không biết, qua cánh cửa gỗ vô tình, hấn bước đến phòng mình. Ngồi trên chiếc máy tính, hay lướt web rồi tự cười. Không gian ngôi nhà trở về im lặng.

11h15' P.m Nó không tài nào ngủ được. Có phải là do lạ nhà nên thế, hay do tim nó đang đập thình thịch không hiểu lí do tại sao. Có tin nhắn, nó với lấy cái điện thoại tự hỏi ai nhắn lúc này.

- Hờ. Con lợn đầu to “Ra lan can tôi báo cái này”. Trời ơi. Anh ta điên rồi. Ngủ thôi, ngủ thôi. _ Nó tự nói rồi chồm chặn kín đầu. Nhưng lại một tin nhắn nữa đến: “Tôi biết cô chưa ngủ mà. Ra đây đi”. Nó tròn mắt rồi cũng vội lấy chiếc áo khoác mỏng rồi ra ngoài. Hấn nhìn thấy nó, mỉm cười:

- Sao không ra ngay còn phải để gọi lần 2.

- Sao anh biết tôi chưa ngủ.

- Biết là được.

- Ờ. Thế anh có bị sao không mà cứ thích làm toàn cái chuyện không đâu thế.

- Không đâu là chuyện gì.

- Gọi tôi ra lan can vào giờ này.

- Tôi biết cô không ngủ được gọi ra hóng gió cùng lại còn.

- Hừ. Thế anh làm gì mà giờ này không ngủ.

- Tí ngủ giờ.

- Thế sao giờ không ngủ luôn đi.

- Sao cô hỏi nhiều vậy. Qua 00h00' tôi ngủ. - Vì sao.

- Thích.

- À. Ừ. _ Nó gạt gù rồi chợt nhớ ra điều gì đó. Nó cầm điện thoại ra bấm bấm.

- Cô làm gì thế _ hấn tò mò nghiêng nghiêng nhìn cái điện thoại.

- Tò mò. đi ra cái coi _ nó đẩy đầu hấn ra.

- Cô tưởng tôi muốn xem lắm sao.

- Tôi có nói thế lúc nào. Lều_ nó lè lưỡi trêu tức hấn.

- Sỳ. _ hấn quay đi, nhìn về bầu trời đen một màu. Những ngôi sao hôm nay chẳng thấy đâu chỉ có những đám mây xám xịt trôi hững hờ. Bóng đèn đường mờ mờ, như đưa hấn vào một không gian ảo ảnh.

- Đây_ nó gõ vai hấn

- Gì.

- Tôi đi ngủ nha

- Ừ.

- Ủ. Ngủ ngon

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đầu Gấu! Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57

- À khoan _ hấn quay đầu lại nhìn nó.

- Chuyện gì.

- đứng đây với tôi qua ngày hôm nay

- Để làm gì.

- Biết vậy được rồi.

- O. Hờ.

- Mai trốn học đi chơi với tôi.

- Điên à. Lại bắt trốn học nữa.

- Một ngày mai thôi.

- Đi đâu.

- Đâu cũng được, địa điểm cô chọn, miễn làm tôi vui là được.

- Sao phải thế.

- Vì tôi thích.

- Anh chỉ có một câu này thôi à.

- Biết thế. _ hấn đưa tay nhìn đồng hồ. _ được rồi, cô đi ngủ đi.

- Không phải đuổi.

- Nói rất nhiều, đi đi.

- Sao trên đời lại có người con trai như anh nhỉ _ nó lăm bầm rồi đi vào phòng.

- Lâu lắm rồi. Tôi không được đón giây phút sang tuổi mới cùng với ai đó. cảm ơn nha _ hấn cười, nói nhỏ.

Sáng mai. Nó nhắn tin cho Vân là xin nghỉ học với lý do là bị ốm. Còn hấn thì khỏi phải xin, nghỉ tự do luôn. Hấn đi xuống cầu thang thấy nó ngồi ở ghế.

- Làm gì ngồi sớm thế.

- Cả ngày hôm nay tôi có quyền được quản lý anh đúng không

- O. Không.

- Đúng rồi. Không cãi. Đi thôi _ nó chạy tới kéo tay hấn đi.

- Đi đâu.

- Đi chơi.

- Chưa ăn sáng.

- Tôi cũng chưa.

- Thế ăn đi.
- Giờ đi ăn.
- Ở đâu.
- Tỳ biết.
- Ờ nhưng mà tôi thay đồ đã.
- Thôi không phải thay đâu. _ nó nhìn hấn từ trên xuống dưới rồi cười.
- Ờ. Sao hôm nay cô lạ vậy. đi xe nào tôi còn biết đường.
- Xe đạp.
- Gì cô điên à. Tôi không biết đi xe đạp.
- Thì tôi lái. Mà sao hôm nay anh nói lảm thế. Hơn tôi rồi đó.
- Bao giờ_ hấn quay đi
- Khoá cổng vào. _ nó dắt xe ra khỏi cổng rồi quay lại nói với hấn
- Nài. Tôi là chủ hay cô là chủ.
- Anh. Nhưng hôm tôi có nhiệm vụ làm cho anh vui mà.
- Nhưng không phải thế mà được sai tôi đâu.
- Thì coi như là giúp đi. Ăn gì khó tính thế.
- Ăn cơm.
- Thôi nên xe đi.

Nó dắt xe lại hấn trên con đường nhựa, ánh nắng nhẹ vào một buổi sáng mùa thu đẹp trời. Thình thoảng nó lại trêu hấn là vô dụng xe đạp cũng không biết đi hay là kêu nặng. Làm hấn không cãi được vào đâu. Bữa sáng của 2 đứa nó là 2 hộp xôi nhỏ. Lúc đầu hấn e dè sợ không vệ sinh nó kia nhưng rồi nhìn nó ăn ngon lành hấn cũng ăn, Cũng sợ đói nữa. Nó cứ lượn xe quanh quanh thành phố cho mãi đến khi ra một khu đất trống, cỏ mênh mông, cạnh là con đê với màu nước đỏ của phù sa. Nó dựng xe xuống, hấn ngo ngác làm theo nó:

- Đến đây làm gì.
- Chơi.
- Ở đây sao
- Đúng.
- Đi về, Tôi không quen
- Ngồi đi không chết được đâu mà lo. _ nó chỉ vào chỗ ngồi bên cạnh để hấn ngồi.
- Thì ngồi. _ hấn ngồi xuống.
- Anh có nhiều tâm sự lắm hả _ nó nhìn về con đê, đôi mắt lơ lửng, hỏi hấn. Hấn hơi bất ngờ nhìn nó rồi trả lời
- Cô nhìn vào đâu mà nói tôi là người nhiều tâm sự
- Người khác không biết nhưng chắc tôi biết.
- Cô tự tin quá rồi. Tôi chẳng có tâm sự gì cả
- Thật không _ nó quay sang nhìn thẳng vào mắt hấn mà nói khiến hấn một chút chùn mà quay mặt đi
- Chứ chẳng thật à. Nói dối cô tôi được gì.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đầu Gấu! Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58

- Chả được gì, nhưng sống như vậy khó chịu lắm.
 - Làm sao cô biết được.
 - Vì tôi cũng sống như anh đó.
 - Như tôi. Vậy sao cô không tâm sự với Vân.
 - Vân biết nhiều nhưng không phải là tất cả, cũng như hoàng và Long biết nhiều về anh nhưng không phải là tất cả.
 - Chịu thôi _ hấn nhún vai.
 - Đôi lúc tôi cũng muốn nói nhiều thứ lắm nhưng không có ai để nói cả.
 - Nói cho tôi đi.
 - Vì sao. Trong khi anh cũng đâu nói cho tôi đâu.
 - Cô đúng là...
 - Là sao có qua phải có lại chứ.
 - Thôi kệ đi, nó muốn đến đâu thì đến. Cho tôi mượn chân đi.
 - Hờ.
 - Hờ gì, đưa đây coi _ hấn kéo chân nó rồi gói đầu nên đó
 - Làm gì vậy
 - Ngồi yên đó, tôi ngủ một giấc, hôm nay trời đẹp mà.
 - Này. _ nó chả kịp nói gì hấn đã nhắm tịt mắt lại. Nó lấy trong cặp ra chiếc máy nghe nhạc cắm dây vào rồi đeo cho nó một tai còn hấn một tai.
- Du dương theo một loạt ca khúc cho đến khi nó nhận ra chân nó đang tê cứng thì cũng là lúc hấn tỉnh. 12h hơn.
- Sao cô không gọi tôi dậy
 - Để làm gì, anh ngủ ngon vậy mà.
 - Đúng là đồ dở mà.
 - Này. Tôi cho anh gói nhờ đó, còn nói tôi vậy sao.
 - Thì đúng là như thế mà. Mà cô chịu được 3 tiếng đồng hồ cũng siêu nhỉ.
 - Đi ăn trưa. _ nó đứng dậy.
 - Ăn ở đâu.
 - cứ đi thì biết. Mà ăn nhẹ thôi đó.
- Nó lại hấn đến một con phố nhỏ của thành phố. Chỗ góc ngách này hấn chưa đến bao giờ. Nó đưa hấn vào một quán ăn ở ven đường.
- ăn ở đây sao _ hấn khề nhăn.
 - Ừm. Cứ ăn thử đi, tôi ăn hoài cũng có chết đâu.

- Nhưng mà.
- Khổ lắm. ăn gì có bún chả và bánh đa cua.
- Cả 2.
- Ăn lẫn thế.
- Đói.
- Cô ơi làm cho con 2 bún chả trước và 2 bánh đa cua sau nha cô _ nó gọi với tới chỗ người phụ nữ độ trung niên, nhưng nụ cười thật đầy sức sống

Khi đồ ăn đã được bung ra, hân và nó ăn vui vẻ. Vừa ăn hân cứ vừa khen ngon và nói chưa bao giờ được ăn ngon như vậy. Còn nó chỉ trêu đùa vài câu rồi cười.

trích Lời Tác Giả

- đây rồi đây rồi.
- để m.n chờ lâu.
- ngại quá.
- xl nka. Cảm ơn m.n nhiều nhiều lắm đó. Đã ủng hộ mình. hỳ

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đầu Gấu! Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59

- Có được ăn nữa không _ hân chớp chớp mắt nhìn nó
- Không.
- Vì sao.
- Thì không chứ sao
- Nhưng tôi đói lắm
- Ăn thế còn kêu đói nữa.
- Không biết nhưng nó ngon mà.
- Có nhiều thứ ngon hơn nữa cơ.
- Nhưng tôi thích ăn nó.
- Tùy anh. Ngồi đây mà ăn một mình, tí anh đi bộ nha. Tôi đi trước đây _ Nó đấy ghé đứng đây
- Ồ. Đợi tôi trả tiền.
- Con bé trả tiền rồi mà cháu _ Bác bán hàng nở nụ cười.
- Hờ. À Dạ _ Rồi hân chạy ra xe. _ Sao cô lại trả.
- Có sao đâu, lên xe đi.
- Nhưng đi ăn để con gái trả dơ lắm cô biết hông. _ hân ngồi sau xe.
- Chả có gì cả, với tôi là bình thường. Anh còn đi cùng thôi thì cứ quen nó đi.

- Nhưng mà....
- chẳng sao cả. Giờ là lúc nào rồi mà còn quan niệm điều đó chứ. Đúng là.
- Là gì.
- Không có gì.
- Mà cô trả lúc nào
- Lúc mà anh chỉ biết cắm đầu cắm cổ vào bát bánh đa cua ý.
- Sao tôi không biết nhỉ.
- Làm sao mà anh biết được. Haha. _ nó cười mãi nguyên.
- Thế bây giờ cô lai tôi đi.
- Đi bán.
- Hà. Cô hâm à.
- Không
- Cho tôi xuống.
- Làm gì.
- Chứ để cô lai tôi đi bán à.
- Nhất chết, thích thì nhảy xuống đi _ Nó nói rồi đạp nhanh hơn nữa.
- Gì đó. Tôi không dám nhảy.
- Vậy kệ anh. Tớ có làm sao tôi không chịu. - Ồ.
- Đùa anh thôi. Tôi đưa anh đi một nơi, nhưng hứa với tôi là anh phải làm những gì tôi nói đó.
- Đi đâu _ Giọng nói đầy nghi ngờ.
- Không đi bán là được chứ gì.
- Ừ. Đâu cũng được.
- Hôm nay hiền thế _ nó quay lại chu môi.
- Gì đó. Hummmmmr _ hấn quay mặt đi, hai má hơi ửng hồng (chả giống con trai tí nào)
- Ngồi đây nhá. _ nó dựng xe rồi chạy vào một đại lí.
- Đi đâu đó.
- Mua đồ. đừng đi đâu, lẹc tôi bảo _ nó chạy vào. Một lúc sau đi ra và xách một túi đồ to, toàn là quà vặt không à.
- Mua gì nhiều thế, làm sao ăn hết.
- Tôi đâu nói là mua cho anh cơ chứ.
- Ồ. thế cô mua đi đâu.
- Lát nữa thì biết.

Rồi nó phóng xe đi. Nó lai hấn về khu ổ chuột, hấn ngồi sau có vẻ khó chịu lắm, nhưng hứa là sẽ làm theo điều nó nói nên không nói gì. Nó ra một bãi bóng rồi giật chiếc chuông treo ở đó. Một lúc sau thì rất nhiều trẻ con, nhìn khá là nhếch nhác chạy tới.

- Chị chị Hân.

- Lâu lắm không gặp mấy nhóc lớn à nha _ Nó xoa đầu mấy đứa trẻ gần đó. Còn hấn chỉ đứng nhìn không nói gì, rất bình thường.
- Chị đi đâu mà mắt tích không nói với bọn em một câu vậy hả _ một nhóc lớn tuổi nhất đứng ra nói với nó
- Chị có chuyện mà, giờ chị đền nha _ nó giờ cao túi bánh kẹo mua được cho tụi nhỏ.
- Chỉ có chị Hân là yêu tụi em nhất thôi _ chúng nó hét lên.
- Được rồi, nhưng với điều kiện
- Gì vậy chị.
- Đi ra đây _ Hân kéo tụi nhỏ đi nói khề, khiến hấn đứng xe tò mò ngó theo nhưng không tài nào biết được nó đang nói gì.
- Tụi em không thích làm vậy với người lạ đâu.
- Thôi mà. Giúp chị đi.
- 1 Lần thôi nhé.
- được rồi. như cũ nha.
- tụi em biết rồi.

Nó đi ra kéo tay hấn. Rồi lấy tay che mắt hấn vào:

- Gì nữa đây
- Cứ làm theo tôi đi. Nhắm mắt nha, không được mở đâu đó. Bao giờ tôi nói mới được mở biết chưa.
- Nhưng làm gì.
- Khò lắm, nói nhiều, cứ biết thế đi.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đầu Gấu! Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60

Một lúc sau, khi nghe nó nói hấn từ từ mở mắt ra. Hấn đang đứng giữa một hình tròn được tạo bởi những bông cỏ lau mềm mại do những đứa trẻ cầm trên tay là đưa người theo nhịp bài hát Happy Birth Day. Hấn ngỡ ngàng chỉ biết đứng nhìn những đứa trẻ đó. Trong mắt hấn giờ đẹp chúng đẹp hơn bao giờ hết, hấn quên đi cái ganh giới thân phận giữa hấn và lũ trẻ. Mọi thứ với hấn đẹp hơn bao giờ hết, gió thổi những bông lau khề lay, những cánh hoa mong manh bay trước mặt hấn. Mọi thứ, chưa bao giờ hấn thấy đẹp đến vậy, dù đây không phải là nơi thuộc về hấn và đây là lần đầu tiên hấn bước vào. Vòng tròn tách ra, nó nâng trên tay một chiếc bánh kem nhỏ và đi đến trước mặt hấn:

- Happy Birth Day._ Nó cười.

Hấn không còn nhìn thấy gì nữa, ngoài khuôn mặt ấy và nụ cười của nó, nhẹ dịu như hoa lau, và thoang thoang như gió. Chưa giây phút nào hấn thấy nó đẹp đến vậy.

- nài. _ nó gọi to làm hấn giật mình
- Gì.
- ước rồi thôi nên đi không kem chảy hết bây giờ
- Hà.
- Hà gì, nhanh lên

hấn nhắm mắt và đưa tay lên trước mặt. Hấn chẳng bao giờ nghĩ rằng mình sẽ àm cái trò trẻ con này. Vừa thôi nên xong. Bọn nhóc bên ngoài hô to đếm ngược 3 2 1. Cả cái bánh kem dễ thương đó úp thẳng vào mặt hấn không một chút thương tiếc. Chưa kịp định hình thì lũ nhóc cùng nó hô to một lần nữa. Happy birth day to Phong. Nếu như là vài giây trước đây, có lẽ hấn rất tức giận nhưng mà giờ lời chúc mừng sinh nhật của tụi nhỏ bất ngờ đến nỗi

xua tan mọi buồn bực trong lòng hắn.

- Cảm ơn nha. _ hắn nhìn nó và nói

- Không có gì. Đó là nhiệm vụ.

- Nhưng giờ tôi cần cô hủy bỏ nhiệm vụ đó trong vài phút.

- Hả.

Chưa định hình được chuyện gì hắn đã lấy kem trên má mình rồi quệt tứ tung vào mặt nó. Và thế là trận chiến bánh kem bắt đầu nổ ra. Lũ trẻ cùng nó và hắn, cứ nhảy xô vào rồi đánh nhau tranh giành mấy cái kẹo và gói bim bim. Ăn không ăn quang nhau là chủ yếu. Hắn thì có bao giờ thiếu mấy thứ này đâu, vậy mà lần này hắn chịu bò lăn lộn dưới cát để cướp mấy cái kẹo của tụi nhóc và cười lẩn lộn.

Tàn tích tụi nhỏ đi về. Còn nó với hắn ngồi bệt suông đất tựa lưng vào chiếc cột duy nhất ở đó. Nó thờ, cười hỏi hắn:

- Vui không.

- Vui lắm.

- Giờ còn muốn đi đâu nữa không.

- Đi ăn đi, tôi đói rồi.

- Tôi tưởng lúc này anh ăn nhiều lắm rồi chứ.

- Gì. Đánh nhau với tụi nó mệt như ma ý.

- Vậy thì đi.

- Dẫn tôi đi rửa mặt đã.

- Tôi biết rồi. Đứng đây. _ Nó kéo tay hắn.

Nó và hắn, 2 khuôn mặt nhem nhuốc đầy bánh kem và một chút đất cát, đi xe đạp, ai đi qua cũng phải nhìn mà không nhận được cười. Hắn thì xấu hổ, không biết dấu mặt vào đâu, còn nó cứ cười một mình nhiều lúc khiến hắn phát tức. Nó đưa hắn đến một chỗ nước chảy từ trên khe đá xuống, rất trong và mát.

- Ở trong thành phố cũng có chỗ này sao.

- Chỗ duy nhất mà tôi tìm được đó.

- Ủ. Nước mát thật đó.

- Dĩ nhiên rồi. Rửa đi, giống hai con mèo quá.

- Ủ.

- À khoan đã.

- Gì vậy.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đầu Gấu! Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61

Hắn quay ra thì đúng lúc nó dơ máy nên máy nên mà chụp cái tách một cái. Nhanh hơn hắn tưởng.

- Oái. Cô làm gì vậy hả.

- Làm kỉ niệm.

- Vậy cô cũng phải cho tôi một kiểu. _ nói xong hấn chụp luôn

- Ồ. không được

- Sao không

- Sn anh chứ sn tôi đâu mà chụp tôi làm gì.

- Nhưng tôi thích.

- Xoa đi.

- Không

- AAAAAAAAAAAAAaaa. Tôi điên mất.

- đừng điên vào ngay hôm nay chứ. Lều lều

Tranh cãi một lúc không làm gì được, nó đành chịu thua.

- Đi ăn bánh gối nào.

- Bánh gối là bánh gì _ hấn tròn mắt

- Đi ăn thì biết. Bây giờ là 4h. ăn 1 tiếng ta đi tiếp.

- Đi đâu.

- Đi hết ngày thì thôi.

- Ừ.

Lúc ăn bánh, hấn cứ xuýt xoa khen ngon. Nước chấm thì cay, nước mắt lèm nhèm cả mà hấn cứ nói toàn cái gì không à, làm nó nhiều lúc phì cười, chút nữa thì sặc.

Ăn xong nó lại hấn đi rất xa. Hấn cứ ngồi sau vi vu nghe nhạc. Đến một thùng lung cỏ xanh mượt.

- Đến đây làm gì nữa.

- Tập xe.

- Gì. Tôi không tập đâu, ngã đâu lắm

- Không cũng phải có. Nhanh nên nào.

Trời oi. Hai đứa to đầu rồi mà còn đi tập xe đạp, ngã vui đạp ra. Thế mà tiếng cười vẫn còn mãi trên môi của nó và hấn. Đến chiều muộn thì nó và hấn dừng lại, cuối cùng thì hấn cũng biết đạp xe. Hấn cười thích thú.

- Ngồi ngắm hoàng hôn nào.

- Đẹp thật đó.

- Hi.

- Cô hay ra đây lắm sao.

- Cũng thỉnh thoảng, khi tôi buồn.

- Vì sao cô lại ngồi đây khi buồn.

- Vì ở đây không ai biết đến tôi hết, tôi tha hồ hò hét mà không ai nghe thấy, không ai nhìn hết.

- Ừ. Sở thích kì lạ.

- Không, nó hay mà.

- Ừ thì hay.

Nó chạy ra phía trước dang rộng hai tay và nói “I want fly.” Mặt trời dần xuống núi, những tia nắng dịu nhẹ đang nhuộm vàng cả cánh đồng cỏ. Gió nhẹ. Hắn cảm thấy thật êm ái. Không biết bao giờ hắn mới nhìn thấy nó một lần nữa. Nghĩ vậy thôi. Hắn rút điện thoại và chụp lấy ảnh hoàng hôn ở quanh đây, thật đẹp, màu đỏ của ánh mặt trời, xanh của cỏ, và trắng nhạt của mây. Kiểu ảnh cuối khiến hắn ngỡ ngàng, vô tình thôi, cụ cười của nó đã chiếm một góc của bức ảnh. Nụ cười đó thật tươi thật đẹp, đẹp hơn cả khung cảnh bên ngoài. Hắn rút tay lại, định xóa, nhưng rồi lại thôi. Hắn cất điện thoại vào trong túi áo ngấm nhìn trời và nhìn nó một lúc. Hắn và nó cùng về khi mặt trời đã không còn toả nắng được nữa.

Tối về nó ngồi học thì hắn đi đến bar cùng Long và Hoàng. Cả buổi tối ngồi cùng hai thằng bạn mà hắn cứ tìm tìm cười hoài à, làm cho Long và Hoàng muốn nhảy bổ vào và đập chết hắn ngay lập tức.

Hắn về nhà khá muộn. Thấy nó đang cười rích rích hắn gõ cửa bước vào.

- Cô nói chuyện với ai đấy
- À với anh Cường, Duy và Huy nữa. Nhớ mọi người quá.
- Sí. Tôi không phiền. Về phòng đây.
- Ừ.

Nó trả lời như vậy khiến hắn càng bức mình. Vừa bước từ phòng tắm ra, có tin nhắn của nó. Hắn bấm hực đọc. Sau đó lại cười. Thì ra là tin nhắn chúc mừng sinh nhật. Hắn không trả lời mà đi ngủ luôn, trên môi vẫn còn nụ cười hạnh phúc. Nó cũng tắt đèn đi ngủ, vờn vai một cái nó nằm ẹp xuống giường, kết thúc một ngày dài khá mệt nhưng thật vui.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đầu Gấu! Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62

Sáng hôm sau nó vờn vai bước ra khỏi giường, tuy rằng ngủ một giấc tới sáng thế nhưng nó vẫn cảm thấy mệt mỏi sao sao ấy. Có chuông ở điện thoại là lạ. nó lấy xem thì ra là thông báo nghỉ nhớ, trên màn hình có nghỉ là. “Ngày giải thoát khỏi địa ngục”. Đọc xong nó ném máy xuống giường đi vào nhà tắm. Haizzzz! Thực sự với nó hôm nay chả có chút sức sống nào cả. Hôm nay trời cũng không đẹp. âm u, chắc là sẽ mưa. Mà nghĩ đi nghĩ lại đáng nhẽ ra hôm nay phải là ngày nó vui lắm chứ, sao nó lại rơi vào cái tình trạng như thế này, thật bức mình quá đi mà. Sao nhìn cái gì nó cũng muốn đập phá hết. Và cũng chỉ đến đây thôi, cái cốc thủy tinh trong nhà tắm vỡ tan tành không hiểu lí do tại sao. Nó thì thân nhiên nhìn đồng thủy tinh vỡ dưới sàn còn Hắn thì cò cò ở đâu chạy phi thẳng vào nhà tắm

- Chuyện gì thế
- Ổ điên à. Vào mà không gõ cửa
- Gõ cửa gì! Tự nhiên nghe tiếng đồ vỡ không chạy nên thì sao.
- Đã làm sao đâu.
- Cô phá nhà tôi thì có ý.
- Có vỡ một cái cốc mà sao anh phải như thế. _ nó bấm hực gắt nên bỏ ra ngoài, mặc kệ cái đồng đồ vỡ còn nguyên trên sàn
- Ổ. _ Hắn ngo ngác nhìn theo

Nó đến bàn học cầm cặp sách đi luôn, chả buồn nấu ăn sáng cho hắn nữa:

- ơ không nấu ăn sáng cho tôi à
- Không. Tự đi mà nấu.
- Nài Thái độ gì thế hả

Nó không buồn quay lại nhìn mặt hắn luôn. Sao hôm nay đột nhiên nó nhìn cái mặt ý nó ghét đến đáng sợ. Không biết hôm nay nó bị sao nữa. Bức bách khó chịu. Nó đi ra khỏi nhà hắn, đi bộ đến trường luôn. Còn hắn cứ ngo ngác trên nhà, không hiểu truyện gì đang xảy ra, xuống đến nơi thì đã không thấy nó đâu rồi, vội vàng lấy xe đuổi theo.

Chả hiểu vì lí do gì nó lại đi đường khác đến trường, khác mọi ngày, nhưng đến khi nhận ra thì nó đã đi được nửa đường rồi. Nên thôi cứ đi tiếp. Còn hắn thì vừa đi vừa ngóng để tìm nó. Mà không thấy. Rồi trời mưa. Vô tình thôi cả hai đều dừng lại, đều ngửa mặt nhìn trời và cùng đưa tay ra hắng những

giọt mưa nhẹ ban đầu. Rồi cả hai đều chạy tìm chỗ chốn. Nếu là tính con đường để 2 người này tìm đến nhau thì xa lắm, nhưng khoảng cách thì gần thôi. Chỉ cách nhau một bức tường. Hắn đứng tựa vai vào tường nhìn ra cái con đường trắng xoá mưa, lưa thưa bóng người. Nhưng chiếc xe máy vụt qua rất nhanh chỉ nhìn thấy một ánh sáng mờ trong mưa trắng. Còn nó vì lạnh mà ngồi rụp xuống đất, co lại giống con mèo con tội nghiệp bị lạc đường trong phim mà nó thường xem cùng Huy. Lúc này nó cũng nhớ Huy lắm, nhớ cả Cường và Duy cả thầy nữa. Nhưng sao chỉ lúc này nó mới thấy nhớ. 2 ngày hôm nay sao nó không thấy, nỗi nhớ đó không hiện diện trong nó. Đã có ai đó, ai đó đã thay thế vị trí đó và đánh mất nó. Nhưng sao nó không biết,. Nó ngây ngô, vẫn không nhận ra điều gì. Và nó biết đã có người khiến con tim nó loạn nhịp, nhưng nó không biết là ai. Cứ mãi mê với dòng suy nghĩ miên man đó mà nó không biết có điện thoại. Là Hoàng.

- Em đi cùng với Phong chứ

- Em không. Sao không ạ

- Cũng không có gì đâu. Không thấy ông ta đến lớp cũng không thấy em, nên anh gọi hỏi thử thôi,

- Em đang mắc mưa, nên không đi được. Chắc hẳn ta bỏ đi chơi rồi.

- Ủ. Anh gọi không ai nghe máy, không biết làm gì nữa.

- Ồ.

- Em gọi hộ anh với. Thế nhá. Anh đi có việc.

- Ồ.... Ồ.... Em không TRời ạ...._ nó lấp bắp rồi hết nên_ Sao lại là em, sao phải gọi cho cái tên chết tiệt kia chứ.
AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA.

“[CH]”. Từ trên tường có người nhảy xuống đứng cạnh nó.

- Á. Giật mình _ nó hét lên.

- Cô làm cái quái gì thế hả.

- Tôi phải hỏi anh câu đó mới đúng.

- Tôi đứng bên kia, nghe cái giọng của cô thì tôi nhảy sang.

- Sao anh biết là của tôi, nhớ nhầm thì sao.

- Có mà nhầm.

- Hừ. Xe đâu

- Bên kia kia.

- Diên à mà để bên đó, nhớ mất thì làm sao.

- Mất được, dĩ nhiên là tôi khoá lại rồi.

- Khôn thế.

- Khôn gì, thông minh.

- Khôn.

- Không cãi nhau với cô nữa, thế sáng nay làm sao.

- Làm sao là làm sao _ nghe đến đây nó quay mặt đi, dịch lui ra một tý.

- Không nói câu nào, cứ đi là đi luôn, còn không làm đồ ăn sáng cho tôi nữa chứ.

- _ Im lặng

- Này.

- Cái gì.

- Trả lời đi.

- Có cái gì mà trả lời.

- Her. Tại tính cô thất thường nên trời hôm nay mới mưa đó.
- Ai nói anh thế, tôi làm sao.
- Nói thật đi cô buồn khi sắp phải về nhà rồi đúng không.
- Anh điên à. Tôi vui còn chẳng hết thì buồn cái gì.
- Vậy sao đột nhiên cô lại thế.
- Thế là thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đầu Gấu! Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63

- Thế nào cô phải hiểu chứ. Cô thông minh lắm cơ mà.
- Không biết. Không biết gì hết.
- Trả lời đi, có phải cô thích tôi rồi không.
- ĐIÊN À. Tôi thề tôi mà thích anh sét đánh tôi liền.

“ĐOÀNG “. Nó vừa nói dứt câu thì sét ở đây nổ cái đùng một cái, Hấn chưa kịp nở nụ cười vì hấn nói đúng thì đã chết đứng người vì có một vòng tay ôm từ phía trước hấn, rất chặt. 2 con mắt của hấn tròn hết cỡ luôn. Đây là lần đầu tiên có người ôm hấn chặt và ấm như thế này. Hấn cứ đứng đó, tim đập thình thịch thình thịch. Không gian chỉ toàn tiếng mưa. Con nó sau khi định hình có chuyện gì xảy ra thì đã đẩy hấn ra lập tức. Hai má ửng hồng nên. Rõ đáng yêu. Quay sang nhìn hấn, ấp úng:

- Xin Xi....n ... lỗi... Tôi sợ sét.

Rồi chạy mất tiêu luôn. Hấn ngơ người một lúc mới kịp đuổi theo. Kéo tay nó vào một mái hiên khác:

- Tự nhiên chạy đi đâu đấy.
- Kéo tôi vào đây làm gì.
- Thế bị dớ à mà chạy ngoài mưa, xong tôi về lại ôm.
- Chuyện của anh phải quan tâm à.
- Osin của tôi mà. Ít thì cũng còn ngày hôm nay nữa đó.
- Hừ.
- Mưa này chắc lại nghỉ rồi.
- Gì. Tôi không nghỉ được.
- Thế cô định đi mưa đến trường sao.
- Bây giờ tôi phải làm sao.
- Hôm qua xin phép nghỉ lí do gì.
- Ôm.
- Thế thì hôm nay cứ ôm mà xin thôi.
- Nó cứ làm sao ý.

- Sao chả sao.
- Nhưng mà....
- Thôi được rồi. Để tôi _ hấn nói xong rút điện thoại ra gọi cho Hoàng _ Alo Cung hử.
- Ông muốn chết à.
- Ít sợ.
- Sao không đi học.
- Mưa này, ông bảo tôi bay đến à.
- Ý nghĩ không tòi.
- Grừ.
- Thế có chuyện gì.
- Xin phép cho con bé hân tại nạn xe vào viện rồi nhá.
- Gì. Đùa à. Tôi vừa gọi điện cho Hân xong mà, thế có nặng khôn g, chiều chụp chưa.
- Sờ tốp. hỏi lắm thế. Không sao, không có lí do nào nghĩ học thì cứ nghĩ bừa thế đi.
- Ông đùa kinh thân. Hú hồn thằng bé.
- Có mà bé. Thế trốn tiết à mà giờ vẫn nghe máy
- Canteen. Không trốn sao nghe được máy ông.
- Ủ. Long đâu

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đầu Gấu! Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64

- Trên lớp.
- Cái gì. Tiết đầu môn gì
- Văn.
- Tôi có nghe nhầm không.
- Không đâu, hấn ta hôm nay ngồi trên lớp ngắm gái.
- Ai cơ.
- Thì đây, ông hiểu ý tôi mà.
- À À. Thế này là không được. Liệu có thật không.
- Nghe cũng thật lắm, mới âm thầm thôi cũng không giam ho he gì.
- Ông, bạn bè trong lớp mà nó chơi vớ vẫn là không được, ông lo dạy bảo nó đi.
- Này. Có cả nhiệm vụ của ông nữa đây.
- E hèm. Thôi thì tôi cũng biết là thế, nhưng mà.. tôi bận lắm chứ.

- Bận gì. Có mà bận khối.
- Ừ thì khối cái bận thầy.
- Tội bên văn mà phải chịu thua ông á.
- Thôi thôi. Cúp đây, lâu lâu nó nhiều sóng, sét đánh bỏ bà.
- Ôi zời. Có mấy khi được thử cảm giác mạnh đâu. Sao ông phải chùn mà.
- Không, cái phúc đấy tôi nhường ông.
- Ấy chết, tôi lại không giám nhận, dù gì bạn bè cũng lâu nay, biết là phúc cùng hưởng hoạ cùng chịu à nhằm hoạ cùng chịu, nhưng tôi không thể cướp giật giữa ban ngày như thế được.
- Không có gì. Tôi hiểu được tấm lòng của ông mà.
- Thôi cúp.
- Haha. Next đi. _ Hấn vừa cất điện thoại xong thì bị nó giáng cho một cú vào bụng, một cái đập vào chân. Cầm tay lắc lư lắc lư người, chóng hết cả mặt:
- Sao anh có thể nghĩ ra cái lí do đấy chứ.
- Ờ không thì làm sao, gì cũng không chịu.
- Mai tôi biết đi học nhìn mọi người làm sao _ nó cứ lắc lắc hấn
- Chóng mặt _ hấn hét lên.
- Ồ. Tôi tưởng cái bao cát.
- Nài, cô cận không.
- Không.
- Vậy mà cô nhìn một hotboy thế này thành cái bao cát là sao hả.
- Tôi lộn.. đứng cạnh anh nó áp lực quá.
- Sý. đồ con gái lắm chuyện
- Đã thế không thềm nói nữa.
- Đi ra chỗ khác.

Nói xong nó đi luôn, đi đứng típ ở cuối hiên. Hấn tựa lưng vào tường ngắm mưa, còn nó thì đưa tay ra hứng nước mưa chảy từ mái xuống. Túc đầu là một tay, sau thành hai tay. Lạnh thật, nhưng nó thích lắm, cứ cười cười một mình làm hấn tò mò quay sang. Chút bối rối, nó đẹp, và chưa lần nào thấy nó ngây thơ trong sáng đến thế, có lẽ bình thường nó phải suy nghĩ quá nhiều.

- đứng lui vào khògn lại ướt như tắm bây giờ.
- Sao không nói sớm
- Nói gì.
- Cầm cặp đây tôi đi tắm.
- Hả.
- Tắm mưa. Tôi thích tắm mưa lắm luôn.
- Ồ.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đầu Gấu! Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65

Chả kịp nói gì nó đã chạy thẳng ra ngoài trời, dang rộng hai cánh tay và hét lên thích thú. Ngửa mặt lên trời đón những hạt mưa mùa thu lạnh lạnh. Nhưng nó thích cái cảm giác này. Còn hấn cứ đứng nhìn nó mãi. Rồi lại bất chợt cảm điện thoại lên chụp một kiểu ảnh của một con bé hăm hăm, tắm mưa mùa thu. Được nửa tiếng, hấn thấy hơi lo, gọi nó vào:

- Ê. Vào đi, nửa tiếng rồi.
- Ừm_ nó chạy vào _ grừ grừ lạnh thật _ nó xoa hai bàn tay vào nhau.
- Lạnh còn thích tắm.
- Run Run.
- Lạnh lắm không.
- Có.
- Trèo tường ra với tôi.
- Hà, bây giờ á.
- Ừ.
- Làm gì.
- Trông xe.
- Khoá rồi mà.
- thế có đi không. Một là trèo, hai là chạy đường vòng cô chọn đi.
- Ashiiiiiiiiiiiiiiii.
- Hay là không giám trèo
- Sý. Anh đã trèo bằng tôi chưa.

Sau một hồi hi hục, 2 người cũng bật sang được tường bên kia. Tóc nó ướt hết, nước cứ chảy chảy xuống cổ áo. Giật mình hấn quay mặt đi, mở cốp xe, vất cho nó cái áo đồng phục thể dục:

- Nài.
- Làm gì.
- Lau tóc, lau người đi, con gái con đũa, không biết gì cả.
- Hừ. Biết gì cơ.
- Không có gì. Nhanh nên tôi chờ về, dù gì người cũng ướt rồi.
- Nhưng anh đâu có ướt.
- chứ không đứng đây đến bao giờ nó tanh mưa, xong nước mưa nó ngấm về lại ồm.
- Cũng được.
- Lên xe.
- Ừ. _ nó leo lên.
- Ôm chắc vào.
- Không ôm

- Không ôm ngã đừng bảo tôi không nói trước.

- Ủ thì ôm. _ Nó vươn người về đằng trước. ôm hấn, hờ hờ.

Hấn lao xe về phía trước. Tốc độ. Lúc đầu nó hét nên vì sợ, vì rất khi mưa cứ liên tiếp đập mặt đó. Sau, quen rồi nó cứ dang tay ra cản gió.:

- Ngã giờ.

- Không sao

Nói thế thôi nhưng nó vẫn để một tay vòng lên trước, ôm hấn thật chặt, Hấn nhìn xuống, mỉm cười. Rồi bỗng nhiên tim lại đập thình thịch, một lần nữa loạn nhịp không rõ lý do

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đầu Gấu! Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66

Về tới nhà, 2 đứa cũng ướt. Thay đồ xong nó xuống phòng khách đã thấy hấn ngồi lù lù ở đó rồi.

- Tôi đói, cô vào bếp xem có gì nấu tôi ăn đi.

- Ủ. Tôi cũng đang đói. 9h rồi, nấu cơm ăn luôn chắc cũng được.

- Tuy cô đằng nào nát tôi cũng đi có việc.

- Ờ.

Nó vào bếp lúi húi nấu cơm. Chả hiểu sao hôm nay nó nấu toàn món ngon không à, nhiều ơ là nhiều. Nó bày mâm rồi gọi hấn ra:

- Sao hôm nay nhiều món vậy.

- Thì càng tốt chứ sao.

- Tôi là tôi sợ béo lắm

- Anh béo được tôi đi bằng đầu đó nha.

- Sao không, người tôi hấp thu hơi bị tốt đó.

- Có mà tốt, nhìn như que củi mà lắm chuyện.

- Cô là người đầu tiên nói tôi như thế đó. Grừ

- Chứ sao

- Tôi được xếp vào hạng đáng chuẩn, đáng người mẫu à nha.

- Mẫu cái con khi khô thì có. Ha ha

- Cô muốn chết à.

- Tôi ít sợ.

- Thôi thôi, tôi không thêm chấp cô nữa, ăn cơm tôi còn đi có việc.

- Bây giờ anh đi.

- 11 – 12 h. Bộ cô hỏi chị dợ.

- Thì tôi hỏi biết chứ, anh đi tôi cũng đi, chứ ở nhà mình buồn lắm.

- Cô đi đâu.

- Đi làm chứ đi đâu, Tôi nghỉ làm cũng lâu lắm rồi đó.

- À ừm.

Rồi hai người họ ăn cơm. Xong, nó dọn bàn rồi mang hoa quả ra bàn khách ngồi. Hấn ngẩng đầu lên hỏi nó:

- Hôm nay tốt thế, mọi hôm tôi không nói cô cũng đâu có mang.

- Chẳng qua tôi cảm ơn anh vì lai tôi về thôi.

- À ra thế.

- Chứ anh nghĩ làm sao.

- Không chả sao cả.

- Ủ. Thì biết thế.

- Mà này

- Gì.

- Hôm nay là ngày cuối cùng cô làm osin cho tôi đó.

- Tôi biết chứ _ nó thoáng giật mình.

- Cô vui lắm hả.

- Dĩ nhiên rồi, thoát khỏi địa ngục ai chả vui _ nó hơn hẳn nhưng thoáng qua mắt có một nét buồn khó tả.

- Ủ _ hấn cũng chỉ trả lời cụt lùn như thế.

- Thôi rồi, anh đi đâu đi đi, tôi cũng chuẩn bị đi đây. _ nó đứng dậy.

- À _ hấn gọi với.

- Gì vậy.

- Cô chuẩn bị đồ về nhà luôn cũng được, dù sao giờ đến tối, tôi cũng không có ở nhà, nên cũng không có việc gì làm đâu.

- Ủ. ... Cũng tốt. _ nó nhe nhả rồi lững thững lên cầu thang.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đầu Gấu! Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67

Nên trên phòng, nó nằm vật ra giường, sống mũi bỗng cay sặc, nó chả hiểu vì sao. đột nhiên tới ở cạnh hấn, rồi cũng đột nhiên cái đùng nó rời xa hấn. Nó buồn ư – nhưng vì sao mới được, nó với hấn là oan gia, xa hấn là một niềm vui lớn nhất đối với nó rồi mà. Sao nó lại cảm thấy khó chịu đến như vậy cơ chứ. bức mình nó úp mặt xuống giường, không khóc nhưng cũng chẳng biết phải làm gì cả. Nó cứ thỉnh thoảng lại vô đầu, vì nó không biết mình đang nghĩ cái gì nữa. Hic. Nó mệt mỏi sao sao ý, nó chưa bao giờ rơi vào tình huống này cả. điện thoại có tin nhắn của " con lợn đầu to " nó mở ra xem: " Tý đi sau khóa cổng cho tôi nha. Chìa khoá khi khác đưa cũng được, cảm ơn cô trong 3 ngày qua ". Nó thờ dài. Ủ thì thôi vậy, hấn đã nói thế rồi nó cũng không biết làm sao hết nữa, coi như hoà, sòng phẳng hai bên. Tự nhiên chân tay ớn lạnh ting ting vào vào album ảnh và có một bức ảnh hiện ngay trên mặt nó, nó sững người. Là hấn hôm sinh nhật ở bãi bóng khu ổ chuột đây. Nhìn lúc này trong ảnh hấn thật dễ thương, nó cười nhẹ, định xoá rồi nhưng lại thôi. Đứng dậy nó chuẩn bị đồ ra về.

Bước ra khỏi cổng, nó quay lại ngắm ngôi nhà nó ở chưa được 3 ngày rồi nó quay đi. Nó về đến nhà lại phải làm một tiệc giải thích cho mọi người ở nhà về tất cả mọi chuyện. Rồi cũng về phòng, về căn phòng mới chính là của nó từ trước tới nay. Nó nhắm nghiền mắt, nó chả muốn nghĩ gì cả. Cường bước vào phòng, thấy nó ngủ nên lại bước ra. Cường đang băn khoăn không biết có nên nói cho nó biết về tình cảm của mình không.

- Anh _ Duy vỗ vai Cường khi thấy khuôn mặt dăm chiêu của anh mình.

- Gì vậy, làm anh giật cả mình.
- Anh nghĩ cái gì mà như người mất hồn thế.
- Nghĩ cái gì, em cứ suy đoán linh tinh. _ Cường bước về phòng.
- Oái. Em không đoán linh tinh đâu à nka. Anh thích chị Hân hả _ Duy lẽo đẽo theo sau.
- Gì. Em nói thế mọi người nghe thấy thì sao.
- Có ai mà mọi người. nhưng anh thú thật đi có phải không.
- Không.
- Thôi nha. Anh không dấu được em đâu. _ Duy cười cười.
- Thế còn em thì sao, em không thích hân chắc.
- Thừa vâng. Ngoài tình cảm chị em, em chả có chút đặc biệt nào như anh đâu.
- Ừ thì có, nhưng Hân đâu có thích anh.
- Anh không nói sao chị ý biết.
- Nhưng mà...
- Nhưng cái gì mà nhưng, bình thường anh mạnh dạn lắm cơ mà. Vướng vào tỳ mà đã...
- Gì. Anh hơi bị dững cảm đó.
- Vâng! Vậy anh tỏ tình đi, để lâu bốc hơi đó. Chị hân tốt thế mà, vào tay ai em cũng lo, nhưng là chị dâu em, em thấy ổn hết chỗ để ổn cơ.
- Ừ.
- Anh cứ ừ đi, nhanh thông báo cho em nhá. Em hóng

Duy đi, để lại mình Cường trong phòng suy nghĩ. Có lẽ Cường phải nhanh đưa ra quyết định cho chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đầu Gấu! Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68

Tại bar. 3 người đang ngồi quanh chiếc bàn quen thuộc. Hân đã ngủ được một giấc 7 tiếng đồng hồ rồi mà giờ Long với Hoàng mý đến:

- Sao rồi. _ Long nhìn hân
- Nó về rồi.
- Chưa hết 3 ngày mà.
- Ở lại cũng có làm gì thêm nữa đâu, nó thích thì cho nó về vậy.
- Ừ. Thế còn ông _ Hoàng hỏi
- Tôi thì có thể có chuyện gì xảy ra được cơ chứ.
- Ông nói thật không đó.
- Vậy hai người nhìn tôi giống đang đùa lắm hả
- Ừ _ đồng thanh.

- Tròi.
- Tôi thấy ông chả bình thường chút nào _ Long nhìn chăm chăm
- Long nói đúng rồi đó. ông có gì, nói cho bọn tôi nghe, chứ nhìn ông thế này, 2 thằng chúng tôi chắc cũng không thoải mái được.
- Tôi cũng không biết nữa. Giờ đầu óc đang dẫn hỗn loạn, không biết phải nghĩ gì và làm gì. Haizzz!
- Chuyện của Hân à _ giọng Hoàng buồn buồn.
- Có lẽ vậy.
- Ông thích Hân rồi _ Long uống một ngụm bia.
- Tôi không biết, và tôi cũng không muốn biết gì cả.
- Anny _ Hoàng đột nhiên thốt nên.
- Gì.
- Ông vẫn còn nhớ Anny, chỉ có Anny mới làm ông đau đầu như thế.
- Tôi....
- Ông vẫn chưa quên được à.
- Ủ. Còn người con vật ông bảo tôi quên làm sao.
- Khó nói quá. _ Long khẽ vò đầu.
- Thôi bỏ đi, đừng quan tâm mấy chuyện vớ vẩn nữa. Ra nhảy đi.
- Này _ Hoàng gọi với.
- Đi thôi _ hân đi, không quay lại.
- Ra thôi. _ Long đứng dậy

Hân ra trước, Long và Hoàng ra sau. Hân ngồi ở quầy, mới có tý thôi hân đã uống hết 3 ly rượu hạng lạng rồi, 2 thằng bạn không kịp ngăn thì hân đã choạng choạng ra sàn. Nếu như bình thường 3 li nay với hân chắc không là gì, nhưng vì người nặng trĩu tâm trạng, nên mới uống đã say. Thả hồn vào điệu nhạc của vũ trường, hân quên tất cả, hân không nghĩ gì nữa. Hân cứ lắc cứ nhảy như một kẻ điên, như một người không làm chủ được hành động. Long và Hoàng vẫn đứng bên nhìn thằng bạn thân tàn tạ đến thế này. Trước đây, khi Anny bỏ hân đi, cũng là lần đầu tiên hân bắt đầu bước chân vào bar, lần đầu tiên biết chạm vào công bia. li rượu. Lần đầu tiên trong đầu hân có khái niệm " Gái " là gì. Rồi trong cái ánh đèn mờ ảo đủ màu của bar, hân nhìn thấy một người con gái áo trắng tóc vàng, mắt xanh biếc long lanh đang nhìn hân, cười với hân. Rồi hân lại nhìn thấy một người con gái mặc bộ đồ bóng rở, đội mũ rất rộng, đang nhìn hân, chỉ nhìn thôi, không cười, không nói, trên khuôn mặt không chút cảm xúc. Hân khua tay vào không khí chạm tới hai người con gái đó rồi họ cứ xa dần xa dần rồi mất hân. Hân chùng chân, ngã, hân ôm phải một đứa con gái gần đó, nó quay lại nhìn hân. Hân cười, đưa tay vuốt nên má nó, Long và Hoàng không kịp chạy ra đỡ thì hân đã lỉnh nguyên một cú đâm vào mặt rồi đá bị đánh tứ tung cả. Rõ là vừa đứng trước mặt 2 thằng bạn xong mà mất tiêu bao giờ cũng không biết. đến lúc nhìn đám lộn xộn mới biết là bạn mình. 2 người họ nhảy vào kéo được hân ra rồi đập lại một trận lăm loạn cả bar nên mới chịu thôi. tổn thương nặng nề cho những ai giám động vào bạn của họ. Dù hân vào phòng, Long chỉ muốn đập cho hân thêm trận nữa cho thôi, mà nhìn hân thằng bạn thân bị đánh ngay tại đại bàn của mình, Long thấy có lỗi và muốn xù thằng kia thêm trận nữa quá.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đầu Gấu! Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69

- Tôi muốn đập lão này lắm rồi _ Long gầm gừ.
- Thôi mà, giờ Phong như thế rồi con đập nữa chắc mai anh em mình được mặc đồ đen quá. mà tôi không thích màu đen lắm đâu nha.
- Thì chỉ nói thế cho oai, như đánh gì nữa.

- Tôi biết mà.
- Cho hắn về nhà thôi.
- Mà tôi mý ông thế này, chằm hắn qua đêm là cả vấn đề đấy.
- Gọi cho Hân đi.
- Nhưng _ hoàng lưỡng lự.
- Hết hôm nay mới hết 3 ngày, ông yên tâm
- Ừ.
- Lấy máy Phong gọi đi.
- Hay dói. ông hiểu ý tôi à nha _ Hoàng cười. – mà ông ra lưu là cái gì ý nhỉ.
- Cứ cái gì đặc biệt nhất thì gọi.
- Xem nào. Đ Đ G là gì.
- Đ Đ G ý á.
- Ừ.
- À. Đồ đầu gấu.
- Thế thì đúng Hân nhà mình rồi
- Gọi thôi.

Sau một hồi nhạc chờ dia đườn:

- Hân hả.
- Anh gọi tôi cái gì thế, tôi không đi đũa nha, anh bù cho tôi về tôi đó _ nó nói một hồi.
- Anh Hoàng mà.
- Ố. Ơ.
- ớ gì.
- Sao anh cầm máy Phong.
- À là thế này, em đến nhà Phong luôn đi, truyện nó dài lắm.
- Nhích.
- Đến đi, còn sớm mà.
- Vâng ợ.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đầu Gấu! Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70

Nó cũng chả suy nghĩ gì đâu, cứ đến là đến thôi. Vào trong nhà thấy hắn thì nằm dài trên ghế quần áo xộc xệch, mặt mũi bầm thâm, chả ra đâu mý đâu. 2 người kia thì mang cái khuôn mặt đăm chiêu, nhìn vu vơ mà tay cầm hai cốc nước cam.

- em đến rồi à _ hoàng cất giọng.

- Có chuyện gì vậy ạ.
- Em hộ anh cái đồng này được không.
- Nhưng mà tại sao em phải làm.
- Em không nhớ sao, em còn buổi tối hôm nay nữa mới hết việc đó. đừng quên à nha _ Long nói.
- Em biết, nhưng hân ta bảo em về từ sáng cơ mà
- ừ thì biết là thế đấy, nhưng mà mà thôi coi như em hộ hai đứa anh đi, chứ chăm sóc người ốm đầu phải dễ đầu, anh mý Hoàng lại chả quen.
- Anh ta ốm à.
- Cũng không hẳn, nhưng mà lại nặng hơn đó _ Hoàng cười gượng
- Là sao.
- Biết nói làm sao bây giờ ý chứ. Nói chung là em cứ chăm sóc ông ta hộ anh hết ngày hôm nay.
- Nhưng mà khoan đã.
- Gì.
- Anh mý Long cho anh ta đi tắm đi. Lực mùi quá. Em không lo khoản này.
- À. Anh quên _ Hoàng cười cười. _ Long ới đi thôi.
- Ừ. _ Long và hoàng đứng dậy lôi các xác bê Bett đó nên tầng hai rồi lôi hân vào nhà tắm. Sau một hồi trật vật chả biết làm gì, Long và Hoàng lại lôi hân ra phòng ngủ với bộ đồ ngủ rõ là
- Xong rồi, anh giao hàng cho em đó. _ Long cười hì hì.
- Thế bọn anh về đây.
- Ồ. Tôi ở một mình à.
- Thì không một thì mấy bây giờ. Em cũng từng ở quen rồi mà.
- Nhưng,
- Thôi được rồi, cõ lên. Anh về đây _ Hoàng kéo Long ra khỏi nhà mất tấp.
- Ồ.
- Bài bãi. _ Long toe toét vừa đi vừa quay lại vẫy tay chào nó.

Nó thở dài, lưng thững bước nên phong, nhìn cái dáng vẻ của hân thế này, tự nhiên nó lạng. Lôi hộp y tế vào phòng “ Cõ lên Hân, mày còn 3 tiếng nữa thõ ỉ” nó tự nhủ. Ngồi cạnh giường thấy hân mặc bộ đồ ngủ này xinh xinh. Tuy mặt mũi hơi bầm dập một tí, sứt sứt cũng khá nhiều nhưng mà nó thấy buồn cười. Cái bộ pijama màu xanh biển có mấy con gấu bay bay quanh cái áo. Nó không nghĩ là hân có bộ đồ ngủ này đâu. Nó nghĩ ra cái gì mà hí hửng tìm trong ngăn kéo của hân, sau một hồi tìm tòi nó tìm ra một thõ son vát lẫn lóc ra đấy, chạy sang phòng lấy mấy cái dây nịt rồi nhảy tót lên giường hân. Hì hục ngồi buộc tóc thành 3 nhúm, tóc hân cũng dài dài nên buộc dễ. Lấy thõ son tô hai vòng tròn má hồng to đùng ở má, to một tí ở môi. Đang tô thì hân cựa mình làm nó thõ tim ngoạch hết ra má lại mất công ngồi tẩy. Lau lau kiểu gì nó chạm vào môi, tự nhiên tay nó khựng lại. Nhìn nhìn, rồi lắc đầu lia lịa. Tiếp theo đó là nó lấy điện thoại chụp ảnh hân, sửa thành mọi tư thế. Nó thích thú cứ cười tùm suốt. Cuối cùng, nó cúi đầu sát xuống chụp mý hân một kiểu, đang định chụp kiểu đi thứ hai thì hân đột nhiên lật mình tay choàng một cái, nó nằm ngon trong vòng tay hân luôn. Mắt nó to dần đều, tim đập thình thịch, hơi ngẩng đầu nên một tí là chạm môi hân. Nó giật mình, đập hân cái bụp, rồi chạy ra khỏi phòng. Hân thì say bí tỉ rồi nên chắc không biết đau đâu. Hai má của nó đỏ ửng nên, tay nó đặt nên ngực thõ gấp. Đang định bỏ về mới nhớ là nó chưa băng bó vết thương cho hân, lại lững thững đi nên, cái má thì xị ra. Nó nhòm nhòm như kẻ chõm xem hân dậy chưa, cũng may là hân ngủ như chết rồi. Nó đi vào thực thi nhiệm vụ được giao. Sát trùng vết thương rồi dính dán cẩn thận vào. Nó toan đứng dậy cất đồ thì hân kéo tay nó lại:

- đừng bỏ anh mà
- ơ her, anh hân à, bỏ ra _ nó giằng
- đừng mà
- Bỏ ra xem nào _ nó càng cố dứt thì hân càng chặt.

- Anny... đừng đi... đừng đi mà... đừng bỏ anh.

- _ Im lặng quay lại nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đầu Gấu! Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71

- Ở lại nước đi, đừng sang đó. đừng đi ... anh xin em. ...

Hắn cứ ngồi nói một hồi. Còn nó cũng cứ đứng như thế. Nghe hắn nói, nghe hắn gọi tên cái người mà trong lúc hắn hôn mê không phải nó. sao tự nhiên nó thấy có cái gì nhói ở tim. Nó với hắn đâu có cái gì đâu, nó không thích hắn sao tự nhiên nó lại như vậy, nó không hiểu nổi mình nữa. nó với hắn là tình địch mà, nó tránh xa được hắn ra càng tốt cuộc sống của nó sẽ êm đềm hơn rất nhiều rất nhiều đúng không. Vậy sao nó lại có cái cảm giác lạ đến vậy. Nó không muốn nghĩ nữa, kéo tay hắn ra khi hắn đã ngừng nói cái điều gì đó mà nó không hiểu nổi. Nó bước xuống cầu thang rồi ra về. Khoá cổng cẩn thận cho hắn. Nó đi bộ. Hai tay cho vào túi áo khoác. đêm thu cũng lạnh thật. Giờ mới có 10h thôi. đường thưa người hắn, có thì cũng chỉ vài chiếc xe máy của tụi thanh niên đua đòi lượn lờ ngoài đó. Nó thế này chắc cũng chẳng ai nghĩ nó là con gái nên nó cũng không lo ngại cho lắm. Bước chậm chậm từng bước một. Nó không biết mình đang nghĩ cái gì. Nói thực sự ra nó không muốn nghĩ gì cả, nó ép mình phải quên đi, không được nhớ. nhưng nó lại không xác định được mình đang nhớ gì và phải quên gì. Khuôn mặt không một chút biểu hiện gì, nhưng sao trong đầu nó lúc này như rồi tung nên. đang trong lúc miễn man thì nó bị đánh tỉnh bởi chuông điện thoại, là Cường:

- Dạ. em nghe

- Em đang ở đâu đấy.

- Ở ngoài đường ợ.

- Làm gì ngoài đấy thế, về nhà thôi.

- Em đi dạo thôi, lát em về.

- Thế em đang ở đâu để anh đến đi cùng với.

- Đường 25 anh ợ.

- Ủ. đứng chỗ đó đợi anh lát.

- Vâng.

Nó tắt máy, Cường luôn như vậy, luôn cạnh nó khi nó ở một mình, dù là nó có cần hay không. Nhưng anh chỉ suy nghĩ đơn giản là, lúc nó một mình là lúc nó có nhiều tâm sự và nhiều chuyện để suy nghĩ, anh không muốn nó một mình anh muốn được chia sẻ cùng nó. Nhưng với nó Cường chưa quá giới hạn của một người anh trai. Trong suy nghĩ nó đột nhiên lại xuất hiện Cường – có lẽ là người tốt nhất đối với nó và cả thầy cả Huy và Duy đều tốt với nó.

Nó nghe có tiếng gọi, là Cường. anh đến nhanh hơn nó tưởng. Thực ra thì anh đi mô tô và lái Duy đằng sau. Cường xuống xe, Duy đã ton ton nói:

- Em về ha, chúc 2 anh chị một buổi tối vui vẻ.

- Này, nói cái gì đấy _ Cường liếc Duy một cái.

- Thôi em về. Pai pai chị.

- Ủ. _ Hân cười _ đi cẩn thận.

- Vâng

Duy vừa đi khuất, nó quay lưng lại bước tiếp mà không nói với Cường câu nào, Cường cũng chỉ biết đi theo thôi:

- Hôm nay em có chuyện buồn à. - Hờ. Em thì buồn cái gì được chứ.

- Nhưng mà Anh thấy em hơi khác.

- Tại anh cứ hay nghĩ lung tung chứ em có gì khác đâu mà.

- Ủm. Học hành gì chưa mà đi lượn thế.
- À. Em chưa, nhưng mai toàn môn em có điểm rồi nên cũng không lo lắm.
- Lâu anh không thấy em đi chơi mỹ Vân. Hai đứa cãi nhau à.
- Không. Đạo này em hơi bận mà.
- Ủ anh quên.
- Mới có đây thôi đã quên rồi. Anh cứ như người trên trời rơi xuống ế nhể.
- Hải. Anh cũng đang gặp chuyện khó nghĩ mà.
- Chuyện gì vậy. Mà mình ra ghế đá ngồi đi, em mời chân.
- Mới đi tý đã mời chân rồi cơ.
- Ai bảo anh là em mới đi tý. Em đi hơi bị lâu ế.
- Vâng, anh biết em rồi.
- He he.
- Ngồi đây được rồi nè. _ Nó chỉ chỉ vào cái ghế đá.
- Ủ.
- Mà nài.
- Dạ

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đâu Gấu! Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72

- Rõ là em có chuyện nhá, không giấu được anh đâu.
- Làm sao anh giám khẳng định như thế.
- Nhìn mặt em anh biết liền à. Nhiều chuyện quá khiến em mệt hả.
- Chắc là vậy, em cứ ước như trước đây tốt hơn,
- Trước đây, anh không biết.
- À ừ. Thì có bố có mẹ có em trai, tuy vất vả chút nhưng cuộc sống bình yên mà hạnh phúc. Dù nghèo đấy nhưng mà vẫn còn đủ một gia đình, Tuy giờ có khá giả hơn trước vì nhờ thấy nhớ bạn bè mà Huy cũng đỡ bệnh, em bớt lo nhưng em cảm thấy thiếu thốn và lặng kiêu gì đó.
- Em nhớ bố mẹ à.
- Hỳ. Mới mà, anh bảo không nhớ sao được.
- Anh xin lỗi.
- Xìoi oi, có gì đâu. Em không lặng nhọc về vấn đề đấy đâu.
- Ủ.
- Thế còn anh và Duy là anh em ruột hả, sao không ở trong Nam cùng bố mẹ ra bắc làm chi.

- Ủ. BỐ mẹ anh ra nước ngoài làm ăn, có mấy khi về nhà. Ở trong Nam buồn lắm, anh với Duy theo thầy ra bắc tìm cái gì đó mới lạ.
- Cũng xa bố xa mẹ nữa. Có bao giờ anh nhớ họ không.
- Có chứ. Có lẽ nhớ mẹ hơn – thèm ăn cơm mẹ nấu hơn là bác giúp việc.
- Chắc rồi. Em thế này không biết nhóc Huy sao nữa. Đạo này em không có thời gian tâm sự với nó nhiều lắm.
- Không sao đâu, có Duy nó chăm sóc rồi, hai anh em cũng hợp nhau lắm. Đứa 12 đứa 16 cũng không xa nhau mấy. Hơn nữa Huy có suy nghĩ người lớn lắm.
- Em dạy mà. Haha.
- Vừa đi học vừa đi làm có bao giờ em bị áp lực không. - Có chứ. Nhất là thời gian kiểm tra, em cứ chạy như tên lửa ý, nhờ Vân nó kêu nhiều lắm ý.
- Bạn em cũng tốt lắm hồ.
- Dĩ nhiên rồi. Một ngày không nghe nó căn nhắc em không chịu được đâu. Thành quen luôn rồi đó.
- Trời, lần đầu tiên anh thấy có người như vậy, thích người khác căn nhắc nữa.
- Hỳ. Đặc biệt không.
- Ủ. đặc biệt lắm.
- nó không nói gì nữa, ngược mắt lên trời nhìn quanh quanh.
- Hân này _ Giọng cường chút run run
- Dạ.
- Em ... Em thích ai bao giờ chưa.
- Trời, sao anh lại hỏi thế.
- Thì anh quan tâm thôi.
- Ủ. Em chưa, em không hứng với mấy chuyện đấy lắm, dù mấy đứa ở lớp cứ kể chuyện yêu đương hoài.
- Sao lại không hứng.
- Anh thấy đấy, em xí gái thế này mà hơn nữa lúc nào em cũng cấm đầu cấm cổ đi học lại đi làm thời gian đâu mà yêu mý chả đương cơ chứ.
- Gì, em dễ thương thế mà.
- Haha. Nói chung với em đã không thích thì nói thế nào nó cũng vậy thôi.
- Vậy à. Mà anh sao vậy.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đầu Gấu! Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73

- Không.
- Tự nhiên lạ à. Thôi mình về đi, cũng muộn rồi. _ Nó đứng dậy bước vài bước
- Hân. Anh thích em. _ Cường vẫn ngồi ghế đá nói khá to
- Gì vậy, em không đùa kiểu này đâu nha.
- Em nghĩ anh giống đùa lắm sao _ Cường đứng dậy nhìn thẳng vào mắt nó.

- Nhưng mà....
- Nhưng gì. Anh thích em thật đó.
- Em ... Em thì có cái gì để thích cơ chứ. Với lại anh cũng biết rồi mà, em không có hứng với mấy chuyện yêu đương vớ vẩn đó còn gì.
- Không có hứng. Yêu không phải là vớ vẩn.
- Không trả lời.
- Anh thích em, vì tất cả con người em thôi.
- Nhưng em không hiểu.
- điều gì.
- Em chưa bao giờ nghĩ là anh sẽ thích em được. Em cũng thích anh, nhưng đó là tình cảm anh em, em chưa từng nghĩ mình sẽ vượt quá giới hạn đó.
- Anh em. Anh không cần Anh em.
- Nhưng em không cho phép mình vượt quá cái giới hạn đó. _ nó gần như hết nên
- Tại sao em phải đặt ra cái giới hạn đó làm gì.
- EM không biết Nhưng em - Em không nói được. Vì sao, em thích người khác rồi ư.
- Không. Em không có. Em không thích ai cả.
- Có đấy, em thích thằng Phong, em thích hần rồi.
- Không, em không bao giờ có tình cảm với hần, anh đừng ăn nói linh tinh.
- Anh không nói linh tinh, em không thích sao em lại quan tâm với nó như thế, nó gọi là em đến, nó cần em cũng đến. em còn ở nhà nó còn gì.
- Nó là hần ra điều kiện thôi.
- Điều kiện à.
- Anh đừng nói cái giọng đó.
- Anh nói đúng, anh khẳng định mình đúng sao anh lại không được nói cơ chứ.
- Không chả có gì đúng hết.
- Hay em cần thời gian. Anh cho em thời gian để suy nghĩ mà, em không thấy anh tốt với em sao.
- Đúng anh tốt, anh rất tốt là đằng khác, nhưng mà từ trước tới nay em chỉ coi anh là người anh trai mà thôi.
- Lại là anh trai.
- Em không cần thời gian, em luôn luôn có câu trả lời: em cảm ơn đã giành tình cảm cho em, nhưng em cũng xin lỗi là em không đáp trả được nó.
- Anh không tin, anh không muốn nghe.
- Nhưng đó là sự thật. _ giọng nó trầm xuống _ em về đây.

Nó quay lưng đi, dù biết làm thế là có lỗi với Cường, để Cường một mình. nhưng nó làm đúng, nó không thể đứng lại đó thêm một giây một phút nào nữa. Sao những lúc thế này Cường lại nhắc đến tên hần chứ. Nó đã không muốn nghĩ, không muốn gì cả. Sau ngày hôm nay nó và hần coi như không liên quan gì đến nhau nữa. Cũng may nó kìm nén được khi chưa tát cho Cường một cái. Nó không có tình cảm với hần – đó là sự thật, không ai có thể phủ nhận được điều đó. Mà sao cường lại giám khẳng định như vậy. Mỗi một bước đi, từng dòng suy nghĩ của nó lại trở nên vô cùng rắc rối. Nó chạy, chạy thật nhanh về phía trước. Về đến nhà nó lao phồm lên giường, đóng cửa lại. Úp mặt xuống gối mà mắt mở trừng trừng. Nó làm tổn thương Cường rồi, làm tổn thương người anh trai mà nó yêu quý. Nó cảm thấy một mối kinh khủng. Mọi thứ cứ đến với nó ào ào rồi chồng chất lên nhau – nó không biết phải làm gì. định gọi cho Vân, nhưng giờ này chắc Vân ngủ rồi, nó không làm phiền nữa. Nó thiếp đi

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đầu Gấu! Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74

Duy đứng ở cầu thang, nhìn thấy Hân. Có lẽ cái suy nghĩ non nớt của Duy đã nghĩ ra điều gì đó. Duy cảm thấy gọi cho Cường. Cường không nghe – có lẽ lúc này cường cần yên tĩnh. Cường lang thang khắp con đường mà không biết mình đang đi về đâu, nhưng điều duy nhất sai khiến Cường lúc này có lẽ là không bước về ngôi nhà đó.

Qua đêm. Không có Cường trong nhà, có lẽ mọi người sẽ đặt câu hỏi nhưng nó và Duy chỉ im lặng. Thầy quan sát rồi như hiểu ra gì đó. Nó đi học với một tâm trạng không khá là mấy, khi nó có cảm giác như tất cả quanh nó mất đi vậy. làm tổn thương một người và có cảm giác lạ khi rời xa cái gì đó quen thuộc.

đến lớp nó như đưa mắt hờn, chỉ ngồi một chỗ rồi nhìn ra cái nào đó xa lắm, nhưng nó không biết là nó nhìn đi đâu và nó đang nghĩ về cái gì nữa.

-hừ _ vân doạ nó

-Uầy, bà làm gì vậy. Giật cả mình.

-Bà mới là người làm sao đó.

-Tôi làm sao.

-Thế sao đến lớp mà ngồi chờ người ra như thế chứ.

-Tôi thích yên lặng thôi mà.

-Nhưng vấn đề là bà làm sao.

-Tôi đang không hiểu nổi chính mình nữa.

-Chuyện của Phong à

-Sao lại là hân ta

-Chứ không của ai bây giờ, theo tôi được biết thì Huy hiện giờ điều trị bệnh rất đều đặn nên không thể phát bệnh được.

-Sao cứ có chuyện liên quan đến tôi là mọi người lại nhắc hân sao chứ. _ nó đột nhiên nổi giận rồi bỏ chạy

-Này, bà đứng lại cho tôi.

-..... Nó không trả lời chỉ chạy. Nó tìm đến bờ hồ mà nó đã rớt xuống khi tìm thấy cái móc treo cặp cửa hân.

-Sao bà lại ra đây.

-Tôi muốn một mình _ nó nhìn xuống mặt hồ phẳng lặng.

-Nhưng tôi không để bà một mình khi bà có chuyện như thế được.

-Sao bà ngang ngược thế.

-Tôi ngang ngược vì ai chứ.

-Nhưng tôi đã nói là tôi không cần mà _ nó gần như hét lên.

-Sao bà lại thế. Chưa bao giờ bà to tiếng với tôi.

-Tôi Tôi xin lỗi.

-Bà nói cho tôi biết đi, tôi muốn được chia sẻ với bà mà.

-Tôi cũng không biết phải nói từ đâu nữa. Mọi thứ cứ diễn ra nó không trong tầm kiểm soát của tôi.

-Có chuyện gì, bà kể rõ đi.

-Nhưng mà sắp vào lớp rồi, không đủ thời gian đâu, có lẽ chuyện dài lắm.

-Cúp tiết cũng tôi nha.

-Không được nhá. Bà theo tôi lại hư rồi.

-Nhưng tôi muốn nghe, ngay bây giờ và ngay lúc này.

-Ngay trong lúc tôi rất khó chịu khi phải rời xa cái gì đó, thì Cường lại nói thích tôi.

-Bà nói sao.

-Với tôi cường chỉ là một người anh trai thôi.

-Vậy là bà từ chối

-Chứ không tôi đồng ý chắc.

-Vậy sao bà buồn.

-Tôi làm tổn thương anh Cường, tôi không nghĩ mình sẽ làm vậy.

-Không nghĩ là sao, bà cũng đâu có thích Cường đâu.

-Nhưng tôi sợ làm tổn thương người khác lắm.

-Hức. Chứ bà nghĩ người khác không tổn thương mà sẽ ỏn ỉm hả.

-Tôi không biết nữa, từ đêm qua giờ Cường không về nhà, Duy và Thầy cũng không nói gì với tôi cả.

-Duy biết à

-Có lẽ vậy.

-Còn thầy.

-Có lẽ thầy quan sát được và thầy biết được.

-Thế còn chuyện bà khó chịu là sao.

-Tôi không biết, đó là chuyện khiến tôi đau đầu nhất đây.

-Là Phong. Tôi thì là liên quan tới Phong.

-Lại là hấn ta.

-Tại bà rời xa cái cuộc sống quen thuộc khi có hấn ta bên cạnh thôi,

-Không đúng, hấn là mối nợ của tôi, tôi phải vui khi rời xa hấn mới đúng.

-Nhưng Phong trở thành một phần cuộc sống của bà từ lâu lắm rồi, Hấn ạ.

-Tôi không biết nữa.

-Bà có cần tôi phân tích hộ không.

-Mà thôi, cứ kệ vậy, tôi không muốn nhắc tới nữa. Tôi tin vào số phận.

-Số phận.

-Ừ

-Bà nghĩ nó sẽ đi về đâu.

-Về đâu cũng được nhưng tôi sẽ cố để đối diện với nó.

-Bà vẫn cứ muốn mình mạnh mẽ như vậy sao.

-Trước giờ tôi vẫn thế mà, tôi quen rồi.

-O ... tôi chả thích bà như thế tí nào.

-O. Sao lại thế tôi như vậy tôi có thể bảo vệ được mọi người quanh tôi cơ mà, trong đó có cả bà nữa.

-Tôi chả cần đâu.

-Tôi đọc tin nhắn cái đã.

-Đạo này gớm nha, tin nhắn đến suốt ngày.

-Sý, bà nói phét.

-Thế tôi nói có đúng không lại còn lảm chuyện lảm nữa. -Không, chả đúng tí nào.

-Thế anh nào nhắn tin đấy. _ nó cướp máy.

-Uây, trả tôi đi.

-Xem số cái này. đuối 0544, Quen giữ.

-Trời, trên đời này biết bao nhiêu cái số giống nhau mà, bà cứ nghĩ linh tinh, trả tôi đây _ Vân cứ với, thì nó lại càng nghiêng nghiêng.

-Từ từ xem nào: “đi đâu mà không đi học vậy”.

-Trà cái coi _ Vân giật máy.

-E hèm, e hèm, chèm chèm chẹp. Cùng lớp phải không.

-Không có mà.

-Thế sao biết bà không đi học. Thế nhắn tin lâu chưa.

-Đã bảo là không có gì mà.

-Có mà không có gì ý.

-Khai mau, đây là ai.

-Không có, tôi không biết mà, bà đừng hỏi nữa, cuống nên chết tui.

-Thế thì tôi phải để cho bà cuống chết thôi, kiểu gì cũng moi được thông tin gì.

-Tôi vào lớp đây.

-đứng lại cái coi, muốn chạy nữa à.

-Tôi không trốn nữa đâu, tôi vào lớp học đây.

-Vào gặp chàng đó hả. Tôi vào mới.

Nó chạy ton ton theo Vân. Vân hai má ửng nên, chả giám nói gì cả. Vào lớp nó tia tia cả lớp mà không thấy khuôn mặt ai khả nghi hết chả thấy ai có biểu hiện gì lạ cả. Hơi buồn tẻ. Nó ngồi vào bàn học. Có lẽ tâm trạng vừa bớt đi một chút thì lại có chuyện với nó. Duy nhắn tin

-Chị đang học à

-Ừ, có gì không em

-Chị gặp em một chút được không.

-Chuyện của anh Cường hả.

-Vâng, chị gặp em được chứ hả.

-Ừ. Cúp tiết vậy.

-Hỳ. Liều kinh.

-Hi sinh vì sự nghiệp.

-Sự nghiệp gì đây.

-Chưa xác định.

-Quán caphê nha chị.

-DREAM. hỳ hỳ.

-Đúng ý em rồi.

Ra ngõ vai Vân.

-anh cúp tiết đây cùng, ở nhà mà ngắm cái thằng chết bầm bà giầu tôi nha.

-Ồ. Đi đâu đấy.

-Đi gặp Duy.

-Theo “ Dai “ bỏ bạn hả.

-Thôi mà, em biết “ Anh yêu em mà. đi có tí, tối cho đi ăn kem

-Thật ý á.

-Phét thế.

-Ồ.

-Đi đây.

Nó đến quán caphê và gặp Duy. Duy đã ngồi đó, có lẽ cũng lâu rồi, thế nhưng trong con mắt Duy ẩn chứa điều gì đó lạ lẫm, nó không thể nhìn ra nổi.

-Chị tới rồi.

-Sao trầm tư thế.

-Anh Cường về Nam rồi.

-..... Im lặng.

-Anh nói, anh cần có thời gian suy nghĩ.

-thế còn em, sao em không về cùng.

-Em về thì ai sẽ ngồi nói với chị đây.

-Ừ. Vậy là em cũng sắp về hả.

-Vâng, có lẽ vậy. Bố mẹ em cũng sắp về nước rồi.

-Ừ. Hai anh em sống khỏe nha.

-Nhưng chị.

-Hả.

-Sao chị từ chối anh trai em, anh không tốt sao.

-Phù. _ nó thờ dài _ Không, có lẽ là chị không đủ tốt.

-Là sao.

-Trước giờ với Cường cũng như với em chị cũng dừng lại ở tình cảm anh chị em thôi, chưa bao giờ chị cho phép mình vượt quá cái giới hạn đó.

-Chị vậy thôi sao.

-Chị rất cảm ơn vì lòng tốt của hai anh em đã quan tâm tới chị và Huy trong thời gian qua.

-Không có gì mà chị.

-Ừ.

-Chị ăn kem đi.

-Em đủ tiền đãi chị không.

-Em chị sợ chị không ăn hết thôi, còn bao nhiêu với em cũng ớn hết mà.

-Em nói nhá.

Rồi hai người trêu đùa nhau, vừa ăn vừa hàn huyên lại những câu chuyện trước đây, nó vui lắm Duy cũng vậy nữa. Nhưng Duy đi nhanh hơn nó tưởng. Sau ngày hôm đó, Duy chỉ chào thầy và Huy mà bỏ đi lúc nào nó không hay. Chỉ để lại một dòng tin nhắn cho nó, chúc nó khoẻ và chúc nó may mắn. Nó mỉm cười. Chỉ trong chớp mắt thôi nó phải xa cả hai anh em nhà Duy. Có lẽ hơi hững hờ nhưng nó hiểu lý do vì sao Cường và Duy lại quay về

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đầu Gấu! Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75

Hắn mệt lử, từ hôm đó tới nay không chịu ra khỏi giường, hắn không muốn dậy không muốn nhìn cái ánh nắng dịu nhẹ vào mỗi buổi sáng vì nó đẹp như người con gái mà suốt 3 ngày hôm nay nó đều nhìn thấy mỗi khi nó tỉnh dậy. Cái khuôn mặt, luôn cả bộ Pijama hắn vẫn chưa động đến, đúng hơn là hắn vẫn chưa biết được bộ dạng tởm tẽ của mình. Hắn say, thực ra thì tỉnh rồi chỉ là hắn không biết phải làm gì cả, cái bản tính ngông cuồng của hắn đâu mất, cái bản tính bất cần, ngoài Anny thì 3 năm nay hắn chưa hề có bất cứ tình cảm gì với bất kì đứa con gái nào cả, dù có xinh có đẹp đến đâu hắn cũng không muốn để mắt tới. Hắn lướt qua những người con gái xinh đẹp đó, không cảm xúc. Hắn chỉ coi họ như những con búp bê, xinh đẹp nhưng ngu ngốc và là những thứ vô trai vô giá và con trai thì không bao giờ chơi búp bê.

Cuối cùng hắn cũng chịu ra khỏi giường, vì hắn biết cứ nằm mãi cũng không giải quyết được gì cả. Với hắn, từ này tất cả sẽ trở về như trước khi mà hắn chưa quen nó, khi tất cả hồng là gì của nhau, và hắn sẽ lại đời một người con gái mà gắn đời suốt 3 năm nay.

Bước vào nhà tắm, hắn dụi mắt ngược nên một môi nhìn vào trong gương trong suốt 3 ngày nằm trên giường chưa một lần nào hắn dậy để nhìn vào gương để thấy cái bản mặt tởm tẽ của mình. Và AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA. Hắn hét lên như điên dại, hắn vò đầu, vuốt mặt, hắn không nhận ra chính mình nữa. Hắn dụi mắt liên tục nhưng cái khuôn mặt đó vẫn thế. Hắn không thể tin nổi mình đang trong bộ dạng nào. Đây là gì, ai đã biến hắn thành thế này, chính thức là như một chàng hề. Hắn chạy xồng xộc ra ngoài phóng lấy điện thoại bấm nhanh số Long

-Em đây Anh yêu _ Long cười rich rich

-Rời ời. Giờ còn đùa gì nữa. ông đang ở đâu.

-Giờ mới mở mắt à.

-Tôi hỏi ông đang ở đâu

-Nhà

-Sang nhà tôi ngay

-Àm gì.

-Nhanh lên tôi sắp phát điên lên rồi.

-Ồ ờ. Có chuyện gì thế, tôi sang ngay đây.

-Gọi cả Hoàng hộ cái. Tôi sẽ cố giữ bình tĩnh cho tới khi 2 người đến, tôi nổi điên là vừa.

-Ừ biết rồi _ giọng Long có vẻ lo lắng

10' sau. Long và Hoàng đã chạy sùng sục lên tầng lao thẳng vào phòng hắn.

-Phong ời ông đâu rồi. _ Giọng Hoà có vẻ hoảng hốt.

Và sau đó thì hai người dừng lại ở cửa nhìn Phong với cái mặt xì ra. Hắn ngược mắt nên, mặt trầm tư nhưng lại không hợp với bộ dạng lúc này của mình. Cái miệng run run như con mèo ngồi ngoan ngoãn ở mép giường, hai tay lại đa chèo để đầu gối. Sững người 3 giây ngoài cửa sau đó thì Long và Hoàng tròn mắt nhìn nhau và bắt đầu lăn ra cười. Cười từ cửa vào phòng, hai người họ ôm bụng cười lăn lộn trên đất, lại bò lên giường ôm nhau mà cười. Cười đến nổi nước mắt tèm nhem. Hắn bực tức phải quay lại tay trống lạnh:

-có thôi đi không.

Tiếng nói của hắn làm hai người họ nép vào góc giường nhìn nhau rồi nhìn hắn, Long và Hoàng lại cười. Hắn muốn tức điên lên nhưng không hiểu sao lại phì cười khi nhìn thấy hai thân thể bạn thân cười như được mùa, như chưa bao giờ đau khổ cười, nên lại để cho cuống chân thì thôi. mà sao hai cái mặt kia nó cười nhìn ngu quá vậy. Long thì vẫn tròn tròn như ngày nào con Hoàng thì. Ở đây. Đúng là cảnh tượng có một không hai khi một chàng trai trầm tĩnh lại cười kinh khủng như hắn. Hắn nghĩ ra điều gì đó rồi mỉm cười và lấy cái điện thoại. Hai tiếng tách tách phát ra liên tục khiến hai người kia cứng đờ người ngược mắt nên nhìn hắn, hắn không ngờ việc đơn giản này lại hiệu nghiệm như vậy, biết thế thực hành từ đầu. Hắn cất điện thoại vào ngăn kéo và ngồi xuống giường.

-Cười chán chưa, cười nữa đi

-Ông làm cái gì ế. _ Mắt long chớp chớp

-Có gì đâu.

-Ông chụp tôi với Hoàng con gì.

-Điên.

-Thế đưa máy đây xem nào.

-Chà có gì.

-Ừ thì thôi.

-Haha. thế cười chán chưa.

-Tôi vẫn muốn cười.

-Ờ thì cười tiếp đi.

-Nhưng mà sao.

-Ai làm tôi ra nông nổi này.

-Ông hỏi tôi làm sao tôi biết được.

-Ồ. giờ tôi không hỏi hai ông tôi biết hỏi ai

-Không biết,

-Ồ. Sao tôi hỏi cái gì hai ông cũng không biết thế, trong khi...

-Khi làm sao... Không biết tôi phải bảo không biết chứ.

-Thế hôm đây ai lời xác tôi về.

-Bọn tôi _ Hoàng từ hào.

-Ừ đúng rồi, mà giờ hỏi lại bù không biết. Bọn ông lời tôi về xong biến người gọi tôi thành thế này giờ muốn cãi hả.

-Từ từ _ Hoàng giải thích.

-Làm sao.

-Không phải, hiểu làm

-Làm gì.

-Là thế này, thôi Long ông nói đi.

-Nói gì

-Thì đấy.

-Này, tôi không đùa đâu nhá, hai ông liệu hồn à nha.

-Ừa. sao dợ. _ Long hign Phong lại nhìn hoàng.

-tHồi thôi ngồi yên cho tôi nhờ., suốt ruột _ Hoàng lừ Phong.

-Ừ thì tôi vẫn ngồi yên mà, bắt kẻ thì biết kẻ cái gì mới được cơ chứ.

-Cứ như trên trời rơi xuống ế nhỉ.

-Nhưng phải nói rõ mới biết được chứ.

-AAAAAAAAAAAAA

-Gì đấy bay _ đồng thanh. N

-Ngồi đấy mà cãi nhau, nói nhanh lên không tôi giết chết cả hai bây giờ.

-Ừ thì giờ nói

-Nói đi đang nghe.

-Nó cũng ngán thôi ý mà

-Ngán dài. không quan tâm.

-THì ông say đấy, xong ông bị đánh đấy

-Tôi biết, rồi sao.

-Xong rồi tôi mý phong lời ông về.

-Tiếp -Xong lời ông vào nhà tắm/.

-Ồ. Và rồi lời đầu ra cái bộ pijama tôi dấu àm cho mặc.

-Xời oi. Vội quá. mở tủ thấy xanh xanh xinh xinh lấy luôn. _ Hoàng cười hỳ hỳ.

-Đề bên dưới mà nó còn nhìn thấy, mắt như mắt cáo _ lảm bảm.

-Nói gì đấy.

-Không kẻ tiếp đi. rồi thế ai biến tôi thành thế này.

-Không biết.

-Ồ

-À sau đó tôi gọi cho Hân

-Cái gì. Ông gọi cho con bé khùng đó làm gì hả. _ hấn nhảy cẫng lên

-Ngồi yên _ đồng thanh

-rồi sao, mà gọi đến làm gì.

-Tôi và Long không biết chăm sóc cái của nợ lúc say rượ nên gọi đến. Nhờ hân tí.

-THế mà nhỏ cũng chịu á.

-Thì chẳng phải còn ngày hôm đấy mới hết 3 ngày con gì.

-Ồ. Rồi sao.

-Xong rồi về, con đâu cái sản phẩm đnág yêu này không phải tại bọn tôi.

-Chả nhẽ con nhỏ đáng ghét đo sà.

-CHắc thế.

-Đúng là đầu gấu mà.

-Ơ nhưng sao lại gọi là đầu gấu.

-Ông không biết đầu con người đo đáng sợ lắm.

-Vậy là ông biết chứ gì.

-Ừ thì, không nhiều.

-Thế cũng là có. Haha

-Thôi đi.

-Ừ thì thôi

-Mà cũng phải công nhận để thế này ông dễ thương lắm, bọn tôi còn không nhận ra nữa là mấy fan của ông nhể.

-Tôi làm gì mà có fan

-Ừ không fan thì cũng có vài em thao.

-Xuy. đẹp trai không phải cái tội.

-Ừ, đúng rồi thế mà nó vẫn là cái tội.

-Không hiểu.

-Hiểu làm sao được mà _ Hoang hát hàm.

-Thôi thôi, đi rửa mặt thay quần áo xong đi học. Ság tôi cúp rồi, tại ông đấy.

-Sao dạo này chăm thế.

-À, em nó mới yêu mà _ hoàng cười đều,

-Lốp mình ý hả

-Chuẩn.

-Thôi ngày nhá, có phải đầu mà. _ đo mặt

-Góm, có mà không phải.

-Nhưng ông có định thật lòng không đấy.

-Không biết, không biết gì hết.

-Ơ thế nói chưa.

-Chưa.

-Ồ (part 2)

-Ơ gì mà mất thế.

-Yêu mà không nói ý hả. ông bạn ga lăng của tôi àu rồi.

-Nhưng mà sợ

-Từ chối á.

-Ừ. Tại tôi cũng tiêng tằm quá mà. Giá như,....

-Minh hiền Ha ha _ Long và Hoàng cười.

-Không

-Thế làm sao

-Giá như mình không đẹp trai lại hào hoa thế này

-Xin hôn.

-Hỳ hỳ.

-Thế phải tích cực lấy lòng tin nên chứ

-Khó lắm đó hôn.

-Khó phải làm

-Ừ hì biết rồi, tám đi nói lại lắm.

-Nói cùng cảm ý a.

-Sỳ.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đầu Gấu! Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76

Buổi chiều hấn đi học. Như một thói quen hấn nhìn về phía chỗ ngồi đó, nhưng nó không đi, hấn biết chắc vậy.

-Từ nay có lẽ là kết thúc rồi nhĩ _ hấn nói nhẹ rồi bỏ chiếc balô xuống bàn

-Sao. Ông và Hân á.

-Ừ. Đúng rồi con gì nữa.

-Ông định làm thế thật sao.

-Thì cứ làm theo những gì mà trước đây đã định thôi, thay đổi nó chắc sẽ rắc rối lắm.

-Ừ. Vậy tùy đi.

-Sẽ ổn chứ. _ Hoàng hỏi

-Ồn mà. _ Hấn gượng gạo trả lời.

-Ừ.

Rồi mọi thứ lại rơi vào im lặng. Lớp học diễn ra bình thường.

Nó vừa tan ở quán cà phê. Đạp xe dọc con đường về nhà, đầu óc nó trống rỗng. 3 ngày rồi nhĩ, từ cái hôm hấn say khướt, nó không thấy hấn đâu. Rồi bỗng nó lắc nguẩy nguẩy cái đầu. Tự nghĩ “Hắn ta đâu là gì của mình cơ chứ, sao phải nghĩ gì nhiều cho mệt, hãy chờ về với chính mình lúc trước đi “. Nó nhớ đến Huy, nhớ đến cái căn nhà lụp xụp trong khu ổ chuột. Nó dừng xe ở một chỗ ít người. Để làm gì thì chính nó cũng không biết nữa. Nó cúi đầu im lặng.

Nó về nhà và đón Huy đi chơi:

-Chị lại em đi đâu đấy.

-Đâu cũng được, chỉ cần em thích.

-EM thích nhiều lắm. Nhưng mà...

-Mà sao.

-Chị em mình đâu có nhiều tiền đâu.

-Hôm nay chị lấy lương mà. Lâu rồi em không được đi chơi nhi.

-Vâng __ Huy cười típ mắt.

-Em muốn đi đâu.

-Công viên chị ạ.

-Chị biết mà.

-Hi hi.

Nó thích nhìn Huy cười, nụ cười trong sáng nhưng không hạnh phúc. Huy thiệt thòi hơn nó, thiếu thốn hơn nó rất nhiều. Nó phải làm tất cả để bù đắp cho Huy.

Hai chị em nó chơi đủ trò, tàu hoả, nhà hơi, nhà bóng, gấp giấy bông. ... Lâu rồi nó không thấy Huy cười nhiều và hạnh phúc thế này. Huy cũng như bao đứa trẻ khác thôi, cũng thích nô đùa, nhưng Huy chẳng bao giờ dám nói với nó cả, vì Huy biết hoàn cảnh nhà mình như thế nào. Ngoài việc mắc căn bệnh bẩm sinh này, Huy vẫn rất chăm học, chỉ là thành tích cũng chỉ ở mức tiên tiến, nhưng có lẽ với Huy đó là sự nỗ lực cao nhất có thể rồi. Có lúc nhìn thấy em đâu, nó chỉ muốn ôm cả cái nỗi đau đó về mình. Nó nhận ra, hình như thời gian qua nó đã không quan tâm đến Huy nhiều như trước, Không biết Huy có nhận thấy được điều đó. Còn nó, nó biết lúc này mình phải làm gì.

-Chị ơi em không thích chơi nữa đâu.

-Sao thế, còn nhiều trò em chưa chơi mà

-Mình đi mua kem rồi ra bờ đê ngồi nha chị

-Em cũng thích ra đó à

-Em cũng giống chị mà.

-Ừ. Thế thì đi mua kem. Lên xe nào.

-Có ngay __ Huy cười típ mắt

-Cậu em tôi ăn được bao nhiêu cái đây.

-Em ăn được nhiều lắm. Chỉ sợ chị không đủ tiền mua cho em thôi.

-Ồ. Thôi được rồi, chị sẽ cho em chết ngán trong kem ngày hôm nay.

-Được thế còn gì bằng

-À nhưng mà từ từ.

-Sao ạ.

-Trời đang chuyển lạnh ăn được không

-Chị lại lo xa nữa, em không sao mà.

-Thế nó làm sao thật thì sao.

-Đồ bà già.

-Á à. Giám bảo chị bà già á. Chị hơn em có 5t thôi đó. Còn trẻ như này mà kêu bà già. Chán em quá.

-Ha ha. Thôi đi mua kem cho em đi.

-À mua ở quán chị làm thêm chiếc kiều gì cũng được giám

-Tiện quá chị nhi.

-Ồ chuyện. Không tiện thì sao.

Nó đạp xe nhanh trên con đường nhựa đến quán làm thêm.

-Chị cho em mấy cái kem nào.

-Cô hôm nay cũng ăn kem cơ đấy.

-Em chờ thành đệ đi chơi nó đòi ăn ý mà.

-Thế nó kem rồi em caphê không.

-Thôi chị ạ. Em đùa đòi theo nó một hôm.

-Tốt thôi.

-Chị cho em 2 kem sữa dâu với 2 cái sôcôla, thêm 4 hộp merino cũng sôcôla nữa. hai cái ốc quế kenano nữa.

-Sợ. có hai chị em mà ăn thấy gớm.

-Ha ha. Ăn thay cơm, tối về em không phải nấu, càng tốt chứ sao.

-Vâng tốt, rồi nát tôi về hai chị em lại tranh nhau cái nhà wc cho xem.

-Sao em chưa ăn chị đã nhắc tới nhà wc rồi. Chán chị quá.

-Thôi được rồi. Cô đứng đây đợi tôi, tôi vào tôi làm kem cho.

-Vâng.

-À mà chị. Trong bếp còn cái bánh kem nào dự trữ không.

-Không rõ nữa, em vào hỏi thằng Nam xem.

-Vâng. Thế chị làm kem đi.

-Không cần cô phải nhắc. -Anh Nam ơi _ Nó đi cửa bếp đã gọi.

-Lạy hôn, bé cái mồm thôi. Sao hôm nay anh thấy cô tươi lắm nha.

-Ồ. Em lúc nào chả tươi anh cứ nói sao đấy.

-Thôi được rồi, có chuyện gì không.

-Trong tủ còn cái bánh kem nào dự trữ không.

-Xem nào, hình như còn hai cái cũng khá ổn.

-Hai cái hả. Tốt quá rồi.

-Sao.Cô định lấy hả.

-Vâng. Anh phun chữ cho em với.

-Chữ gì đây.

-Không cần trang trí nhiều hoa văn đâu. Một cái ăn phun cho em chữ to lù lù vào cái bánh là Huy Lạn, còn cái của em thì ghi chữ nhỏ nhỏ xinh xinh là Chị gái đáng yêu được rồi.

-Ồi giỏi ơi, có mà đáng yêu.

-Thì cứ viết đi, giờ em là khách hàng đó, không phải nhân viên nên anh không bắt nạt được em đâu. Ha ha.

-À thế thì chịu hẳn rồi.

-Không chịu sao được.

-Đi chơi với Huy à _ Nam ngó ra chỗ cửa.

-Vâng, được ngày lấy lương mà anh, tranh thủ, cuối tháng hết rồi tính sao được.

-Cô cũng biết tính toán lắm.

-Học anh cả.

-Thật á.

-Không, em nói phét đấy.

-Mất hứng. Đấy xong rồi. ôm đi đi.

-Dối kè.

-Tôi không trẻ con như cô mà phải dối nhá.

-Thế thôi.

-À anh, hay anh cho em luôn hai cái bánh này đi.

-Cũng được, giám đốc chưa biết là còn bánh đâu.

-HaHa. Anh không được nói nhá.

-Vâng tôi biết.

-Đấy, thế có phải đáng yêu không.

-Không giám cô ợ.

-Thôi em đi đây, bắt thằng bé đợi lâu rồi.

-Đi đi cho đỡ vướng mắt.

-Mà anh nài _ nó đang đi quay phắt lại cười gian.

-Gi thế này.

-Em nhìn đi nhìn lại vẫn thấy cái bánh anh làm không đẹp bằng em làm _ nói xong nó chạy mất tấp, cười ha hả.

-Con bé kia đứng lại _ Nam giật tím mắt _ chờ đấy, rồi mấy bữa nữa đi làm mày xong với anh.

-Tính sau anh nhá. _ Chạy ra chỗ cũ _ Chắc kem của em xong rồi chứ hả.

-Đội lát chị lấy dâu cho vào đấy.

-Ồ. Sao chị không làm kem tươi luôn.

-Có rồi cô ạ, nhưng có dâu tươi mới lấy xong, chị chộm cho Huy một ít, ai biết.

-À Chết nha

-Bé cái mồm thôi con bé kia.

-Vâng em im.

-Thế còn gì mới mới lấy lột.

-Tham thế.

-Em đùa thôi. em được anh Nam cho hai cái bánh kem nè.

-Thằng này đại gái à tội chết. Giám đốc mà biết coi như nó xong.

-Anh ý bù là giám đốc không biết còn bánh dự trữ. Vừa em mới trực lão phát điên phát ngộ trong nhà bếp xong. Haha. Nói đã thấy thích rồi.

- Thôi đi cô. Trêu nó lắm mai nó nên nó đề đầu cười cổ nó đập cho.

- Ê.. Em không sợ đâu, chị không nhớ giám đốc gọi em là gì à.

- Rồi, tôi biết cô giỏi rồi. Thôi đi với thằng Huy đi, bắt thằng bé đợi lâu quá còn gì.

- Ôi chết em quên mất.

- À ừ đừng ời. Ai bủ hóng.

- Thế em đi đây.

- Ừ.

- Pai chị.

- À Hân từ từ

- Dạ.

- Hôm qua thằng đệ chị nó mag một đồng của nợ này về này mà chị sợ béo lắm. em tự xử đi. Giờ mới nhớ _ Bà chị đưa cho nó một túi quà xinh xinh.

- Sôcôla.

- Còn gì được nữa.

- Ha ha. Cái gì chứ cái này có béo thế béo nữa em vẫn có thể ăn được.

- Vì biết thế chị mới đưa cho cô đây,

- Tks chị, yêu chị nhiều nhiều. Thôi em đi đây _ nó chạy tấp còn không để ng khác chào.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đầu Gấu! Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 77

Mang đồ ra cửa, Huy ngạc nhiên:

- Chị mua nhiều thế.

- Ăn hết được.

- Em hay chị

- Thì cả hai chị em. Thôi cầm đồ đây để chị lai đi chơi

- Ok. _ Huy típ mất lại

Nó lai Huy trên con đường thành phố. Ra đến bờ đê hai chị em xách đồ gồi dưới một gốc cây. Huy nhìn đồng đồ ăn vẫn không quên than thở:

- Em nhìn vẫn thấy nhiều

- Thế đũa nào bảo chị là không đủ tiền bao kem em

- Em đùa mà, chị làm gì mà căng thế

- Lại đùa. Chị chả thích đùa tý nào đâu. Kem dâu tây đây ăn đi _ Nó vừa cười vừa lôi trong túi đồ ra hai cái kem tươi vị dâu.

- Ê. Sao dâu của em có mỗi hai hộp bé tý mà sôcôla của chị lại nhiều như thế kia.

- Em cũng ăn được sôcôla còn kêu ka gì. ăn đi sói

- Nhưng em thích đâu.
- Sao hôm nay thanrừng em nó cần nhằn thấy sớm, như ông cụ non ế _ Lâm bằm
- Sao phải khó chịu với em thế nhỉ
- Sao biết hay giữ _ Nó tròn mắt cười cười cười
- Đây người ta gọi là sự cảm nhận của giác quan thứ 6
- Em có nó à.
- Không biết
- Ồ.
- Thôi! Đưa bánh kem của em đây
- TRả không thèm, _ nó đưa cái bánh kem sang cho Huy rồi cười với nụ cười nham hiểm
- Ồ sao lại là Huy lợn _ Huy tròn mắt nhìn nó rồi giật cái bánh kem trên tay của nó xem
- Xem gì _ nó đưa mắt nhìn theo
- Sao chị là chị gái đáng yêu còn em thì là Lợn
- Anh Nam phun chữ ý có phải chị đâu.
- Thôi đi, chị không bảo anh đấy làm sao anh ấy biết
- Nhờ đâu, anh ấy biết thật thi sao
- Chị đi ra chơi chỗ khác đi
- Đi đâu
- Đâu cũng được, xong tí quay lại. 5' thôi
- Ồ.
- Ồ á gì. Đi đi _ Huy đẩy nó
- Đi thì đi, 5' thôi đấy, tự nhiên không làm gì cũng bị đuổi đi. Nhuyrưng mà không sao, cứ đi tí tính tiếp.
- Tốt thôi _ Huy cười

Nó đứng dậy mà không nghĩ ngợi gì còn Huy thì hí hoáy cầm con dao cắt bánh và hai cái đĩa chọc chọc ngoáy choáy gì đấy. Trên mặt Huy thể hiện rõ sự hạnh phúc.

Nó lang thang ngoài vò dề, mặt nước vẫn trong vắt và những gợn sóng li ti xô vào nhay, không một rung chuyển nào khác. Nó nhìn dòng nước Lặng một lúc rồi nó mỉm cười, quay lại chỗ Huy thấy em đang cười, nó thấy lòng mình nhẹ nhõm đi hẳn. Với nó giờ đây nụ cười của Huy là tất cả những gì hạnh phúc.

Đi tới chỗ Huy, nó thấy mặt Huy gian gia nhưng nó lại không để ý. Đến khi mở chiếc bánh gatô ra thì Huy đang ngồi nghịch nước. Nhìn dòng chữ và chiếc bánh kem hỗn độn mà máu nó sôi sùng sục, sau đó vớ nhanh lấy cái bánh kem của Huy, nó không hề không hết nên mà nhìn Huy bằng ánh mắt hình viên đạn

- Đáng đời chị

Nó đứng dậy vào đuổi Huy vài vòng quanh quanh mà mãi không thể đuổi được. Hai chị em cứ vờn nhau như mèo đuổi chuột. Một quá, nó thử hồng hộc. Nó đứng lại rút điện thoại ra xem giờ thì Văn gọi điện.

- ời tôi nghe rồi
- Làm gì mà thử gớm thế
- Đang đuổi nhau với thanrừng Huy, một muốn dứt hơi, nó chạy rõ nhanh

- Oài. Đi chơi mà không bảo tôi nhá
- Hỳ. Riêng tư chị em một tí.
- À rồi, biết mà
- Thôi mà.
- Mà bà đi chơi ở đâu ế
- Ngồi chơi ngoài công viên chán giờ thằng hấp nó đòi ra bờ đê ngồi.
- Dời oi. Lãng mạng
- Huy nó đòi đi ý chứ
- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA.

Đang nói chuyện với Vân nó thấy tiếng Huy hét, nó quya phắt lại thì thấy huy đang lùi dần về sau tránh một cái gì đó. Nó bỏ cả điện thoại đang cầm trên tay mà chạy đến đứng đàng trước Huy. Gì thế này, mặt nso tròn nên khi nhìn thấy một con rắn màu lục đang bò lại gần chỗ hai chị em. Nó cúi xuống nhặt một cành củi khô khua khua trước mặt con rắn chỉ để hất nó ra, nhưng ai ngờ vì Huy sợ quá bám chặt lấy người nó, nó quay lại đang định trấn tĩnh Huy thì bất ngờ con rắn nó nhảy bổ nên mà cắn vào tay trai đang cầm cây của nó. Nó hét nên một tiếng không quá to rồi cầm cây hất mạnh con rắn xuống nước. Nó giữ lấy cánh tay rồi đi gục xuống. Huy khóc rồi ngồi xuống chỗ chị

- Chị ơi, chị có làm sao không.
- Không sao đâu
- Chị Điện thoại chị đâu.
- Chị không biết, chắc quanh đây thôi.
- Em gọi cho thầy

Nó không nói gì cả, còn Huy thì đi tìm điện thoại cuống cuống nên. Điện vẫn đang giữ cuộc gọi của Văn. Văn hoảng hốt bên đầu dây bên kia không biết có chuyện gì xảy ra mà đột nhiên nó không nghe máy nữa. Văn không ngừng gọi tên nó. Đúng lúc đó hân lại ở gần đó nghe thấy như có chuyện gì không ổn nên hân phi ra khỏi lớp à lấy xe đi luôn. Lục trong trí nhớ hân không nhầm thì vừa thoáng thoáng hân có nghe thấy nó nói là nó đang ở ngoài bờ đê với Huy. Nghĩ thế thôi lao như điên ra khỏi trường.

Lúc này Huy cầm máy nên, gọi tên văn một cách sợ sệt

- Chị văn ơi
- Huy à, Chị Hân đâu, có chuyện gì thế
- Chị em bị rắn cắn rồi ... hức ... hức.. chị ra đây đi
- Gì ... Gì cơ, em đang ở đâu
- Bờ đê ạ, Chị ra ngay đi

Văn tắt máy Long và Phông cũng lấy xe đi theo.

Quay lại với nó lúc này, nó đang cố nuốt hết độc ở tay ra. mỗi một lần nhổ độc ra nó lại cúi xuống uống một ngụm nước sông để rửa miệng. được mấy lần như thế nó bắt đầu thấy chóng mặt. Huy chạy lại chỗ nó, mọi thứ trong mắt nó đầy quay quay. Huy lo sợ nhìn chị

- Chị ổn không

Nó mỉm cười, không nói được gì đã nệm đi. Nó không còn nghe thấy gì cả. trước mắt nso giờ đây tất cả đều là một màu đen. Huy khóc to vừa khóc vừa gọi tên chị, Huy lay lay người nó. Nước mắt Huy chảy ướt hết cả khuôn mặt của nó. Huy đang sợ, rất sợ vì nó là người thân duy nhất của Huy rồi. Nó mà bỏ Huy đi nữa thì Huy không biết là phải đối diện với cuộc sống này như thế nào.

Huy nghe tiếng xe máy tới gần. Một dáng người quen thuộc đang chạy tới. Huy mừng rơn

- Anh ơi, cứu chị em với

Hân không nói gì, nhìn Huy với vẻ sốc người nó nên đưa vào xe ngồi. Trước khi đi hân quay lại nhìn Huy, nói:

- Em đứng đây đợi chị Vần đến rồi đưa về, anh đưa chị em vào viện trước.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đầu Gấu! Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78

Huy gạt đầu ia lạ đứng dậy và nhìn theo chiếc ô tô đi xa và khuất dần. Huy đồ dẫn đến ngồi trước cái đồng hồ ăn vẫn còn nguyên. Quyết ngang vài giọt nước mắt ngang buống vẫn đang chảy trên mặt. Huy ngồi ăn ngấu nghiến cái bánh kem của nó, rồi ăn đến cái kem tươi vị dâu. Huy ăn nhanh ăn hết, quanh miệng huy tèm nhem xấu xí lắm. Huy ăn bánh trộn với nước mắt. Lắc nên từng con một. Và Huy khóc to khi đang ăn chiếc kem vị sô cô la của chị.

Bồ mẹ ơi có phải con quá yếu đuối không. Là một thằng con trai nhưng con không bảo vệ được chị, còn làm chị con vất vả rồi. Bây giờ con phải làm gì, con sợ mất chị con lắm.

Rồi Huy cứ đứng trước mặt nước thành thang, khôn g gì cả, khuôn mặt không một chút cảm xúc.

Bước từng bước thật chậm xuống nước. Nụ cười nhẹ trên môi Huy.

- HUY! Em làm gì thế.

Huy quay lại. Là vần. Vần đang chạy đến chỗ Huy kéo thẳng bé lại mà nước mắt ngấn nước mắt dài lúc nào không biết.

- Sao lại làm thế

- Em sợ. Em làm khổ chị em nhiều quá rồi. Lần nào chị có truyện gì cũng là tại em

- Thôi nào. Em mà thế Hân nó phải làm sao

- Chị Em ... em sợ lắm

- RỒi rồi. Không sao mà. Hân nó không sao đâu, nó mạnh mẽ lắm. Em biết và em tin nó đúng không.

Huy không nói gì cả. chỉ lặng đi với tiếng lác.

HÂN đang ở trước phòng cấp cứu. Ngồi ở chiếc ghế chườ ngăn đo s, hai tay đan chéo đặt lên đùi, Mắt sụp xuống, thể hiện rõ sự lo lắng và hỗn loạn trong suy nghĩ. Hân đang mâu thuẫn. Đã nói rồi, với hân nso không là gì cả. Vậy sao hân lại cuống nên khi nghe thấy tiếng hét thất thanh của nó qua điện thoại và cả cái cảm giác như bị đâm một nhát đau điếng khi nhìn thấy nó lìm đi dưới chân Huy và ngay lúc này khi phải ngồi ngoài cửa phòng cấp cứu, hân lại mại cái nổi nôm nớp lo sợ như sắp phải mất đi một điều gì đó ế. Đó là sao, có khi nào hân đã htích nó, không không - tất cả đều không phải đó chỉ là một chút thuơng hại hay biết ơn về một điều gì đó.

Con lúc này nó đng mê man. Nó không biết mình đang ở đâu, quanh nó lại là một màu trắng toát. Nó thấy quen lắm, như nó đã từng ở đây vậy. Nó thấy một dáng người qen thuộc đang tiến lại gần nó. Và một giọng nói nghe rất xa, khi chưa nhậ ra điều gì cái bóng đen đó đã ép người nó vào một vật cứng. Một giọng nói quen thuộc

- Cô biết cô đang ở đâu không

- Không ... Anh là ai

- Cô đừng hỏi linh tinh nữa, cô tự cứu sống mình

- Cứu sống ... tôi đâu làm gì mà phải làm vậy

- Cô đang ở danh giới đó, biết không

- Danh giới.

- Đúng.

- Là gì.

- Danh giới giữa sự sống và cái chết đó.

- Anh nói gì vậy. Tôi phải tìm đường ra _ Nó đẩy hấn ra
- Không phải lúc làm loạn đâu.
- Tôi....
- Về đi. Em cô đang đợi cô đó.
- Huy, đứng rồi. Con rắn...
- Tốt rồi

Nói xong bóng đen đó loay tay rồi bỏ đi. Nó có đuổi theo nhưng không thể nào được. Giật mình, nó nhớ đến Huy rồi nó nghe tiếng gọi. Mở mắt. Lại là một căn phòng trắng toát như nso người thấy mùi thuốc sát trùng và những khuôn mặt quen thuộc. Hoàng Long Vân và Huy đang ở bên giường nó. Cố đưa mắt để tìm một người nữa, nhưng hi vọng rồi lại thất vọng. Nó khẽ thở dài rồi quay ra trả lời những câu hỏi dồn dập của 4 người xung quanh giường. Lạ lắm, khi nó không thấy cái giọng nói quen thuộc đó đâu. Giọng nói của người con trai đã xuất hiện trong mơ tới hai lần, nó tưởng nó mất mạng.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đầu Gấu! Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79

Huy gạt đầu ia lia đứng dậy và nhìn theo chiếc ô tô đi xa và khuất dần. Huy đồ dẫn đến ngồi trước cái đồng hồ ăn vẫn còn nguyên. Quyết ngang vài giọt nước mắt ngang buống vẫn đang chảy trên mặt. Huy ngồi ăn ngấu nghiến cái bánh kem của nó, rồi ăn đến cái kem tươi vị dâu. Huy ăn nhanh ăn hết, quanh miệng huy tèm nhem xấu xí lắm. Huy ăn bánh trộn với nước mắt. Lắc nên từng con một. Và Huy khóc to khi đang ăn chiếc kem vị sô cô la của chị.

Bồ mẹ ơi có phải con quá yếu đuối không. Là một thằng con trai nhưng con không bảo vệ được chị, còn làm chị con vất vả rồi. Bây giờ con phải làm gì, con sợ mất chị con lắm.

Rồi Huy cứ đứng trước mặt nước thênh thang, khôn g gì cả, khuôn mặt không một chút cảm xúc.

Bước từng bước thật chậm xuống nước. Nụ cười nhẹ trên môi Huy.

- HUY! Em làm gì thế.

Huy quay lại. Là vân. Vân đang chạy đến chỗ Huy kéo thẳng bé lại mà nước mắt ngấn nước mắt dài lúc nào không biết.

- Sao lại làm thế

- Em sợ. Em làm khổ chị em nhiều quá rồi. Lần nào chị có truyện gì cũng là tại em

- Thôi nào. Em mà thế Hân nó phải làm sao

- Chị Em ... em sợ lắm

- Rồi rồi. Không sao mà. Hân nó không sao đâu, nó mạnh mẽ lắm. Em biết và em tin nó đúng không.

Huy không nói gì cả. chỉ lặ đi với tiếng lấc.

HÂN đang ở trước phòng cấp cứu. Ngồi ở chiếc ghế chườ ngăn đo s, hai tay đan chéo đặt lên đùi, Mắt sụp xuống, thể hiện rõ sự lo lắng và hỗn loạn trong suy nghĩ. Hân đang mâu thuẫn. Đã nói rồi, với hân nso không là gì cả. Vậy sao hân lại cuống nên khi nghe thấy tiếng hét thất thanh của nó qua điện thoại và cả cái cảm giác như bị đâm một nhát đau điếng khi nhìn thấy nó lìm đi dưới chân Huy và ngay lúc này khi phải ngồi ngoài cửa phòng cấp cứu, hân lại mại cái nỗi nom nóp lo sợ như sắp phải mất đi một điều gì đó ề. Đó là sao, có khi nào hân đã thích nó, không không - tất cả đều không phải đó chỉ là một chút thương hại hay biết ơn về một điều gì đó.

Con lúc này nó đang mê man. Nó không biết mình đang ở đâu, quanh nó lại là một màu trắng toát. Nó thấy quen lắm, như nó đã từng ở đây vậy. Nó thấy một dáng người quen thuộc đang tiến lại gần nó. Và một giọng nói nghe rất xa, khi chưa nhana ra điều gì cái bóng đen đó đã ép người nó vào một vật cứng. Một giọng nói quen thuộc

- Cô biết cô đang ở đâu không

- Không ... Anh là ai

- Cô đừng hỏi linh tinh nữa, cô tự cứu sống mình
- Cứu sống ... tôi đâu làm gì mà phải làm vậy
- Cô đang ở danh giới đó, biết không
- Danh giới.
- Đúng.
- Là gì.
- Danh giới giữa sự sống và cái chết đó.
- Anh nói gì vậy. Tôi phải tìm đường ra _ Nó đẩy hẳn ra
- Không phải lúc làm loạn đâu.
- Tôi...
- Về đi. Em cô đang đợi cô đó.
- Huy, đúng rồi. Con rấn...
- Tốt rồi

Nói xong bóng đen đó loay tay rồi bỏ đi. Nó có đuổi theo nhưng không thể nào được. Glật mình, nó nhớ đến Huy rồi nó nghe tiếng gọi. Mở mắt. Lại là một căn phòng trắng toát như nso ngửi thấy mùi thuốc sát trùng và những khuôn mặt quen thuộc. Hoàng Long Vân và Huy đang ở bên giường nó. Cố đưa mắt để tìm một người nữa, nhưng hi vọng rồi lại thất vọng. Nó khẽ thở dài rồi quay ra trả lời những câu hỏi dồn dập của 4 người xung quanh giường. Lạ lắm, khi nó không thấy cái giọng nói quen thuộc đó đâu. Giọng nói của người con trai đã xuất hiện trong mơ tới hai lần, nó tưởng nó mất mạng.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Đầu Gấu! Tôi Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.